Catherine George

Crescendo Tainic

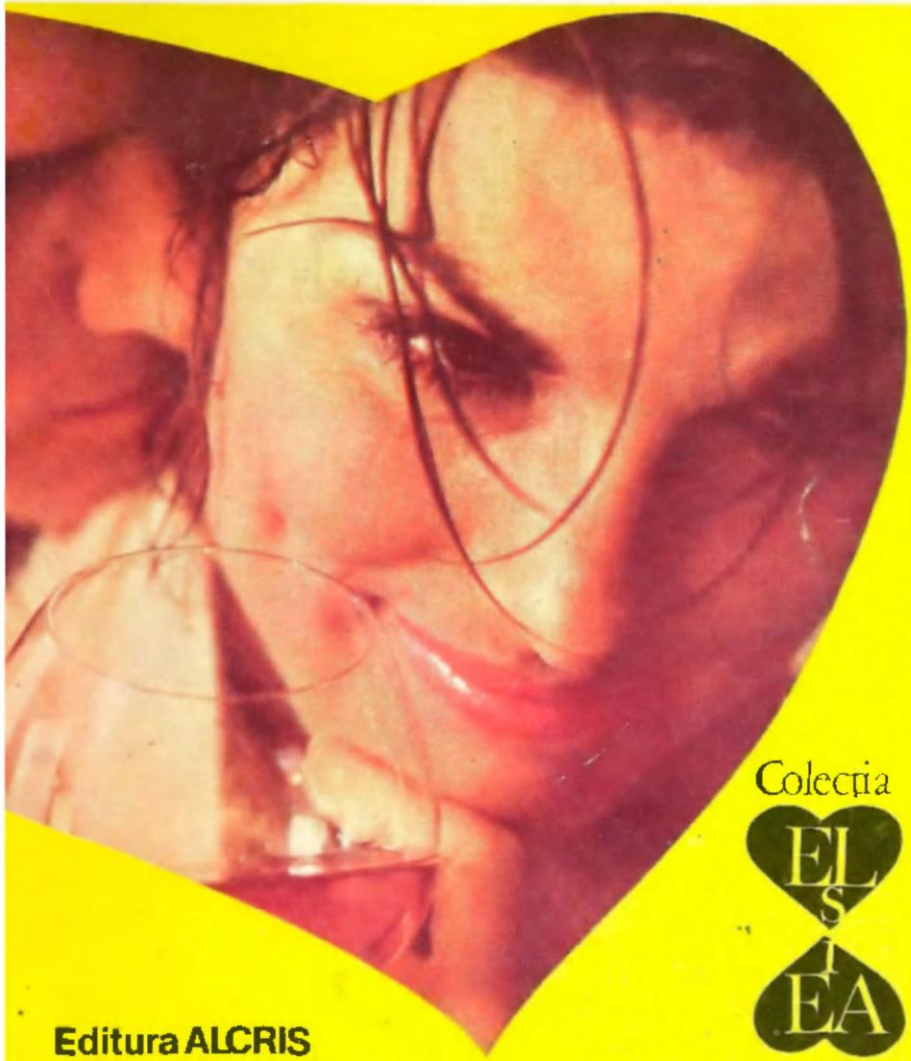

Colecția

ELSEA

Editura ALCRIS

CATHERINE GEORGE

CRESCENDO TAINIC

Coperta : ANDY

© by Catherine George, 1988

SILENT CRESCENDO

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii ALCRIS-M 94

CATHERINE GEORGE

CRESCENDO TAINIC

Traducere de TEODOR ATANASIU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1994

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIÁN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

Dat la cules : 21.08.1994
Bun de tipar : 25.10.1994 coli tipar 19
Hârtie tipar de 50 g/m2
Apărut 1994

Tiparul executat sub c-da nr. 40088 la
Societatea Comercială — Editură şi Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

I.S.B.N. 973-9169-19-8

Colecţia „EL şi EA"

CAPITOLUL I

Ultima persoană, care-şi plimba câinele, plecase. Parcul era aproape pustiu şi se vedea numai o siluetă alergând. O fată cu părul lung alerga cu paşi uşori, fluizi, pe o potecă pentru cai ducând spre o colină acoperită de un crâng de stejari şi fagi, frunzele proiectându-se ca nişte tipare negre ca funinginea pe fundalul cerului cu marginile aurite, ce se întuneca. Amurgul îi dădea fiori şi Judith grăbi pasul, nerăbdătoare să treacă prin bariera de copaci pentru a ajunge la porţiunea finală ce cobora spre porţile parcului. Oricât de aproape de oraş, Abbey Park nu era cel mai potrivit loc să alergi singur când se înserа şi, scrâşnind din dinţi, fata a mărit viteza, luând în piept urcuşul. Îndreptându-şi ochii, numai o clipă, din obişnuinţă, spre orologiul luminat al turlei bisericii vizibil la distanţă, Judith şi-a pierdut brusc răsuflarea când s-a ciocnit de un alergător pe care nu-l văzuse ieşind din pădurice în direcţie opusă.

Scoţând un ţipăt înăbuşit, Judith a aterizat pe spate pe poteca bătătorită, abia respirând din cauza corpului care o ţintuise la pământ. S-a zbătut instinctiv ca să se elibereze, în timp ce părul ţinut de o bentiţă legată în jurul frunţii i s-a desfăcut, acoperindu-i ochii şi provocând un moment de panică, înainte de a se ridica anevoie în picioare. Dându-şi părul la o parte de pe ochi, a rămas încremenită, ca o stană de piatră, copleşită de frică, în timp ce se holba ca într-un coşmar la bărbatul din faţa ei. Înalt, îmbrăcat în negru, cu o căciuliţă de schi pe faţă cu găuri pentru ochi şi nas, o apariţie de vise urâte şi, în timp ce a făcut o mişcare spre ea, Judith şi-a revenit deodată şi i-a dat un pumn care s-a lovit de o falcă tare, acoperită cu lână. Mai mult din întâmplare decât din pricepere, lovitura l-a dezechilibrat pe bărbat şi Judith a decolat prompt, fugind ca vântul în jos spre porţile parcului, oprindu-se numai cât să deschidă uşa şi să se strecoare afară, respiraţia sfâşiindu-i pieptul în icneli dureroase, pe când arunca o privire peste umeri ca să vadă dacă bărbatul venea după ea. Nu venea. Rămăsese acolo unde-l lăsase, o umbră întinsă care se contopea cu peisajul şi, cu un suspin de uşurare, Judith şi-a reluat cursa de-a lungul curbei pe care o forma Abbey Road şi a dat colţul pe Chantry Lane. Pe la mijlocul şirului scurt de case se aprinseseră luminile în Chantry Caltage şi a

încetinit obosită, trecând într-un mers normal, ridicând ciocănelul când ajunse la uşă, simţindu-se prea încordată să mai caute măcar cheia în buzunar.

Uşa s-a deschis dezvăluind făptura cochetă a surorii ei care o privea cu dezaprobare. Spre deosebire de înfăţişarea ciufulită a lui Judith, Honor avea o ţinută imaculată, ca de obicei, cu o bluză de mătase şi o fustă de olandă, cu păr neted, deschis, îngrijit răsucit deasupra chipului ei calm, frumos. Judith a trecut clătinându-se pe lângă ea, spre bucătărie, prea zdruncinată ca să mai ţină seama de înfăţişarea ei neîngrijită, în timp ce încerca să-şi recapete suflul.

— Unde naiba ai fost ? Am fost îngrijorată, ce dracu', ce s-a întâmplat ? Dezaprobarea lui Honor s-a transformat urgent în îngrijorare, când Judith s-a prăbuşit pe unul din scaunele din bucătărie, lăsându-şi capul în mâini în timp ce respiraţia îi revenea la normal.

— Un bărbat... în parc...

— Ce ? Consternată, Honor i-a ridicat capul şi s-a uitat atentă la faţa îmbujorată. Te-a lovit ? Ţi-am mai spus să nu alergi singură prin parc. Te-a atacat, sau... altceva ?

— Nimic altceva. Judith a reuşit să-i zâmbească mânzeşte. Şi de fapt nici nu m-a atacat, ne-am ciocnit la marginea crângului, în vârful colinei. Am aterizat grămadă amândoi, apoi i-am tras una în falcă şi am luat-o la

fugă în jos. Te îngrozea — tot în negru, cu drăcia aia pe cap, cu găuri pentru ochi. Regret, dar trebuie să-ţi spun că am intrat într-o panică nebună şi am fugit cât m-au ţinut picioarele.

Honor a consultat-o cu multă atenţie, cu ochii plini de îngrijorare.

— Să anunţăm poliţia ?

— Şi ce le spunem ? Că m-am ciocnit din întâmplare cu un bărbat în Parcul Abbey. Nu e cine ştie ce, zău, nu ? Judith s-a ridicat şi s-a dus să scotocească într-un sertar după o bucată de şnur... Poate că mi-am imaginat prea multe. M-am trezit singură în parc, era aproape întuneric şi am avut un şoc. Poate că tipul ăla s-a speriat mai tare decât mine !... Şi-a legat părul la spate cu bucata de şnur.

— A spus ceva ?

— Nici o vorbă — numai un fel de mormăială când ne-am ciocnit. Nu-ţi face griji, sunt sigură că era un joggist obişnuit.

— Cam tâmpit numai, şi cu o căciuliţă de schi din lână pe cap într-o seară de august, a adăugat Honor caustică.

Judith a ridicat din umeri şi şi-a deschis fermoarele treningului.

— Poate că-l dureau urechile.

— Sau altceva ! Honor era sceptică. Fă un duş, arăţi ca o epavă. Nu mă îndoiesc că toată emoţia asta te-a copleşit şi după un joc de squash, e şi mai şi !

— Două, de fapt. Judith i-a surâs cu nevinovăţie. Din cauza asta am şi întârziat atât. Apropo, Rob e de serviciu. Nu ne vedem diseară.

— Bun, atunci putem mânca în tihnă şi să-ţi povestesc toate noutăţile — am avut şi eu o zi... nemaipomenită.

— Să nu-mi spui că săptămâna artelor a fost anulată !

Honor a ridicat din umeri şi s-a aplecat să se uite în cuptor.

— Nu e prea departe de ce spui. Dă-i zor, mâncarea e aproape gata, aşa că nu mai vreau să aud nici un cuvânt până nu recapeţi o înfăţişare respectabilă.

Lui Judith îi era foame după toată emoţia prin care trecuse şi a făcut duşul repede, fără să-şi mai bată capul să-şi usuce părul frumos castaniu-roşcat. Şi l-a împletit într-o coadă lungă, şi-a tras un tricou şi un şort pe ea şi a coborât în grabă să se înfrupte din cratiţa cu pui pregătită de Honor.

— Deci, ce noutăţi, Honor ? a întrebat-o ea, când au început să mănânce. Ţi-a creat vreo problemă Martin ?

— **Domnul** Greshom nu-mi creează niciodată probleme, a afirmat Honor cu demnitate. Clive Morrison e problema.

— Ce s-a mai întâmplat cu tânărul nostru celebru ?

— Are laringită, a spus Honor lapidar. A răcit când mergea în canoe pe râu, sau mai bine-zis **prin** râu şi şi-a pierdut vocea. Total iresponsabil — vreau să spun, cine poate fi atât de cretin, încât să riște să se înece aproape, cu câteva zile înainte de a cânta rolul principal într-o operă !

— Cine altul decât Clive Morrison, bineînțeles. Judith s-a uitat întrebător la Honor. N-aveți nici o dublură ?

— Să zicem că domnul Soames, preotul **ar putea** să cânte, cunoaşte rolul, dar registrul lui pentru notele înalte e cam precar şi pe lângă faptul că e cu vreo zece centimetri mai scund decât Meryl, consideră că e jenant, în postura lui de prelat, să apară arzând de pasiune pe scenă.

Judith a încercat din toate puterile să-şi păstreze fizionomia serioasă, dar n-a reuşit şi a început să chicotească, în ciuda privirii neprotocolare întoarse spre ea.

— Scuză-mă, Honor, dar e puțin ridicol, trebuie să recunoşti !

— Numai pentru că nu ai o notă de muzică în tine, Judith Russell, nu înseamnă că nu poți să apreciezi ce problemă e pentru domnul Greshom, i-a spus cu severitate Honor, însă colțurile gurii i s-au zbătut involuntar. Bine că n-ai venit la repetiție astă-seară să-l vezi pe domnul Soames cum se uita pierdut la figura înghețată a lui Meryl, care cânta „O,

viaţă a vieţii mele, nu-mi mai zdrobi inima în italiana cea mai extraordinară !

— O, ce mi-ar fi plăcut să-l văd, a replicat Judith cu fervoare. Şi ce-a spus Martin Greshom la asta ?

— Nu se afla acolo. Necazul a explodat ieri. Aseară m-am dus să mă culc înainte de a veni tu şi azi am plecat înainte de a te scula, aşa că nu am avut ocazia să-ţi spun. Domnul Greshom a plecat în mare grabă la Londra când a auzit de Clive şi azi a fost toată ziua la bibliotecă, dar mi-a telefonat pe la patru să-mi spună că problema s-a rezolvat, dar n-a mai dat alte explicaţii, aşa că nu ştiu cum.

— Şi eşti foarte curioasă ! şi Judith a coborât de pe scaun şi a pus farfuriile în chiuvetă. Ai budincă, Honor ?

— Compot de prune şi frişcă în frigider.

După ce-au mâncat, cele două fete s-au uitat puţin la televizor în camera principală. Aveau alte două camere mai mici, una cu o fereastră originală arcuită şi nişă dând spre stradă şi o alta, mai largă şi mai nouă, dând într-o grădină micuţă în spate. Mobila era simplă : scaune acoperite cu creton, una sau două piese mai bune — biroul şi masa pentru sofa şi mai erau câteva gravuri plăcute pe pereţii mari de culoare crem. Vila Chantry fusese prima casă a lui Honor când se căsătorise cu Simon Gregg, cu zece ani în urmă. Mariajul fusese întristător de scurt. Simon mu-

rise prematur, din cauza unui atac de inimă, şi după aceea, în ciuda unei opoziţii serioase din partea familiei, Honor insistase să-şi păstreze vilişoara, preferând să stea în Hardwick, „oraşul piaţă" din Midland, unde se obişnuise, decât să locuiască din nou cu părinţii ei, oricât de mult îi iubea.

Prietenii lui Judith râseseră de ea când optase să lucreze la Hardwick Memorial Hospital, după ce se specializase în fizioterapie la Colegiul din Nuffield, spunându-i că era o fraieră să aleagă tocmai oraşul în care locuia sora ei. Judith îşi văzuse de treaba ei şi acceptase propunerea lui Honor de a locui la ea, un argument care s-a dovedit surprinzător de bun în ciuda, sau posibil din cauza, celor nouă ani diferenţă de vârstă. După ce ani de zile locuise într-un hol şi apoi într-o cămăruţă de garsonieră studenţească, pentru a nu mai vorbi de excentricitatea casei familiale, căsuţa cochetă şi îngrijită era ceva diferit, ordonată şi bine întreţinută fără ca cineva să deranjeze intimitatea altcuiva, întrucât lui Judith i se oferise camera mai mare, de la etaj, în care să aibă propriul dormitor şi living-room, unde să-şi invite prietenii sau să se retragă când Honor avea musafirii ei.

În seara asta, după experienţa tulburătoare din parc, Judith era foarte bucuroasă de prezenţa liniştitoare a surorii ei, mulţumită că pur şi simplu se putea relaxa şi să discute vru-

te şi nevrute cu Honor. În mod invariabil, în ziua ei liberă Judith juca squash şi avea obiceiul să se întoarcă după aceea alergând prin parc, dar întotdeauna mai devreme, când se aflau destui oameni în jur, spre deosebire de astă-seară. De regulă, nu era o fată care să se lase pradă nervilor, dar de data asta era în mod sincer zguduită de întâmplare, care se înscria în categoria celor ce se întâmplau altora, nu lui Judith Russell. S-a hotărât să nu se mai gândească la acel incident şi s-a ridicat să facă cafea pentru amândouă. De fapt, se întâmpla destul de rar ca cele două fete să petreacă o seară singure, împreună. Honor era bibliotecară şi cel mai mult din timpul ei liber lucra pentru Martin Greshom, rector al Asociaţiei Artelor din Hardwick, în timp ce Judith ieşea cu unicul doctor, Robert Bailey, specialist în medicină generală, cu un cabinet în oraş. Erau membri ai aceluiaşi club, unde le plăcea să facă sport, când le mai rămânea energie după ce răspundeau solicitării profesiilor pe care le aveau.

— Mă întrebam, Honor, a zis Judith când s-a întors cu o tavă din bucătărie, nu va fi afectată săptămâna asta dacă se anulează spectacolul de operă ? Mă gândeam că era punctul culminant al săptămânii.

— Este sau a fost, a oftat Honor. Nu pentru că e atât de ambiţios pe cât pare, de fapt E numai actul trei din **La Rondine** şi o ver-

siune — concert numai, cu toată bucata de operă. În prima parte a serii e un concert normal. Îmi pare atât de rău pentru domnul Greshom, a depus atâta energie în acțiunea asta și opera respectivă îi e foarte dragă. Ceilalți nici măcar n-au auzit de ea. E ultima pe care a scris-o Puccini — ceva ușor și încântător. Oricum, se pare că domnul Greshom a rezolvat problema într-un fel.

— Poate că va cânta el, a sugerat Judith. I-a surâs provocator lui Honor pe deasupra cești de cafea.

— Greu de crezut ! Honor și-a mijit ochii acuzator. De ce îmi dai senzația mereu că ai ceva împotriva domnului Greshom ?

— Numai pentru miopia lui, draga mea.

— Nu e deloc miop ! Honor și-a pus ceașca jos cu zgomot, roșeața urcându-i-se pe pielea fină, albă. N-are nimic la ochi.

— Numai că nu vede ce e chiar în fața lor, i-a zis Judith direct. Are patruzeci de ani, e divorțat, avut și nu arată deloc rău, dacă-ți plac bărbații osoși și inteligenți. Și îți plac cu siguranță. Nici tu nu arăți rău, blondă, puțin peste treizeci de ani.

— Ba trezeci și patru.

— Cum am spus, puțin peste treizeci și o femeie atrăgătoare. Și îl iubești, a continuat Judith implacabilă. Așa că, de ce nu pune mâna pe tine ?

Honor s-a uitat țintă la sora ei, îngrozită.

— Judith, dar nu-l iubesc...

— Mincinoaso !

— Oricum, e un Greshom de Hardwick. Practic, familia lui posedă totul și se trage din Cuceritorul, nu mă îndoiesc. De ce să se uite la mine, pentru Dumnezeu ?

— De ce nu ? Dacă vrea o doamnă de calitate ar trebui să meargă cale lungă să găsească ceva mai bun. Judith a sărit în picioare, arătând absurd de tânără în șortul ei, iar cozile împletite îi atârnau peste umeri. Ochii ei mari, negri, străluceau de sinceritate când a sărutat-o ușor pe Honor. Și nu pentru că ești sora mea. Suntem în anii optzeci, fato. Afară de Cruft, cui îi mai pasă de pedigree în zilele și epoca noastră ?

Honor s-a încruntat în timp ce Judith a dus tava cu cești le de cafea în bucătărie. Era încă cufundată în gânduri când Judith s-a întors după ce le-a spălat.

— Se vede de la distanță ? a întrebat ea calmă.

— Nu, desigur că nu. Judith s-a lăsat pe covor, sprijinindu-se cu spatele de sofa. Nimeni nu observă, cu excepția unei băgăcioase ca mine. Și asta pentru că am ajuns să te cunosc mult mai bine în ultimul an, Honor. După mine ești destul de bună pentru oricine și Dumnezeu să te ajute dacă mama te prinde că tu spui altceva !

Honor a râs, luminându-i-se ochii la evocarea mamei lor, care scria romane polițiste, sângeroase și complicate, în biroul din pod al reședinței Russell de lângă Abergavenny, unde tatăl ei, pensionat din administrație, se străduia să mențină o oarecare ordine și pace asupra personalului de serviciu galez excesiv de materialist, trei pisici, doi câini și caprele care păsteau iarba din pășunile alăturate grădinii.

A doua zi dimineața Judith a pornit-o sprinten pe potecă de-a lungul canalului care ducea spre spital. Cu toamna care se apropia, curând va trebui s-o ia pe drumul mai lung pe la marginea orașului, a decis ca un regret. Acum nu mai erau băieți de școală care pescuiau în grup pe malul canalului și vaporul îngust mai traversa doar ocazional canalul, plin cu familii în excursie, dar curând va fi pustiu și solitar.

Fir-ar să fie, a constatat exasperată Judith. Niciodată nu se mai gândise la singurătate, dar după micul incident din seara trecută îi venea să se uite în spatele oricărui tufiș și era o dimineață veselă, însorită. Ce va face când va apărea vremea cu ceață și mohorâtă și canalul va fi dezgustător de sinistru, cum putea fi adeseori în lunile de iarnă ? Va trebui să-și uite teama stupidă până atunci. Judith s-a redresat ferm și s-a hotărât să nu se mai gândească deloc la bărbatul în negru.

ceea ce era uşor odată ajunsă la spital. În momentul când şi-a schimbat tunica albă, curată şi şi-a pus pantalonii albastru petrol, atenţia i s-a concentrat asupra pacienţilor care aveau nevoie de îngrijirile ei. Ocupându-se de greutăţile de respiraţie ale victimelor de circulaţie, Judith a uitat cu totul de ea, concentrându-se cum să-i aducă înapoi la normal pe pacienţi cât putea de eficace şi cu răbdare. Avea o zi încărcată, ce o solicita fizic, ca de obicei, mai ales în salonul de ortopedie, unde se aflau câteva cazuri de leziuni la coloana vertebrală şi numai când s-a trezit pe drumurile principale ale oraşului în drum spre casă şi-a dat seama că, inconştient, optase pentru siguranţa pavajelor decât s-o ia pe poteca singuratică a canalului. Privirile îi şovăiau. Era o prostie, permisese unui incident izolat să-i schimbe întreaga perspectivă. Judith păşea înainte prin oraş, necăjită pe ea însăşi, uitând de vitrinele magazinelor, care în mod normal o tentau să-şi piardă mai multă vreme pe la ele, hotărâtă să ajungă acasă să pregătească ceva pentru cină. Cele două femei făceau cu schimbul la gătit şi întotdeauna Judith pregătea masa în zilele când Honor rămânea prea târziu la bibliotecă. Venea şi Rob în vizită, aşa cum proceda el de obicei, decât să mănânce în oraş sau să subziste din salatele şi mâncarea semipreparată în propriul apartament de burlac. Judith cumpărase şniţele de şuncă şi le-

gume, în timpul pauzei de prânz de o oră, şi cum a ajuns acasă s-a pus repede pe treabă, tăind felii cartofii şi ceapa, într-o cratiţă cu un sos de brânză, punând felul respectiv la cuptor. Între timp a curăţat fasolea, a spălat ciupercile, a încropit o salată şi a pus şniţelele pe tăviţa grătarului electric gata de a-i da drumul când vor sosi ceilalţi.

Făcu baie, se parfumă şi-şi aranjă părul într-o cascadă lucioasă de o parte a capului, arătând cât se poate de bine în nişte pantaloni roz de bumbac şi o bluză de mătase înflorată, roz cu bleu, când s-a sunat la uşă. În prag se afla Rob, cu figura lui plăcută, atrăgătoare, acum mohorâtă şi deprimată. Judith i-a remarcat costumul închis şi înfăţişarea abătută, cu resemnare.

— Dă-mi voie să ghicesc, i-a spus ea oftând. Faci de serviciu în locul altcuiva în seara asta. Ai timp să intri ?

— Da, câteva clipe cel puţin. Rob a mers după ea în living-room şi s-a prăbuşit pe un scaun, cu picioarele întinse în faţă. Avea cearcăne sub ochii lui albaştri şi căsca întruna. Scuză-mă, din nou, Judith. Am lăsat numărul vostru la cabinet. Le-am spus că mă pot găsi aici până la şapte, sper că n-ai nimic împotrivă.

— Nu, sigur că nu, i-a spus ea veselă. Cred că masa nu e încă gata, aşa că-ţi pot oferi, să te pun pe picioare — un sandvici şi o cafea ?

— Minunat, a mormăit el, cu ochii închiși. Orice.

Judith a ridicat filozofic din umeri, în timp ce a făcut în grabă un sandvici cu brânză și salată și a tăiat o felie din prăjitura cu fructe a lui Honor. A pregătit o cafea foarte tare și a revenit cu tava în cameră. Rob zăcea răstignit, adormit și sforăind ușor, cu gura deschisă.

Și se mai spune că romantismul a murit, a cugetat Judith caustic. L-a înghiontit să-l trezească și Rob a făcut ochi tresărind, ridicându-se drept de pe scaun. A scuturat din cap să se limpezească, clipind din ochi.

— Scuză-mă, Judith.

— O tot ții întruna să te scuz, dar nu e cazul, te înțeleg.

— Și eu apreciez, a asigurat-o el, înfulecând sandviciul. N-ar face-o orice fată, știu.

— Te cred prea bine ! Care-i problema în seara asta ?

— Richard e încă în vacanță, ceilalți doi au operații până seara târziu și George Bosseet, care ar trebui să fie de serviciu, e la căpătâiul soției sale, încercând să-i ridice moralul.

— Au apucat-o durerile pe Any ? a întrebat Judith cu interes. Mâine sunt la secția de maternitate. Trec pe la ea.

Rob s-a uitat plin de căință la ea.

— Sunt atât de al naibii de obosit, încât nu ți-am spus cât de minunat arăți. Vino la mine și dă-mi un sărut.

Judith l-a privit cu răceală.

— Momentul a trecut, Rob Bailey. Sunt şi eu ca toate celelalte, dar să ajung pe ultimul loc după sandviciuri şi o cafea, e cam prea de tot.

— Scuză-mă, nu, în regulă, s-a crispat el în grabă. Nu mă voi mai repeta. S-a uitat cu speranţă la ea. Stau la serviciu până la zece. M-aş putea întoarce atunci.

Judith a scuturat ferm din cap.

— La ora aia n-ai mai fi capabil decât să te culci, doctore Bailey.

— Şi presupun că nu are rost să te rog să vii cu mine în pat ? a întrebat-o el cu aerul cuiva care aştepta un refuz instantaneu.

— Exact, Rob. N-are nici un rost.

Rob şi-a pus ceaşca şi s-a ridicat, uitându-se în jos la ea, indispus. Nu prea jos, el avea aproape un metru şi optzeci şi cinci şi Judith un metru şi şaptezeci şi cinci în picioarele goale şi ochii ei mari, negri i-au întâlnit cu fermitate pe ai lui, aproape la acelaşi nivel.

— Nu obiectezi când fac dragoste cu tine, i-a zis el, profund mâhnit, cel puţin nu atât de mult cât ai putea s-o faci. Aşa că de ce nu te muţi tu la mine, Jodi...

— Ştii de ce. Şi nu-mi mai spune Jody.

— Ştiu că zici că nu eşti pregătită, dar nu ştiu de ce, a insistat el cu încăpăţânare. Honor a stat ani de zile singură înainte de a termina

tu colegiul, n-ar obiecta dacă ai pleca, cu siguranță, nu ?

— Probabil că nu, dar n-aș fi eu de acord, Rob. În starea lui de oboseală actuală, Judith nu avea de gând să-l lase s-o implice iarăși în vechile discuții banalizate deja. Hai să nu mai vorbim acum despre asta, Rob, totuși. Abia te ții pe picioare.

— Te duc la restaurant, la **Sceptre,** mâine seară, i-a promis el și a întins o mână spre ea mângâindu-i obrazul neted, aproape măsliniu. A mormăit, când telefonul i-a întrerupt. E probabil pentru mine.

Așa a fost. Judith l-a lăsat să răspundă și s-a dus cu tava în bucătărie, cu resturile gustării frugale. L-a auzit răspunzând cu o voce subit vioaie, ceea ce arăta că medicul din el preluase din nou controlul. Rob a dat de ea în hol.

— Plec, Judith, a sărutat-o absent, cu gândul evident la pacientul care avea nevoie de el și Judith l-a bătut ușor pe obrazul țepos.

— La revedere, Rob. Și ai grijă de tine. Pe mâine.

A plecat fără să mai arunce o privire înapoi și Judith i-a spălat ceașca și farfuria cu o expresie dezgustată. Era obișnuită cu așa ceva. cei mai mulți prieteni bărbați pe care-i avusese până atunci fuseseră medici, de o specialitate sau alta. Sosise timpul să găsească pe cineva cu o profesie care să-i permită să se

gândească din când în când la altceva. Rob avea, de asemenea, înclinația de a discuta numai probleme profesionale când erau împreună și ar fi fost plăcută tovărășia cuiva ceva mai puțin absorbit de meseria lui specială, dacă un asemenea animal exista.

În timp ce verifica cratița cu mâncare, telefonul a sunat din nou. De data asta era Honor.

— Cred că nu te-ai dat peste cap cu masa, Judith, a început ea părând fără suflu și foarte deosebită de firea ei obișnuită, calmă.

— Câtuși de puțin, a asigurat-o Judith. Și unde mâncăm atunci ?

— Aici.

— **La bibliotecă ?**

— Nu, nu. De fapt, mi-au dat drumul devreme, pentru că domnul Greshom a vrut să merg la Greshom House — îți povestesc.totul când vin acasă.

— **Acolo** mănânci ? La Greshom House ?

— Da. Ne vedem mai târziu, trebuie să plec.

Cu sprâncenele ridicate, Judith a pus două bucăți de șuncă înapoi în frigider și a început să o frigă pe a treia. Partenerii ei de cină păreau să fi renunțat, dar ea avea o poftă sănătoasă și care se făcea simțită. Și-a pregătit veselă o masă substanțială și s-a așezat în fața unei piese la televizor, pregătită să se bucure de ea. Pe când spăla vasele mai târ-

ziu, s-a uitat la ceasul din bucătărie întrebându-se cum se simţea Honor la Greshom House, o clădire pitorească în stil roman, aşezată pe un teren mare care se mărginea cu latura de vest a Parcului Abbey. Proprietarul ei, Martin Greshom, fusese reformat din armată, cu câţiva ani în urmă, şi acum părea mulţumit să-şi administreze proprietatea şi să se ocupe de treburile oraşului. După părerea lui Judith era păcat că nu manifesta mai mult interes în problemele unei anumite Honor Gregg. Sosise de mult timpul ca sora ei să renunţe la condiţia de văduvă şi să devină din nou soţie, chiar mamă. Nu existau copii din prima căsătorie a lui Martin Greshom şi părea mai mult decât probabil că şi-ar fi dorit un fiu, să ducă mai departe numele familiei. A oftat. S-ar putea nici să nu-i pese să aibă o familie, bineînţeles, dar oricum, i-ar plăcea nespus de mult s-o vadă pe Honor că va câştiga ce-i doreşte inima.

Când ceasul a bătut ora unsprezece, Judith abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Corpul ei era o maşinărie frumos clădită, funcţionând perfect, care avea nevoie de hrană bună şi opt ore de somn în schimbul muncii intense şi a eforturilor severe pe care posesoarea lui le aştepta de la el şi, în mod normal, era în pat şi adormită cu mult înainte de miezul nopţii în cursul săptămânii. A căscat, a închis televizorul şi şi-a întins mădularele pe sofaua mi-

că. Honor întârzia atât de rar în oraș, încât părea ciudat să se culce înainte să se întoarcă și ea acasă și cu un efort, Judith a încercat să se concentreze asupra unei povestiri complicate de spionaj, dar în van. Ochii i se tot închideau, gura i se lăsă în jos și cu un oftat, în cele din urmă a renunțat, a pus capul pe pernă, iar cartea i-a alunecat pe podea.

Și-a venit în fire ca prin ceață, când Honor a zgâlțâit-o, într-o stare de surescitare care a făcut-o pe Judith să tresară de spaimă.

— Judith, trezește-te ! Judith, ce zici ? Nici n-o să ghicești ce s-a întâmplat...

— Nu, n-o să ghicesc, a fost de acord Judith, frecându-se la ochi somnoroasă. Mai bine spune-mi. S-a uitat curioasă la sora ei, care arăta aproape incandescentă de emoție.

— A fost surpriza vieții mele când Martin m-a invitat acasă la el, la dineu, a început Honor abia ținându-și echilibrul pe marginea unui scaun.

Deci, acum e „Martin" !

Nerăbdătoare, Honor n-a luat în considerare ce spusese.

— Toată reclama scrisă și afișele trebuiau refăcute, de asta m-am ocupat toată seara sau numai în parte, și tipografii au fost de acord să facă o treabă rapidă.

— Stai puțin ! Spune-mi totuși de ce, a întrebat-o Judith, o parte din insistența ei domolindu-se.

— Pentru că, surioară dragă, Martin a găsit un înlocuitor pentru Clive Morrison în **„La Rondine"** ! Honor scoase un chicot spumos, tineresc. Deşi „înlocuitor" nu părea să fie termenul potrivit. Ghici cine o să cânte **Ruggiero ?**

— De unde să ştiu ? a întrebat-o exasperată Judith. Nu mă ţine încordată.

— Rafael David însuşi ! a anunţat Honor răsunător.

— E interpretul ce apare destul de des la televizor ?

Honor şi-a ridicat ochii spre cer a disperare.

— Zău, Judith, Rafael David este o figură rară. Se întâmplă a fi unul din tenorii tineri celebri ! Şi tot ce poţi tu afirma e că apărea destul de des la televizor ! Ţinând seama cât de fanatici suntem toţi ceilalţi din familie. părinţii noştri şi cu mine, pentru muzică, mă întreb uneori de unde ai ieşit astfel.

— Poate că sunt un copil aparte ! o ironiză Judith. Dacă individul n-ar fi apărut la televizor cât de cât, nici n-aş fi auzit de el, nu prea sunt o autoritate în materie de operă. Deci, să ştii că n-am vrut să-ţi tai macaroana, draga mea. E minunat, vom face senzaţie în Hardwick şi omul va fi în culmea fericirii. Când soseşte ?

— E deja aici. A sosit ieri. Are puţin timp liber, cred că exagerează în unele privinţe.

consider eu. De fapt, am luat masa cu Martin și cu Rafael David, Judith, îți imaginezi ?

— Și ce a trebuit să mănânci ?

— E singurul lucru care te interesează, filistino ? Honor a clătinat din cap râzând. Miel fript, dacă vrei să știi, și apoi am stabilit de câte repetiții mai e nevoie și i-am anunțat pe ceilalți interpreți principali. Meryl Moore, soprana, aproape a avut un șoc. Mai gângurea ca o păsărică când a închis telefonul !

Judith își aduse aminte de ceva.

— Păi, concertul nu e luni, Honor ? Au mai rămas doar trei zile de repetiție.

— Rafael David consideră că e mai mult decât suficient. Cunoaște rolul bine, ceilalți și-l cunosc, cu siguranță, pe al lor, așa că nu trebuie decât să se acomodeze împreună.

Judith s-a ridicat căscând.

— Bine, mă bucur că te bucuri, draga mea. Mai ales după ce ai trecut practic pragul casei lui Greshom. Cum e ?

Ochii lui Honor deveniră visători.

— Splendidă. Nu-ți inspiră amestecul acela de regret, teamă și uimire și nu are nici atmosfera de muzeu a unor case mari. E destul de completă în realitate, dar nu atât de mare pe cât m-am așteptat.

— Deci, ai avut o seară grozavă, Honor ! Mă bucur. Și Martin a fost o gazdă plăcută ?

— Perfectă. Honor a tăcut o clipă, cu ochii absenți. A ridicat brusc privirea spre Judith.

care își desfăcea coama de păr. Nu m-ai întrebat cum e ?

— Da, știu cum arată pe dinafară, spuse Judith rezonabilă. Pare un bărbat foarte simpatic, încântător, în genul meu, recunosc...

— Nu vorbesc despre Martin, i-a zis Honor nervoasă. M-am gândit la Rafael David, proaspăt venit de la Scala, Metropolitan, Covent Garden, considerat de unii drept cel mai strălucit interpret al operelor lui Verdi !

— Da, l-am zărit o dată sau două ori la televizor, când te uitai tu la vreo operă, dar nu mi-l aduc aminte cine știe ce, decât că era oacheș și arătând ca un străin, și parcă nu era înfumurat ca tenorii italieni obișnuiți.

— Cred că i-ar face mare plăcere să audă pe cineva vorbind cu atâta entuziasm, i-a spus Honor sec și numai pentru că, draga mea, nu e italian, ci jumătate spaniol, jumătate galez.

Judith s-a strâmbat din nou.

— Ce combinație teribilă ! Oricum, nu mă interesează atât de mult Rafael al tău cel fermecător, cât comportarea lui Martin. A fost drăguț cu tine ?

— Foarte drăguț. În mod surprinzător, Martin a făcut gropițe în obraji și a părut pe deplin încântat de el însuși. L-am sunat pe bibliotecarul șef și l-am rugat să-mi dea liber, întrucât Martin avea nevoie de mine până la terminarea Săptămânii Artelor. Impulsiv, Honor și-a aruncat brațele în jurul lui Judith și

s-a ridicat s-o sărute zgomotos. Şi acum du-te la culcare, abia te ţii pe picioare. Îmi pare rău că te-am ţinut atât de târziu.

— Nu-i nimic, i-a zis Judith când au stins luminile şi au închis uşa. Cel puţin acum poţi dormi liniştită, cu un gând fericit în minte.

— Care ?

— Celebrul domn David, sau poate ar trebui să-i spun **Señor,** îl va învinge pe bietul Soames.

CAPITOLUL II

Cele două fete abia dacă s-au mai întâlnit în următoarele zile. Honor era prinsă până peste cap cu pregătirile pentru Săptămâna Artelor şi cu concertul, iar Judith a lucrat o parte din weekend, precum şi în timpul programului obişnuit într-un ritm atât de intens la spital, încât îi mai rămânea puţină energie pentru seara. Ziua de lucru o obosea în mod obişnuit, dar n-o vlăguia complet. Una din paciente, o adolescentă victimă a unui accident rutier, decedase în mod neaşteptat în săptămâna aceea, şi din cauza aceasta era foarte tulburată.

În cei doi ani de la absolvire, Judith se educase să devină obiectivă, să menţină o notă de detaşare, aproape de duritate, care găsea că e la fel de necesară ca şi compasiunea şi, la început, datorită discrepanţei între pregătirea academică superioară şi caracterul practic al muncii de zi cu zi la spital, cu pacienţi reali. vii, a avut nevoie de enorme ajustări. Simţea că în principiu realizase acest lucru cu succes.

Era rațională și puternică fizic și își folosea timpul liber îngrijindu-se să-și mențină corpul într-o bună condiție. Ultimul aspect era de netăgăduit. Trupul ei cu umeri lați și șolduri înguste era frumos, cu sâni plini, ridicați, talia subțire și picioare care continuau la nesfârșit, cum spunea Honor cu invidie. Avea o piele transparentă, netedă, și ochii negri migdalați scânteiau de sănătate, combinați cu un nas drept deasupra unei guri generos arcuite. Dar pentru moment, o parte din vioiciunea ei slăbise, se estompase. Rob s-a neliniștit puțin când ea l-a refuzat să meargă cu mașina la Cast Caswolds, să ia masa, când a venit pe la ea sâmbătă seara.

— Te simți rău cumva, Judith ? a întrebat-o imediat, aruncându-i o privire profesională.

— Nu. Sunt numai puțin obosită. Te superi dacă rămânem aici să lenevim în fața televizorului, Rob ? Honor e din nou la Greshom House sau la teatru, cufundată în toată babilonia asta legată de Săptămâna Artelor, așa că avem casa la dispoziție.

Rob a onorat-o cu un zâmbet cam silit și a tras un scaun lângă sofa unde ședea ea tolănită cât era de lungă.

— Aș dori să pot interpreta asta ca un soi de invitație, dar știu eu ce știu. Ce e ? Te deprimă serviciul ?

— Un pic. Nu-ţi face griji, îmi trece. Încropesc ceva să mâncăm într-un minut.

— Nu. Rămâi unde eşti, am o idee mai bună. A sărit de pe scaun zâmbind spre chipul ei interogativ. Trag o fugă şi fac o descindere la cel mai apropiat magazin cu preparate pe care-l găsesc. Hai să mâncăm ceva cu adevărat nerecomandabil şi nesănătos !

Judith a râs.

— O. K. Tu eşti doctorul. Mai avem încă sticla de vin pe care ai adus-o săptămâna trecută, aşa că putem avea un picnic aici, cu programul cel mai stupid pe care ni-l poate oferi **tembelizorul** ăsta.

Au petrecut împreună o seară plăcută, fără pretenţii, mâncând creveţi şi orez prăjit şi cornuleţele preferate ale lui Rob, udate cu vin şi urmate de felii din prăjitura cu ciocolată pe care Honor o făcuse pentru ceaiul de dimineaţă.

— Ce-o să zică Honor ?

— N-o să zică nimic, a insistat Judith, lingându-şi degetele, numai dacă n-o ţin trează cu o indigestie galopantă. Pluteşte încă pe norul ei mic roz, zilele astea... S-a oprit vinovată, nedorind să discute despre tandreţea secretă a lui Honor pentru Martin Greshom.

— Pentru că tenorul ăsta participă la concert ? a chicotit Rob. Tot oraşul e în alertă. Se pare că a apărut şi o piaţă neagră la bilete. Greshom ar fi putut vinde de trei ori mai multe

bilete, din câte se spune. Nu mie, desigur, sunt mai mult genul David Bowie.

— Mm, a spus Judith absentă, uitându-se la programul TV din ziar. Vrei să vezi secvențe de cricket ? S-a ridicat să schimbe canalul și a dus vasele din care mâncaseră pe masa de la bucătărie. Apropo, am primit și eu un bilet, i-a zis ea când s-a întors și s-a așezat.

— La ce ?

— La faimosul concert, bineînțeles. Nu-i nici genul meu, câtuși de puțin, mai ales că opera care se montează e o piesă obscură despre care nici măcar n-am auzit. Asta nu înseamnă că mă dau în vânt după cele renumite.

— Ziarele locale au fost pline de fotografii ale tipului ăsta în rolul lui Don Jose, în **Carmen.** Se pare că versiunea rolului lui e cea definitivă, indiferent ce ar vrea să însemne asta. Rob s-a dus și s-a așezat alături de ea și i-a luat mâna.

— Am văzut nu de mult cu Honor pe altcineva interpretând rolul, într-o versiune plictisitoare, la televizor. Judith a surâs. N-am văzut mult din operă, dar mie Don Jose mi s-a părut ca o tânără într-o uniformă fantezistă care aruncă cuțite.

— Pentru unii oameni, ceea ce spui tu e un sacrilegiu, domnișoară Russell, dar mie puțin îmi pasă ! Hai, îmbrățișează-mă și sărută-mă. să te facă doctorul mai bună. Rob a tras-o în brațele lui și a început s-o sărute cu pasiune

Judith s-a lăsat o vreme, dându-şi silinţa să răspundă pe măsura entuziasmului lui, dar în zadar. Oricât s-a străduit, a rămas conştientă cu încăpăţânare de braţul sofalei care o împungea în spate, de aroma slabă de mâncare care mai persista în cameră şi de cât de hotărât s-a ferit când limba lui Rob i-a pătruns adânc în gură, în timp ce cu degetele bâjbâia la nasturii rochiei.

— Nu ! Îmi pare rău, dar nu am chef.

Rob a sărit în picioare, roşu la faţă şi supărat, cu ochii lui albaştri plini de resentimente.

— Şi când ai putea să ai, mai precis, chef, Judith ? Să stabilim o întâlnire pentru miercuri peste o săptămână, ce zici, sau poate şi aşa e prea devreme pentru tine ? S-a dat într-o parte, trecându-şi degetele prin părul blond şi uitându-se supărat la televizor.

Judith a suspinat şi s-a ridicat, punând o mână conciliatoare pe umărul lui, dar el a respins-o şi a întins mâna să-şi ia sacoul de pe spătarul scaunului.

— Îmi pare rău, i-a spus ea cu nesiguranţă Nu mă simt prea bine în seara asta.

— Şi ce motiv vei invoca data viitoare ? a întrebat-o el cu amărăciune. Vechiul truc cu migrena ?

— Dacă aşa gândeşti, i-a trântit-o ea, poţi foarte bine să şi pleci.

— Chiar plec ! Poate găsesc o companie mai pe aceeaşi lungime de undă cu mine, la club.

A rămas uitându-se fix la ea.

— Foarte bine. Fă cum crezi. Cât era de înaltă şi fermă, Judith l-a privit drept în ochi în timp ce, mormăind o înjurătură, tânărul doctor Bailey a ieşit ca din puşcă din cameră şi apoi din casă, trântind uşa după el.

Judith s-a prăbuşit din nou pe sofa, supărată pe ea însăşi, conştientă că în incidentul respectiv nu procedase bine. Dacă avansurile lui Rob ar fi fost înăbuşite în faşă, din timp, ar fi acceptat situaţia ca de obicei, încercarea de a trezi un sentiment în ea n-a făcut decât să-i sporească teama, bietul băiat. Nu prea putea fi acuzat că a devenit vicios. A oftat. Stranie săptămână mai avusese, începând cu coliziunea cu figura aia sinistră în parc, mai precis. Pe lângă şoc şi groază, partea ciudată fusese percepţia total relevantă a mirosului acelui bărbat care intrase în ea cu atâta forţă. O particulă microscopică din creierul ei avusese timp să înregistreze un parfum de mosc aromat, dar pătrunzător ca şi cum căldura emanată de corpul lui se amesteca cu un fel de apă de colonie. Ceea ce era o pură fantezie, şi-a spus Judith caustică. Tot incidentul durase doar câteva secunde, era caraghios să se gândească la mirosuri. Dacă fusese ceva, apoi fusese mirosul propriei frici.

Nervoasă şi indispusă, fără chef să facă ceva, Judith a reluat, în cele din urmă, cartea pe care o abandonase mai înainte şi s-a forţat să

fie atentă la ce citea până ce Honor se va întoarce de la repetiții. Când aceasta a venit, în fine, a intrat radioasă și figura ei drăguță, delicată fu cuprinsă de surprindere când a văzut că Judith era singură.

— Ești cam devreme acasă pentru o seară de sâmbătă. Unde-i Rob ?

— A plecat ca o furtună. Am avut o ușoară divergență de opinii. Judith a evitat ochii scrutători ai lui Honor și s-a dus în bucătărie. Vrei o cafea ?

— Da, mulțumesc. Honor și-a scos agrafele din părul-i blond, căscând.

— Cum a fost în seara asta ?

— Minunat. Ce bărbat ! Honor a ezitat, apoi s-a întors repede. Urc până sus să-mi pun halatul și să mă spăl pe față. Mă simt dărâmată.

Când a revenit, Judith avea pregătită o tavă cu biscuiți și cafea și i-a zâmbit lui Honor, care arăta ca o adolescentă cu fața proaspăt spălată sub cascada părului blond, cu picioarele goale sub capotul albastru de bumbac.

— Te-a extenuat această supradoză de cultură, surioară ?

— Sunt obosită, dar îmi place enorm. Mă simt foarte privilegiată fie și numai pentru faptul că am avut prilejul să asist la repetiție. Ce voce are bărbatul ăsta, Judith ! A electrizat complet restul interpreților. Îndeosebi Meryl, cânta cu mult mai bine decât am auzit-o vreodată.

— Ca şi cum ai juca squash cu un profesionist, te ridici tu la nivelul lui şi nu invers.

Honor s-a uitat scrutător la Judith.

— N-ai ieşit în seara asta ?

— Nu. Pur şi simplu n-am prea avut chef.

— S-a întâmplat ceva ?

— Nu, nu chiar. Judith şi-a ridicat ochii negri şi a surâs veselă. Am avut nişte zile ciudate săptămâna asta, altfel decât de obicei. Ceea ce e valabil şi pentru tine, doamnă Gregg, într-un fel sau altul. N-o să ştii ce să mai faci după ce toată vâjâiala asta se va termina.

— Acelaşi lucru ca întotdeauna. O umbră uşoară i-a înnegurat chipul lui Honor şi Judith s-a blestemat că i-a stricat dispoziţia surorii ei. Amândouă s-au uitat surprinse în jur când a sunat soneria la uşă. Judith s-a ridicat să deschidă.

— Trebuie să fie Rob, a zis ea părăsind camera. Se înşelase. Era Martin Greshom, care stătea în prag cu o expresie de scuză pe chipul lui delicat şi cu geanta lui Honor în mână.

— Domnişoara Russell ?

— Domnule Greshom, intraţi, i-a zis repede Judith şi l-a introdus în antreu înainte de a apuca să refuze.

— Scuză-mă, a spus el cu sfială. E foarte târziu, ştiu, dar am crezut că Honor — doamna Gregg — va fi neliniştită când nu-şi va găsi geanta.

— Amabil din partea dumitale, domnule Greshom, şi nu e deloc târziu, i-a spus ferm Judith, aproape împingându-l în living, unde Honor era cu picioarele goale şi cu obrajii îmbujoraţi puternic împingându-şi pe spate părul care i se revărsase pe umeri. Martin Greshom s-a oprit brusc când a văzut-o, uluit.

— Domnul Greshom ţi-a adus geanta, Honor, i-a spus Judith, fiind clar că nimeni altcineva nu avea de gând să vorbească.

— O, mulţumesc, ce amabil eşti ! i-a spus Honor cu sufletul la gură. Nu stai jos, Martin ?

Martin s-a aşezat, fără să-şi mai poată lua ochii de la Honor. Şi-a revenit repede când şi-a dat seama că Judith îi oferea o cafea.

— A, mulţumesc. Da... Mă rog...

Judith s-a făcut nevăzută din cameră şi a închis uşa, luându-şi cât mai mult timp ca să pregătească încă un ibric de cafea, spălând paharele şi tacâmurile murdare pentru că tot era acolo, ca să acorde mai mult timp lui Honor cu Martin. Simţindu-se mai mult ca o naşă vrăjitoare, în cele din urmă se întoarse în salon, unde a găsit-o pe Honor discutând veselă, complet în largul ei. Martin părea evident complexat şi aproape că a trebuit să se smulgă din contemplarea picioarelor goale ale lui Honor când bunele maniere înnăscute l-au determinat s-o includă şi pe Judith în conversaţie, întrebând-o de munca la spital şi dacă ve-

nea la concertul ce inaugura Săptămâna Artelor.

— Am bilet, bineînțeles, i-a răspuns ea surâzând, dar, din câte am auzit, aș avea mai mult de câștigat financiar dacă l-aș vinde la licitație. Cred că cererea de bilete a fost înfiorătoare.

— Era inevitabil să fie așa când s-a dus vestea că va cânta Raf. Martin s-a uitat cu un aer de scuză la Honor. Mă tem că te-am tras pe sfoară punându-te la mult mai multă muncă decât am avut intenția, Honor.

— Mi-a plăcut fiecare minut din ce am făcut, l-a asigurat ea, zâmbindu-i fericită.

— Cum se face că stă la dumneata, domnule Greshom ? l-a întrebat curioasă Judith. Probabil că Hardwick e un loc atât de insignifiant pentru un om de talia lui Rafael David !

— De ani de zile vine să stea cu mine aici, fără ca publicul larg să știe, i-a spus Martin. Ne-am cunoscut când eram adolescenți și călătoream prin Spania în vacanță, înainte de a intra la Sandhurst. A dat peste mine cu mașina lui sport, pe una din străzile în pantă din Granada, ca să fiu mai precis, și m-a dus acasă la mama lui. Nu mă lovise cine știe ce, însă Doña Carmelita a insistat să rămân cu ei pentru restul vacanței. Tocmai se retrăsese de pe scena operei și eu eram un intermezzo, a spus ea — ceva care îi alunga plictiseala. O chema Carmelita Valentin, o mezzosoprană în

marea tradiție spaniolă, o, Doamne ! S-a oprit, încurcat. Eu tot trăncănesc și a trecut bine de miezul nopții. Se cade să plec. Și-a terminat repede cafeaua și s-a ridicat.

— O istorisire fascinantă, i-a zis Honor cu gentilețe. Probabil ți-a întors vizita și a venit să stea la tine după aceea ?

— Da, exact. Asta a fost înainte de a fi absorbit de pregătirea la Conservator și apariția pe scenă. Dar și după aceea am reușit să ne vedem, cât de des am putut. Din păcate, mama lui a murit mai de mult.

— Îți rămân îndatorată pentru că ai venit să-mi aduci geanta, i-a zâmbit Honor cu seninătate.

— Mi-a fost teamă că te-ai putea îngrijora sau că-ți va trebui ceva din ea în seara asta.

— Aș fi avut nevoie de ochelari, să citesc ziarele de duminică mâine dimineață, a zis ea râzând ușor.

Lui Judith îi venea s-o ucidă.

— Da, desigur, de obicei te văd cu ochelari, a spus Martin absent, uitându-se la Honor, întrebându-se evident dacă asta avea importanță.

— Sunt prezbită, a adăugat Honor ca să fie sigură că înțelege.

Judith a scrâșnit din dinți neputincioasă, în spatele lor.

— Nici că aș fi știut, a asigurat-o Martin pe Honor. Ai niște ochi atât de frumoși !

Instantaneu, culoarea i-a revenit în obraji lui Honor şi ea s-a uitat în altă parte. Bravo, a aplaudat în sinea ei Judith, confuză. Şi a fost cât se poate de amabilă în timp ce-l conducea pe Martin Greshom la uşă.

— Mă bucur foarte mult că te-am cunoscut, domnişoară Russell, i-a spus el când şi-a luat la revedere. Sper că vii la banchet luni seara — nu mă îndoiesc că sora dumitale ţi-a spus.

— Mulţumesc, domnule Greshom, i-a zis Judith, privind în gol, şi a alergat înapoi la Honor, surescitată, îndată ce s-a închis uşa. Ce întâmplare de milioane, scumpo, a chicotit ea. Cum să apară tocmai când erai şi tu în ceva mai lejer, cum se spune. A rămas încremenit ! Se opri când văzu expresia de vinovăţie de pe chipul lui Honor.

— N-a fost chiar o coincidenţă, Judith. Speram... da, de fapt am pus la cale totul. Honor şi-a muşcat buza, căindu-se.

— Nu mai spune ! Un surâs maliţios a apărut în ochii lui Judith.

Honor a dat din cap înverşunată.

— Am lăsat dinadins geanta în spate, în maşina lui. Apoi am dat fuga înăuntru şi m-am schimbat şi mi-am lăsat părul în jos, să fiu pregătită în cazul că o găseşte şi o aduce.

— Şi aşa s-a făcut, a râs Judith, luând-o în braţe. A mers ceas. Dar ce naiba ţi-a venit, să umbli de colo-colo cu ochelari ?

— Conştiinţa. Am simţit nevoia să-i arăt cum sunt în mod obişnuit.

— Ceea ce a servit ca să scoată în evidenţă cât de dulce eşti când te pregăteşti să te culci !

— Judith !

— Am dreptate, i-a zis Judith neîndurător. A fost un clişeu după altul, intriganto. Toată recuzita Hollywoodului, întocmai ca în filmele alb-negru de la televizor, când eroul îi scoate uşor ochelarii enormi şi îi şopteşte : „Doamne, ce frumoasă eşti" — numai că tu ai făcut-o pe bază de deducţie, a fost un lucru inteligent.

Honor se uita fix la ea, arătând tulburată, apoi buzele i-au zvâcnit şi a început să chicotească, s-au luat amândouă de mâini şi au râs până ce le-au dat lacrimile, Judith revenindu-şi în cele din urmă suficient pentru a-i pune unele întrebări despre banchet.

— Când, unde şi ce e acolo, Honor ? Mă cam lăsi dezinformată.

— Martin oferă o petrecere după concert, pentru interpreţi, primar şi alte notabilităţi şi fetele Russell sunt invitate !

Abia mai târziu şi-a dat seama Judith de semnificaţia termenului „fetele Russell". Părea că în cele din urmă Honor era gata să se considere o femeie de măritat, şi nu biata văduvă Simon Gregg.

Spre surpriza și plăcerea lui Judith, ea și Honor fuseseră invitate să participe la concert, împreună cu Martin și mătușa sa, domnișoara Greshom, în loja familiei, așa că și-au jucat biletele la loterie la spital, strângându-se o sumă considerabilă pentru a se cumpăra jucării copiilor de la secția de copii a spitalului.

Societatea iubitorilor de operă din Hardwick era o organizație serioasă, bine pusă la punct și prezidată de Ashley Moore, dirijorul corului și organistul bisericii Sfânta Margaret. Soția lui, Meryl, soprană, interpreta rolului Magdei în bucata selectată din opera **La Rondine.** Aceasta reprezenta a doua parte a programului. De regulă, perspectiva unei seri de muzică clasică, de orice gen, ar fi plictisit-o de moarte pe Judith, dar în seara asta era altfel. Atmosfera din sala plină până la refuz era entuziastă. În plus, față de eleganța fotoliilor tapițate în plus roșu, Martin forțase regulile de pază pentru incendiu introducând foarte multe scaune în sală, oriunde exista un loc cât de mic și chiar și acestea erau deja ocupate. Judith își dădea prea bine seama de atenția pe care o suscitau ea și Honor, stând acolo în loja familiei Greshom ; amândouă acordaseră o mare atenție înfățișării lor. Honor era într-o rochie de bumbac cu guler și manșete din satin și Judith în sacoul ei preferat rubiniu, de mătase, extrem de simplu.

Domnişoara Greshom era încântată să se bucure de compania lor şi le salutase pe ambele fete în mod afabil şi cu eleganţă, arătându-le cu mâna să se aşeze lângă ea. Era o figură foarte bine cunoscută în oraş, membră a Asociaţiei femeilor şi locuia cu Martin de când acesta divorţase. În cele din urmă şi-a ocupat şi el locul în spatele celor trei femei, în limitele cam înghesuite ale lojei, tocmai când orchestra ataca primele acorduri. O linişte expectativă s-a aşternut asupra sălii. La notele introductive ale imnului naţional audienţa s-a ridicat în picioare ca un singur om şi cu coada ochiului, Judith a aruncat o privire fugară lui Martin care stătea rigid, în poziţie de drepţi. în timp ce orchestra cânta **God save the Queen**. Era un preludiu emoţionant al unei seri deja încărcate de emoţie şi anticipare şi pe când audienţa s-a aşezat iarăşi într-un zâmbet surescitat, fremătător, Judith şi-a dat seama cu surpriză că în acel moment special n-ar fi preferat să fie în altă parte. A rămas uimită de forţa şi talentul unui singur om, care prin vocea şi personalitatea sa putea impune o asemenea admiraţie frenetică, nu numai în acea audienţă, ci oriunde apărea, peste tot în lume.

Orchestra a abordat primele măsuri ale ariei Băutorului din **La Traviata** şi cortina s-a ridicat pentru a dezvălui întreaga societate de operă în rochii de seară din secolul nouăsprezece, în timp ce cântau muzica vioaie, festivă

și valsau pe scenă sub candelabre strălucitoare, costumele negru cu alb ale bărbaților contranstând cu crinolinele cu volane în toate culorile spectrului, care se legănau. Honor i-a întâlnit ochii lui Judith și i-a zâmbit, de parcă i-ar fi spus: „În definitiv, nu-i rău deloc, nu ?" și domnișoara Greshom bătea ritmul cu programul pe balustrada de mahon din fața lojei, fredonând fals, destul de perceptibil. Era un început foarte bun, atât ca spectacol cât și pentru delectarea auzului și audiența s-a relaxat în scaune, pregătită să se bucure din plin de restul serii. Și n-au fost dezamăgiți. Nivelul era elevat și repertoriul variat, de la venirea lui Meryl cu cântecul Râsului din **Die Fledermaus** până la dansul țigănesc din **Carmen,** interpretat cu multă vervă și vigoare de fetele de la școala de balet din localitate. Emoția a crescut considerabil datorită interpretării superbe a tânărului de la timpane, tobele lui mari, strălucitoare pulsând prin muzica binecunoscută a lui Bizet ca sângele prin artere. Audiența a ovaționat frenetic atunci când fetele îmbrăcate strălucitor s-au prăbușit extenuate pe scenă la crescendoul final și mulțimea spectatorilor înghesuiți a început să iasă spre diversele baruri să bea ceva în timpul pauzei, toți încântați de programul de până atunci dar cu și mai multă nerăbdare pentru ceea ce urma.

De fapt, obţineau mai mult decât au sperat pentru banii pe care-i plătiseră, le-a explicat Martin în timp ce le conducea prin mulţime pe cele trei femei la o măsuţă de lângă ferestrele lungi de pe o latură a barului. Îi aştepta o sticlă de şampanie şi toţi au sorbit cu plăcere din pahare în timp ce Martin a continuat şi cu alte detalii. Pentru că acum Rafael David cânta rolul lui Ruggiero în opera respectivă, se decisese să prezinte o versiune redusă atât pentru al doilea, cât şi pentru al treilea act, folosind atât corul, cât şi soliştii.

— Raf a făcut treaba cea mai grea împreună cu Ashley Moore, le-a explicat Martin. E un pianist desăvârşit şi uneori mai şi compune, aşa că n-a fost nici o problemă să adapteze opera. Din câte mi-au spus Ashley şi Meryl, toată echipa a îmbrăţişat din tot sufletul versiunea revizuită — inspirată de prezenţa lui Raf.

— Pare un fel de superman muzical, a recunoscut Judith, acceptând un al doilea pahar de şampanie.

Honor s-a încruntat la ea.

— În timpul scurt cât am fost în contact cu el, cred că nu e o descriere rea, zău.

— Totdeauna a fost un băiat energic, a zis domnişoara Greshom cu afecţiune. Nu stă nici o secundă. Mi-l aduc aminte când a venit prima oară, când mai trăiau părinţii tăi, Martin. Câţi ani să fi avut ? Şaptesprezece sau cam aşa

ceva ? Era gata de a face ceva tot timpul : călărie, înot, tenis, orice.

Martin a râs amintindu-şi.

— Aveam obiceiul chiar să ne punem mănuşile şi să boxăm împreună, dar curând am renunţat — crescuse prea mare şi puternic ca să mă mai lupt cu el.

Pe Judith începuse s-o cam plictisească numele de Rafael David şi s-a bucurat când au apărut nişte prieteni de-ai familiei Greshom care au venit la masa lor pentru a-şi prezenta omagiile domnişoarei Greshom, evident interesaţi de prezenţa celor două surori. S-a angajat cu vioiciune în conversaţia generală, veselă şi aproape i-a părut rău când a sunt clopoţelul anunţând că urma să înceapă a doua parte a spectacolului. Bănuia că era singura persoană din toată sala care nu aştepta cu cine ştie ce palpitaţii partea de operă, dar avea grijă să păstreze pentru ea această lipsă de entuziasm. Pauza durase destul de mult şi a fost clar din ce cauză, când cortina s-a ridicat în acordurile muzicii ample şi vioaie, de vals, pentru a dezvălui o scenă cu o cafenea, cu măsuţe cu garduri în faţă, presărate cu flori, ducând spre o grădină reală în care cuplurile de dansatori râdeau şi cântau, abia zărindu-se prin gard, în timp ce un chelner nervos servea băuturi celor aşezaţi la măsuţele din faţă. Treptat, audienţa şi-a dat seama că bărbatul care şedea singur, cu spatele la ei, era Rafael Da-

vid. Un val de aplauze a izbucnit și bărbatul s-a ridicat lent, înclinându-se grav, drept recunoștință pentru omagiul ce i se aducea.

Judith l-a scrutat cu interes. Loja familiei Greshom era foarte aproape de scenă și Rafael David putea fi văzut în mod amănunțit. Părul des, negru și chipul acvilin, cu sprâncene arcuite îi erau destul de familiare de la televiziune, pentru a nu mai vorbi de afișele lipite în tot orașul, dar fotografiile nu te pregăteau pentru forța personalității omului care stătea acolo și aștepta să înceteze aplauzele, în timp ce orchestra cânta o reluare. Spre deosebire de costumele de scenă rigide ale celorlalți bărbați, Rafael purta un costum negru simplu cu haină mai largă peste o cămașă albă cu volane, un fular negru de mătase strâns într-o fundă la gulerul deschis. Efectul era vag boem și se potrivea fizicului lui puternic. Avea pieptul larg al cântărețului antrenat și era mai înalt de un metru și optzeci și cinci, arătând mai mult a boxer de categorie grea pentru o Judith surprinsă, care în sinea ei se gândea la cântăreți mai degrabă ca la niște tipi efeminați.

În cele din urmă s-a așezat la masă. Aplauzele s-au stins și Meryl a trecut printr-o deschizătură în „gard", o păpușă de porțelan într-o crinolină de dantelă bleu, cu bucle aurii. S-a apropiat de măsuța unde ședea Rafael, se pare întrebându-l dacă poate sta și ea, deși nimeni nu și-a luat ochii de la scenă pentru a

se uita la traducerea libretului inclusă în program.

— **„Restate, restate"**, i-a răspuns el și forța singulară și frumusețea vocii renumitului tenor au copleșit-o pe Judith. A clipit surprinsă de propria ei reacție și a riscat să se uite la Honor, însă ochii surorii ei erau pironiți pe scenă în timp ce vraja era în plină desfășurare. Meryl Moore avea o voce adevărată, ca un clopoțel, de soprană, dar ca răspuns la cea a lui Rafael, căpăta profunzimi și o calitate dramatică deosebite. Vocea lui, totuși, era într-adevăr spectaculoasă, trebuia să recunoască Judith și mai era și un actor bun pe deasupra : întreaga lui conduită exprima uimire pe jumătate sfioasă, pe jumătate pasionată pentru fata de lângă el. Ca și când ea era singurul lucru în viață. Ceea ce trebuia să fie foarte straniu pentru Ashley, soțul lui Meryl, deși era de presupus că putea să facă semn oricând cu bagheta amenințător de pe podium, dacă lucrurile o luau razna. Judith a surâs involuntar amuzată și în acel moment Rafael a ridicat ochii și i-a prins privirea. Și-a mutat scaunul mai în spate în lojă, jenată și a ridicat din umeri spre Honor cerându-și scuze când aceasta s-a încruntat a dezaprobare. Nimic nu se mișca în tot teatrul decât pleoapele care clipeau toți ședeau extrem de liniștiți, urmărind fiecare notă și în mod gradat, insidios, încântarea a început s-o cuprindă chiar și pe Judith

în timp ce vocea puternică țesea o vrajă care o lăsă fără apărare în fața farmecului tenorului. S-a făcut o mică pauză în timp ce s-a schimbat decorul pentru actul trei dar de data aceasta Judith a stat liniștită la bar ascultându-i pe prietenii iubitori de muzică ai lui Martin vorbind despre „timbrul roșu al vocii lui Rafael" și despre mândria spaniolului combinată cu misticismul celților din genealogia sa.

— Melodioasă piesă, draga mea, nu crezi ? a continuat domnișoara Greshom, observând că tăcea. Îți place mult muzica, nu ?

— Nu mă omor, domnișoară Greshom, i-a răspuns Judith cu sinceritate. Totuși ceea ce am auzit acum depășește obișnuitul, nu ? O ocazie pe care nu poți s-o pierzi.

În ochii Laviniei Greshom a apărut o licărire subtilă.

— Dacă nu te omori după ce se cântă, ai totuși o consolare, Judith, Rafael face toți banii să-l privești, trebuie să recunoști.

Judith a râs.

— Foarte adevărat, domnișoară Greshom Probabil că și pentru Meryl este experiența vieții ei.

— Soția lui Ashley ? Ai dreptate. După asta, rolul principal în **Rose Marie** va părea puțin insipid, biata fată.

Chicoteau împreună în timp ce mergeau după Honor și Martin înapoi în lojă. Orchestra cânta în plină forță când și-au ocupat locurile

coborând aproape la pianissimo când cortina s-a ridicat dându-i la iveală pe Rafael și Meryl șezând la masă, cu o panoramă pictată de pajiști vălurite în spatele lor și sugestia mării de azur la distanță.

Judith nici măcar n-a mai încercat să pretindă că nu era afectată de muzică. O voce lăuntrică practică îi amintea că aceasta era într-adevăr o operă foarte ușoară, fără intenția de a fi luată serios, dar nu schimba cu nimic lucrurile. A încercat o identificare cu totul neașteptată cu ce se petrecea pe scenă : cu Magda-Meryl când Ruggiero-Rafael a luat-o în brațe, suferind când au fost în cele din urmă forțați în mod inevitabil să se despartă. Meryl a ieșit parcă plutind de pe scenă aruncând o ultimă privire plină de speranță lui Rafael care a îngenuncheat într-o durere mută, cu umerii aplecați ridicându-se și coborându-se, ultimele acorduri pătrunzătoare ale muzicii s-au stins și cortina a căzut încet. A fost o clipă de tăcere mormântală, apoi a început vuietul : aplauze, tropăituri, strigăte de „bravo !". Zgomotul aproape că ridica plafonul. Judith a aplaudat cu ceilalți, uluită, chiar puțin jenată din cauza implicării sale totale în muzica ascultată.

Când cortina s-a ridicat, protagoniștii se țineau de mână în fața corului și se înclinau și aplauzele au continuat la nesfârșit. Coșuri de flori au fost urcate pe scenă, inclusiv un bu-

chet special de trandafiri roz pentru Meryl, care numai că nu se simţea în al nouălea cer de exaltare. Fără să ezite, i-a dat un trandafir lui Rafael, care-l ţinea acum în dreptul inimii şi-i săruta mâna cu o graţie distinsă şi apoi, cu o rotire a crinolinei, Meryl s-a dus în faţa scenei şi i-a întins al doilea trandafir soţului ei.

— Foarte cuviincios, a aprobat domnişoara Greshom în timp ce Rafael i-a făcut semn lui Ashley Moore să vină pe scenă şi orchestrei să se ridice în picioare în mod tradiţional, pentru a primi aplauzele binemeritate. În cele din urmă, Moore a ridicat mâinile pentru a cere tăcere şi a rostit o alocuţiune, mulţumindu-i lui Rafael David pentru că a onorat spectacolul cu prezenţa lui şi lui Martin Greshom pentru organizare şi apoi, cu un zâmbet mic de satisfacţie, a informat audienţa că avea şi o altă bucurie la care nu speraseră, neaşteptată, pentru a împlini seara. Rafael David avea să cânte o arie solo la insistenţa vechiului lui prieten Martin Greshom. S-a cerut o pauză de câteva minute, cortina s-a lăsat, Ashley s-a reîntors pe podium şi audienţa s-a reaşezat pe locuri. oamenilor abia venindu-le să creadă ce norocoşi erau.

Când cortina s-a ridicat din nou, Rafael se afla singur pe scenă. Îşi ciufulise puţin părul. îşi scosese sacoul şi îşi înnodase fularul negru de mătase în jurul mijlocului. Un cuţit de argint fusese vârât prin eşarfă şi în mână ţinea

o garoafă roșie. Un oftat a trecut prin public Prin grija aparatului TV al lui Honor, chiar și Judith a știut ce avea să urmeze. Într-o clipită, bărbatul de pe scenă avea să fie Don Jose. iubitul frustrat al tragicei Carmen. Încet, delicat, cu un control imens, a început faimosul Cântec al florii. Cânta „La fleur que tu m'avais jetée" uitându-se la floarea pe care o ținea în mână și chiar celor care nu știau deloc franceza nu le-a fost greu să înțeleagă suferința și pasiunea care se intensificau, hipnotizați când și-au aruncat capul pe spate la sfârșit și a rostit **Carmen, Carmen, je t'aime.**

De data aceasta, oricât a fost aplaudat după ce ultima notă răsunase, nu au mai fost bisuri. Spectacolul se sfârșise și Judith și Honor au rămas cu domnișoara Greshom în timp ce Martin s-a dus în culise să supravegheze organizarea recepției ce se pregătea pe scenă.

— Ei ? a întrebat Honor cu un surâs ciudat când s-a întors spre Judith. Ți-a plăcut, totuși ?

— Da, mi-a plăcut. Ceea ce era de fapt jumătate din adevăr. Judith se simțea vlăguită.

— E prima operă în carne și oase, ca să zic așa, pe care o vezi ? a întrebat-o domnișoara Greshom. Sora ta zice că ești „puiul de cuc din cuib", din punct de vedere muzical.

Judith a dat din cap cu tristețe.

— Mă tem că Honor are dreptate, domnișoară Greshom. Dar spectacolul din seara asta

a fost cu totul neobișnuit, nu ? Întreaga distribuție s-a întrecut pe sine — cel puțin așa mi s-a părut mie, cu urechea mea necultivată.

Celelalte două au consimțit cu entuziasm și s-au cufundat într-o discuție asupra spectacolului care i-a dat ocazia lui Judith să se scuze și să se depărteze, pentru a fi singură pentru unul sau două minute, conștientă de o nebunie bruscă, copleșitoare. S-a dus la toaleta elegantă, cu pereții acoperiți de oglinzi și s-a uitat atent la sine, trecându-și cu un pieptene prin păr și și-a îndreptat rochia mirându-se de ce naiba avea o dorință nebună de a se duce acasă, să evite petrecerea. Nervoasă, și-a mai dat cu puțin ruj și a revenit la Honor și domnișoara Greshom, în lojă, unde Martin aștepta să le conducă pe scenă. Cum era de presupus, Rafael David era înconjurat de fotografi și reporteri și se lăsa cu amabilitate să fie fotografiat cu primarul, cu Meryl, apoi cu toată distribuția, cu Martin care privea binevoitor la ce se întâmpla, dar refuzând să se alăture grupului. După ce s-a uitat la ceas, a pus în fine capăt prezenței presei și, curtenitor dar ferm, a evacuat scena de toți cei care nu aveau ce căuta acolo în continuare și i-a îndemnat să se servească cu ce aveau pe platourile cu mâncare rece delicioasă și sticle de șampanie care stăteau rânduite pe o masă lungă acoperită cu o față de masă albă.

Pentru prima oară în viaţa ei, Judith se simţea foarte timidă. Îi cunoştea pe foarte mulţi dintre cei prezenţi, dar în seara aceea muzica era numitorul comun şi se simţea străină, dată la o parte, în ciuda bunelor maniere ale lui Martin care le împingea pe ambele surori spre vin şi mâncare. Atmosfera era dominată de veselie şi sărbătoare, toţi cei care avuseseră de a face cu concertul erau cuprinşi de un val de euforie, incluzând-o şi pe Honor. Judith voia foarte mult s-o lase în grija lui Martin pentru a primi recompensa pe care o merita pentru munca ei asiduă. Ar fi dorit să stea cu domnişoara Greshom, dar aceasta stătea deja pe un tron format dintr-un fotoliu adus special pentru ea şi discuta cu prietenii ei, ceea ce era şi de aşteptat. Judith se simţea puţin pierdută, exclusă din cercul magic care părea să-i includă pe toţi ceilalţi.

— Judith, draga mea, Martin vrea să-mi prezinte câteva persoane, i-a spus Honor nerăbdătoare. Poţi să rămâi singură câteva clipe ?

— Bineînţeles, surioară mai mare, a răspuns Judith calm. Sunt mare deja. Te rog, du-te, mă descurc eu. S-a uitat după Honor şi Martin cu afecţiune, apoi s-a dus spre o latură a scenei, încercând să treacă neobservată prin decorul folosit în prima parte a operei. A început să privească din colţul ei mai întunecat sorbind din şampanie, amuzându-se de felul

în care toţi se înghesuiau în jurul actorului, renumitul tenor, uitându-se la mâna lui, să vadă dacă era căsătorit : Martin nu vorbise deloc despre soţia lui în seara trecută. Apoi a observat că bărbatul cel voinic îşi exercita şarmul considerabil când s-a scuzat faţă de cei mai apropiaţi. Spre surpriza ei, el a luat o sticlă de şampanie de pe masă şi s-a întors spre ceea ce părea a fi direcţia ei. Judith a privit repede în jur, dar nu se mai afla nimeni acolo. Rafael David părea să se îndrepte direct spre ea, îmbrăcat încă în costumul lui Don Jose, cu stilet şi toate celelalte.

Pozeur, s-a gândit Judith cu un dispreţ uşor şi s-a uitat la el fără plăcere când a ajuns lângă ea.

El n-a încercat s-o salute oficial. Cu o figură la fel de gravă ca a ei, i-a luat paharul din mână şi l-a umplut cu grijă cu şampanie.

— Aveai paharul gol, i-a zis el şi s-a înclinat uşor când i l-a dat înapoi.

Judith s-a crispat. Mirosul slab al corpului lui musculos, cald, era inconfundabil, încălzit de pe urma eforturilor recente, pielea lui, combinată cu colonia pe care o folosea, emana un parfum uşor, familiar. L-a recunoscut imediat şi a tresărit.

— Am venit să-mi cer scuze, a continuat Rafael şi Judith se holba la el în tăcere, rămasă momentan fără grai. Sunt idiotul care te-a speriat de moarte în parc săptămâna tre-

cută. I-a luat mâna, uitându-se în ochii ei uimiți. Vrei să mă ierți ?

— Dumneata erai, deci ! a rostit ea în cele din urmă fără să-i vină încă să creadă în timp ce se uita fix în ochii lui. Și ce ochi avea ! Nu negri, cum s-ar fi așteptat, ci puțin chihlimbarii, ca topazele, strălucirea lor fiind încadrată de niște gene negre pentru care orice femeie ar fi fost în stare să ucidă.

— Eu sunt vinovat, i-a spus el cu delicatețe și de asemenea dezolat că te-am speriat atât de rău.

Judith și-a retras mâna în grabă, consternată de privirile curioase care se ațintеau spre ei din toate părțile.

— Mi-am revenit, a spus ea cu o voce calmă, deși dacă ai fi catadicsit să spui ceva în acel moment, m-ai fi putut ajuta.

A ridicat foarte degajat din umeri.

— Eram consemnat să nu scot o vorbă, domnișoară... ?

— Russell.

— Domnișoară Russell. Mă bucur de cunoștință. Sunt Rafael David, s-a înclinat din nou și Judith a râs fără să vrea.

— Crezi că mai e nevoie de prezentare, domnule — Señor David ?

— Aș prefera Rafael. S-a rezemat cu grație de unul din stâlpii scenei, uitându-se în jos în ochii ei. Doctorul mi-a interzis complet să mai vorbesc câtva timp și când te-am ciocnit

eram încă sub consemn. Acesta a fost și motivul deghizării mele sinistre, să împiedic aerul să-mi ajungă la corzile vocale în cursul alergărilor mele zilnice.

— Am crezut că sunt atentă, a murmurat Judith cu ochii pe paharul ei cu șampanie.

— Eram cât pe-aci să-mi încalc consemnul tăcerii când m-ai atacat, a zis el chicotind atrăgător și Judith a ridicat privirea și l-a văzut cum își freca ușor bărbia. Alergai deja ca vântul înainte de a-mi reveni și am rămas singur, întrebându-mă cine ești.

O culoare neobișnuită s-a ridicat pe obrajii lui Judith. Nu se simțea în largul ei ; conștientă că din păcate era centrul atenției, se uita în van după Honor.

— Trebuie s-o găsesc pe sora mea... a început ea, dar el a oprit-o.

— Martin va fi foarte fericit să aibă grijă de doamna, îmi porți pică pentru că-ți răpesc câteva minute, domnișoară Russell ?

— Nu, nu în mod special, dar toți ceilalți mă invidiază, i-a spus ea sec. N-am nici o legătură cu concertul; ar trebui să stai cu cei care l-au organizat.

Rafael a privit-o cu surprindere.

— Dar desigur îți place muzica, domnișoară Russell ?

Judith a scuturat din cap cu putere.

— Nu prea mult, mă tem.

— Spune-mi atunci, dacă nu-ți place muzica, de ce ai venit la reprezentația de astă-seară ?

— Pentru a-i face plăcere lui Honor, sora mea, doar atât, a răspuns sinceră Judith și a sorbit puțină șampanie pentru a-i evita privirea ațintită asupra ei.

El a oftat.

— Și muzica de astă-seară nu ți-a produs nici o plăcere ?

— N-aș spune asta, a răspuns ea încet, dar trebuie să fiu onestă și să recunosc că o mare parte din plăcere a reprezentat-o prezența însăși la o asemenea ocazie, emoția de a ști că sunt prezentă la ceva neobișnuit.

Rafael și-a aplecat capul pentru a o privi în ochi.

— Și ce ai găsit totuși așa de extraordinar ? Nota de indulgență din vocea celebră a iritat-o pe Judith.

— Simplul fapt că ședeam acolo și ascultam muzică clasică, pur și simplu, presupun S-a uitat și ea direct în ochii lui amuzați, translucizi. Dincolo de primii douăzeci în clasamentele pop nici nu cunosc, nici nu-mi pasă cine știe ce de muzică, domnule David. N-am mai fost niciodată la operă până în seara asta și nu fac nici o diferență între Bach și Beatles Sunt membrul nemuzical al familiei — mama spunea că nu puteam să disting o melodie de o găleată.

CAPITOLUL III

Judith a plecat, lăsându-l pe Rafael să se uite după ea, cu sticla de şampanie în mână şi s-a dus să-i mulţumească domnişoarei Greshom şi să-i spună noapte bună. Nu se simţise în viaţa ei atât de remarcată şi faţa îi ardea în timp ce priviri curioase erau aţintite asupra ei din toate părţile. Când a ajuns la Honor i-a spus hotărât că era obosită şi că voia să se culce devreme, promiţându-i surorii ei nelinişţite că va telefona după un taxi din foaierul teatrului. Judith a alergat repede pe scări spre uşile duble ornamentate ale ieşirii, tremurând puţin când a părăsit teatrul dar nici prin gând nu-i trecea să arunce ochii pe un taxi pentru distanţa scurtă până la Chantry Lane. A pornit-o vioi, tocurile înalte răsunând pe caldarâm pe când traversă piaţa din faţa teatrului şi o luă prin centrul oraşului, înainte de a o coti pe drumul care mărginea parcul Abbey Road era lungă şi curbă, copacii parcului înşiruindu-se de-a lungul pavajului pe o parte a drumului, şi cu case mari din secolul

optsprezece pe cealaltă parte, acestea din urmă fiind birouri în timpul zilei, întunecate şi cu obloanele trase la acea oră. Existau felinare la anumite intervale, dar între focarele lor de lumină era întuneric şi pustiu, noaptea fiind fără stele şi cerul acoperit.

Judith mergea de zor, preocupată de întâlnirea ei cu celebrul Rafael David şi scuzele lui şocante. Într-un fel o liniştea faptul că aflase identitatea atacatorului ei mascat, deşi nu prea putea să-i spună aşa, a decis ea, se ciocniseră numai, ca să fie precisă, dar dezvăluirea lui făcea parte integrantă din întreaga seară. Emoţiile ei nu mai aveau vlagă după ce răspunseseră muzicii cu atât de neaşteptată intensitate. Dacă, bineînţeles, numai muzica însăşi o afectase atât de puternic. Dacă domnul Soames, preotul, ar fi stat acolo cu un pumnal la cingătoare şi o floare în mână, Judith ştia că reacţia ei ar fi fost extrem de diferită... Preocupată cum era de gândurile ei, n-a fost pe deplin sigură când a auzit pentru prima oară paşi în urma ei. S-a oprit şi s-a uitat înapoi. Drumul era pustiu şi s-a dojenit, supărată pe ea însăşi. Înainte de a se ciocni cu Rafael în parc nu suferise niciodată de nervi. A continuat să meargă cu încăpăţânare, nesigură dacă zgomotul care se auzea era de paşi sau palpitaţiile înfundate ale propriei inimi. A înghiţit în sec şi a luat-o mai repede, aproape alergând când a dat colţul pe Chantry Lane, care era şi

mai întunecată, luminată numai de un felinar solitar. Toate casele erau în întuneric la ora aceea. S-a oprit iar, apoi a continuat să meargă încet. **Acum** era sigură. Și furioasă. La câțiva metri de vila Chantry s-a răsucit și s-a întors spre urmăritorul ei care se contura mare și ciudat de familiar, purtând o mască...

Nu, iarăși !

— E prea de tot, a rostit ea furioasă, scrutând întunericul. Asta e glumă ?... Și-a dat seama de greșeala ei prea târziu. De aproape, bărbatul mirosea a carne nespălată și lână unsuroasă și masca era un ciorap tras pe față. Cu un țipăt înăbușit, a ridicat brațul dar era prea târziu, o lovitură puternică i se abătea asupra capului și noaptea a explodat.

Judith își revenea lent și se întreba de ce se mișca patul. A încercat să se ridice în capul oaselor, însă a fulgerat-o o durere aprigă în cap. S-a potolit ascultătoare, în timp ce vocea lui Honor o dojenea și-i spunea să stea liniștită. Dar îi venea prea greu să stea liniștită deoarece patul sălta.

— Honor, a șoptit ea răgușită, încercând să deschidă ochii.

— Da, draga mea, sunt aici. Vocea lui Honor suna diferit, parcă o voce mai în vârstă Poate că era altcineva ; Judith a încercat din nou :

— Mamă ? Tu ești ?

— Nu, ai spus bine prima oară. Sunt Honor, dar fii cuminte. Te rog !

Vocea lui Honor suna foarte disperată, așa că Judith a făcut tot ce-a putut ca să se supună. O durea rău capul și se simțea foarte rău, acum când se gândea la asta.

— Îmi pare rău că nu sunt originală, i-a zis ea scuzându-se, dar unde mă aflu ?

— Aproape la spital, a răspuns Honor mângâietor, nu mai e mult.

— Dar e ziua mea liberă, a obiectat slab Judith. Mișcarea s-a oprit. Ce ușurare binevenită. Sunt într-o mașină, a zis ea, încântată că a rezolvat problema.

— Dă-mi-o mie, a poruncit o voce masculină și a simțit că e luată de niște brațe voinice care o țineau cu o grijă nemărginită. Judith s-a relaxat cu un oftat. Mirosul bărbatului îi era familiar. Era în siguranță acum.

— **Tu** ești de data asta, a mormăit ea. Te cunosc.

— Și eu te cunosc, draga mea. O voce mângâietoare și Judith s-a cufundat din nou în uitare, trezindu-se apoi la realitatea încețoșată dar hidoasă a injecțiilor și cusăturilor pe scalpul ei înainte de a fi transportată în cărucior pentru a i se face o radiografie a craniului.

— Nu te mișca deloc, Judith, i-a spus o voce pe care o cunoștea.

Judith s-a supus cuminte până ce s-a terminat totul, apoi i-a zâmbit radiologului, ame-

ţită.

— Bună seara, Kevin, îmi pare rău că te-am sculat.

Tânărul cu părul roşu i-a surâs şi el făcându-i cu ochiul.

— Nu mă dusesem încă să mă culc, draga mea, cel puţin nu în patul meu.

— Umbli din floare în floare, i-a replicat Judith prietenoasă şi l-a lăsat să o aşeze în cărucior şi să cheme o soră. O să trăiesc ? a întrebat ea.

— O să-ţi spun în câteva minute, păpuşo Nu am prea multă încredere în personalul de la accidente.

— De ce ?

— Şi nu e numai Martin Greshom afară cu sora ta, mai e şi celebrul tenor, cu sângele tău pe toată cămaşa lui cu volănaşe.

— Sângele meu ? a strigat Judith înnebunită. Cât de mult ? Ce s-a întâmplat ?

— Ai fost atacată pe o stradă întunecoasă dar vei supravieţui ; o fată drăguţă şi puternică cum eşti tu ! Ea e sora Singh. Te va duce în salon şi te va aseza în pat.

— Ce ? Vreau să merg acasă...

— Asta păstreaz-o s-o discuţi cu sora şefă de la accidente, drăguţo. Dacă reuşeşti s-o convingi pe ea, vei intra în Cartea recorduri lor Guinness !

Bosumflată, Judith s-a lăsat dusă într-un salon, unde micuţa soră indiană a pregătit-o

cu eficiență pentru culcare înainte de a intra sora Ames, despotul în funcțiune la secția de accidente.

— Ei, domnișoară Russell, i-a zis ea cu dezaprobare în glas. Ai făcut pocinogul. Ce naiba căutai singură, noaptea, la ora aia pe stradă ?

— Nu cred că mă crezi dacă-ți spun că încercam să mă sustrag de ochiul public, a murmurat Judith cu regret. N-am prea avut succes, nu ?

Sora a ignorat ce-i spusese Judith și i-a luat încheietura mâinii cu degetele ei reci.

— Un somn bun, sănătos e tot ce ai nevoie. O trimit pe sora Singh s-o aducă pe doamna Gregg, dar nu pentru mai mult de cinci minute. Noapte bună.

— Noapte bună, soră. Îți mulțumesc, i-a zis Judith automat, apoi i-a zâmbit cu aerul că-și cere scuze chipului îngrijorat al lui Honor care apăruse în prag. Honor a intrat în vârful picioarelor, în timp ce sora Ames pleca, albă la față și încordată.

— O, Judith, i-a spus ea răgușit și s-a așezat pe marginea patului luându-i mâna lui Judith într-a ei. Ce naiba s-a întâmplat ? De ce ai plecat singură acasă ?

— N-am mai putut să rămân singură acolo la teatru și n-am vrut să-ți stric plăcerea, așa că te-am mințit că iau un taxi. Judith a zâmbit moleșită. Am fost proastă, nu ?

— Ai văzut cine te-a atacat ? A fost ace-

lași bărbat ca înainte ? Încruntătura îngrijorată a lui Honor s-a schimbat într-o expresie de mirare la surâsul malițios care i-a luminat figura lui Judith.

— Nu, surioară, n-a fost același — asta știu precis ! Judith a râs puțin, apoi a tresărit și Honor s-a ridicat să plece. Judith a făcut ochii mari când Honor s-a aplecat s-o sărute de plecare. Consternată, s-a uitat la petele de pe rochia crem frumoasă a lui Honor. Ce Dumnezeu — e sângele meu ? Și-a reamintit subit. Kevin mi-a spus că și Rafael era pătat de sânge. Mi-a mai rămas ceva, pentru Dumnezeu ?

— Vreo halbă, două — nu-ți face griji. Dacă vei fi bine mâine, poate vii acasă.

— Îmi pare atât de rău, Honor, tocmai în toiul Săptămânii Artelor. Încerc să nu-ți creez probleme. Judith a bătut-o ușor pe obraz, cu mustrări de conștiință. Apropo, să nu-i spui nimic mamei. Gândește-te ce reacție va avea dacă aude că am fost atacată.

— O să-i spunem când te vei simți mai bine. Noapte bună, surioară. Honor i-a strâns mâna lui Judith și s-a întors să plece.

— Când îl vezi pe Rafael, spune-i că îmi pare rău de cămașă, a murmurat Judith, pe jumătate adormită.

— Am reținut. Culcă-te acum, noapte bună.

Lui Judith i s-a dat voie să meargă acasă a doua zi dimineață. Radiografia ieșise nor-

mală și raționa perfect, așa că a fost externată cu recomandarea de a sta liniștită și să-și ia liber pentru restul săptămânii. Honor o aștepta cu un schimb de haine și a dus-o înapoi cu mașina la Vila Chantry înainte de zece.

— Pot să am încredere că vei sta cuminte pe sofa până ce termin ce am de făcut la Greshom House ? a întrebat-o Honor, cu un aer combativ destul de neobișnuit pentru ea. Arăta obosită și pe Judith o măcina vinovăția

— Da, bineînțeles, dragă. Mă simt bine zău. V-am dat multă bătaie de cap aseară ?

— Sigur că da, îi spuse fără menajamente Din fericire, banchetul s-a încheiat la o jumătate de oră după ce ai plecat, toți fiind implicați serios în restul activităților acestei săptămâni și Martin a considerat că Rafael a făcut mai mult decât era necesar. Familia Greshom m-a dus cu mașina și am dat de tine, zăcând literalmente în șanț, cu sânge pe față, arătând ca un cadavru. Chipul lui Honor s-a schimonosit și lacrimi i-au venit în ochi. Doamne ! Judith, ce șoc îngrozitor !

Plină de remușcări, Judith a luat-o pe după umeri pe sora ei și a strâns-o la piept.

— Îmi pare teribil de rău, dar nu mi-am putut închipui ca așa ceva să se întâmple în cumpătatul și vechiul Hardwick.

Honor a strâmbat din nas și s-a desprins ștergându-și ochii cu o batistă, cu un zâmbet silit pe chip.

— Să fi auzit ce zarvă s-a produs când s-a oprit maşina. Singura care şi-a păstrat sângele rece a fost domnişoara Greshom ; Martin urla ordine în dreapta şi în stânga. Rafael s-a năpustit din maşină şi te-a învelit cu haina înainte de a te ridica, înjurând volubil în ceea ce presupun că era spaniolă, timp în care cei mai mulţi vecini se aflau deja în stradă sau la ferestre să vadă din ce cauză se produce agitaţie şi zarvă.

— Puţin cam târziu, nu ? M-ar fi ajutat mai mult interesul lor mai devreme.

Honor a împins-o cu blândeţe pe Judith pe sofa. Aceasta s-a supus cu recunoştinţă, bucuroasă să simtă pernele pe care Honor i le pusese la spate. Se uitase în oglinda de la spital în dimineaţa aceea şi o apucase deprimarea, dar s-a consolat la gândul că ar fi putut să fie şi mai rău.

Honor i-a adus o tavă cu cafea, cărţi şi reviste şi se pregătea să plece.

— Apropo, a întrebat-o Judith, **tu** mi-ai luat bijuteriile înainte de a merge la radiografie ?

Honor şi-a muşcat buza.

— Nu, draga mea. De astă te-a atacat individul. A întins-o cu geanta şi tot ce purtai ca bijuterie.

Judith a făcut o mutră curajoasă până ce a plecat Honor, dar când a rămas singură s-a întors cu faţa la pernă şi a plâns. Inelul cu si-

giliu şi ceasul de aur erau cadourile primite de la părinţii ei când a împlinit douăzeci şi unu de ani şi, ca ghinionul să fie şi mai mare, îşi pusese şi colierul şi cerceii moştenite de la bunica ei. Hoţul putea să facă ce vrea cu poşeta şi cu banii din ea dar celelalte obiecte aveau o semnificaţie mai mult sentimentală şi erau de neînlocuit. Dar lacrimile i-au curs numai puţin timp, până ce a reuşit să se stăpânească din nou. Rezultatul ar fi putut fi şi mai sinistru, şi-a spus ea cu hotărâre. Podoabele erau, în definitiv, simple **lucruri.** Hoţul ar fi putut s-o bată s-o lase lată sau şi mai rău şi atunci ar fi avut de ce să geamă.

Tihna ei a fost de scurtă durată. Doamna Dean din vila alăturată a sunat la uşă la puţin timp pentru a o chestiona superficial cum se simte înainte de a o bombarda cu întrebări despre Rafael David, continuând pe îndelete despre cât de pasionant trebuie să fi fost să te ducă tocmai el în braţe la spital — aproape că merita să fii atacată pentru a fi jefuită, a zis ea şi a plecat, împotriva voinţei ei, când a văzut-o pe Judith că nu e în stare să guste gluma. Doamna Dean a fost prima, dar au urmat mulţi alţii. Un şuvoi permanent de vecini „au băgat puţin capul înăuntru" până ce Judith a început să se simtă ca un intermezzo la iarmaroc şi se indispusese serios când Honor s-a întors în grabă la prânz.

— Mă simt ca un monstru expus în cuşcă,

i-a spus Judith, încercând să râdă, însă capul o durea îngrozitor dar pe urmă a observat rapid cât de obosiţi arătau ochii surorii ei şi cât de palidă era dincolo de bronz.

— Să-ţi fac ceva de mâncare şi după aceea alerg până la biserică — e un recital de pian, iar diseară voi fi foarte ocupată. Ce rău îmi pare că trebuie să te las singură...

— Nu vreau să mănânc, Honor şi o să stau liniştită. O să mănânc ceva când voi simţi nevoia, i-a zis Judith ferm. Nu te mai gândi la mine...

Soneria a ţârâit şi Honor s-a dus să răspundă, întorcându-se apoi cu un buchet elegant de garoafe roşii. Sprâncenele i s-au ridicat lui Judith până la rădăcina părului când a scos cartonaşul din plic. Scria simplu „Rafael". I l-a întins lui Honor şi s-a lăsat pe spate murmurând dezaprobator.

— Ce încearcă **să facă,** Honor ? Vrei să spui că le-a comandat de la florarul din oraş ? Voi fi singurul subiect de conversaţie în Hardwick săptămâni întregi !

— Nu, nu l-a comandat aici, i-a zis sever Honor. Le-a comandat la Coventry şi, evident, a plătit şi comisionul ca să fie aduse până aici, aşa că nu fi atât de ingrată.

Judith s-a ruşinat puţin.

— Îi cer scuze **in absentia.** Nu e decât faptul că nu-mi place notorietatea asta neaşteptată — o, Doamne !

Din nou s-a sunat la uşă. Honor a revenit cu un poliţist înalt şi tânăr, care şi-a scos casca şi a salutat-o politicos pe Judith în timp ce scotea un carnet.

— Domnul P. C. Beker, Judith. Sora mea, Judith Russell, domnule poliţist.

— Bună ziua, domnişoară Russell. Dacă puteţi să-mi daţi câteva detalii despre întâmplarea nefericită de azi-noapte ?

Judith i-a zâmbit cât a putut de politicos şi i-a furnizat poliţistului grav cât de multe date a putut, care se dovedeau a fi prea multe pentru a fi scrise pe hârtie.

— L-aţi recunoaşte dacă l-aţi mai vedea ? a întrebat-o P. C. Baker.

— Era foarte întuneric şi omul avea ceva pe faţă — cred că un ciorap. Habar n-am cum arăta. Am reţinut întrucâtva înălţimea, că era destul de voinic, nimic afară de asta. Totul s-a întâmplat foarte repede.

Poliţistul s-a ridicat să plece.

— Am avut una sau două spargeri recent în oraş. E posibil ca hoţul să se fi extins şi la vătămarea corporală gravă, domnisoară, a adăugat el. A făcut o listă cu bijuteriile luate şi a plecat

Honor l-a condus până la uşă şi apoi s-a întors, scuturând din cap.

— Se spune că este un semn de bătrâneţe când poliţiştii încep să ţi se pară tineri, dar ăsta arăta abia ieşit de pe băncile şcolii — nu ?

— Nu cred că are cine ştie ce şanse să recupereze bijuteriile, a spus Judith oftând. Nu-i nimic — s-a uitat din întâmplare la ceas. Cred că e cazul să-ţi iei tălpăşiţa, Honor, altfel întârzii.

— O, Doamne, da ! Honor i-a aruncat o privire îngrijorată lui Judith. Eşti sigură că o să fie bine ? Arăţi foarte trasă la faţă.

— O să fie bine după ce mă odihnesc, i-a răspuns Judith foarte ferm. Şi acum pleacă la recitalul de pian.

Nu mult după plecarea lui Honor, la vilă s-a prezentat un reporter cu fotograf cu tot, solicitând date despre autorul atacului asupra lui Judith şi orice detaliu care putea să-l furnizeze despre Rafael David. Judith a refuzat să le dea drumul să intre şi să le dea orice detaliu, cu atât mai puţin să se lase fotografiată cu rana de la cap la vedere şi altercaţia aprinsă care a urmat a înfuriat-o într-atât, încât i-a trântit uşa în nas tânărului şi s-a prăbuşit pe sofaua din living, dorindu-şi să se fi aflat în Timbuctu sau Tibet, sau oriunde dar nu în Hardwick în acel moment.

După aceea a fost liniste. Epuizată, Judith a alunecat într-o moţăială tulbure, bântuită de visuri vagi, pentru a se trezi în cele din urmă la sunetul insistent al telefonului. S-a ridicat ameţită şi s-a uitat încruntată la aparatul de pe birou. Continua să sune torturându-i capul sensibil şi s-a ridicat să răspundă, mai mult

pentru a opri zgomotul. Alo-ul ei precaut a fost întâmpinat de vocea vioaie și veselă a domnișoarei Greshom.

— Judith ? Sunt eu, Lavinia Greshom. Cum te simți, draga mea ?

— Nu prea rău, mulțumesc. M-aș fi simțit mai bine dacă vecinii ar fi fost mai puțin îndatoritori. Sunt ca o minune care ține câteva zile.

Domnișoara Greshom a chicotit.

— Îmi închipui. Honor tocmai mi-a povestit ce ai făcut de dimineață și bănuiesc că a fost și poliția, precum și alți vizitatori, ceea ce mă face să-ți propun să vii aici pentru o zi, două, până te simți mai bine.

Judith a clipit, nesigură de ceea ce voia să spună domnișoara Greshom.

— Scuză-mă, a spus ea absentă, unde aici ?

— La Greshom House. E foarte liniște și pace, destule camere în plus. Să te odihnești bine înainte de a te înapoia la pacienții tăi.

— E foarte amabil, dar nu pot să mă bag în sufletul vostru. Deja aveți un musafir și pe de altă parte, mai e și Honor...

— Va veni și ea, desigur. Ar fi foarte convenabil pentru ea dacă e la dispoziția lui Martin săptămâna asta. Nu-ți face griji de celălalt musafir. Pleacă. S-a simțit o notă distinctă de dezinteres în vocea amabilă, degajată.

Judith a ezitat, neștiind ce să spună, apoi i-a trecut prin minte cât de minunat ar fi fost

pentru Honor şi s-a hotărât în timp ce soneria suna din nou. O să înnebunească dacă mai stătea acolo.

— Da, în acest caz, domnişoară Greshom, accept cu recunoştinţă. Vreau să iau o pauză ca să scap de popularitatea mea bruscă. Persoana de la uşă începuse să bată cu ciocănelul şi să apese în acelaşi timp şi pe sonerie şi Judith abia a putut să inventeze ceva, că trecea s-o ia o maşină în zece minute, înainte de a pune receptorul jos.

Iritată, Judith a smucit uşa pentru a da de un alt reporter, şi mai insistent ca cel dinainte, şi de a-i închide şi lui uşa. Supărată şi obosită a urcat scările din greu pentru a pune câteva lucruri într-o sacoşă. Când şi-a zărit chipul în oglinda măsuţei de toaletă a deprimat-o şi şi-a periat părul cutremurându-se la spasmul ascuţit de durere când se apropia prea mult de rană. Una din pleoape era deja vânătă, aşa că nu mai avea rost să se machieze. Şi-a dat cu puţin ruj pe buze, şi-a aranjat părul cât mai cu pricepere pentru a ascunde bandajul, apoi a coborât scările încet, când a auzit că s-a oprit o maşină afară. Era Range Rover-ul familiei Greshom, cu Harry Carey, administratorul, la volan. A sunat la uşă şi Judith şi-a luat sacoşa, a mai pus un roman în ea şi s-a dus la uşă. Harry a salutat-o cu compasiune şi a ajutat-o să se urce în faţă, făcându-i vesel

cu ochiul în timp ce perdelele se mișcau la unele din ferestrele din apropiere.

— Pun pariu că se întreabă ce mai pui la cale, i-a zis el cu veselie în timp ce plecau.

— Sunt o distracție mai bună decât Săptămâna Artelor pentru moment, i-a răspuns Judith cu un surâs malițios. De ani de zile n-a mai fost atâta animație în Chantry Lane !

Până la Greshom House, care se afla la marginea orașului, era o distanță scurtă.

Partea de vest a proprietății se întindea până la Parcul Abbey. Judith nu mai intrase niciodată în interiorul domeniului, cu grădinile lui și a privit cu interes în jur cât a putut cuprinde cu ochii în timp ce înaintau pe o alee șerpuită, înainte de a se opri pe o porțiune cu balustradă în fața frontispiciului în stil roman al casei. O pereche de scări din piatră ducea la un portic mare principal și Judith a privit oftând scările. În mod normal le-ar fi putut urca alergând cu câte o valiză în fiecare mână, dar azi părea un munte abrupt pentru ea. În timp ce Harry o ajuta să coboare din mașină, un bărbat dădu colțul clădirii mari din piatră cenușie și se îndrepta spre ei. Judith s-a uitat cu panică la el.

— Credeam că ai plecat ! a exclamat ea, fără nici un fel de finețe și figura lunguiață a lui Rafael David avea o notă zeflemitoare când a ajuns la mașină.

— O să plec, curând. I-a surâs lui Harry

Carey și a întins mâna după sacoșa lui Judith Hai, domnișoară Russell. Arăți cam fragilă Dă-mi voie să te ajut să urci scările.

Mulțumindu-i administratorului, Judith s-a trezit sprijinită ferm dar cu blândețe să urce șirul lung de scări până la intrare.

— Mă descurc și singură, zău, a protestat ea, dar brațul ca o stâncă a continuat s-o susțină de cot până a ajuns sus. Și-a adus aminte jenată de flori și s-a înfuriat de lipsa ei de maniere.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru garoafe, domnule David, i-a spus ea rigidă, evitându-i ochii strălucitori care o examinau cu solicitudine. Poate impresiile ei despre seara anterioară stăruiau ca printr-o ceață, cu Rafael și rolurile lui contopite într-un fel de prototip costumat teatral, dar acum la lumina limpede a zilei, acel bărbat în treningul lui albastru petrol era cu totul diferit. Musculos și real, fără atmosfera teatrului în jurul lui.

— Mă bucur că ți-au plăcut, i-a zis el grav și a introdus-o în holul mare, ca o galerie. Domnișoara Greshom își cere scuze că a trebuit să participe la recitalul de pian și a spus să te simți ca acasă și ca eu să am grijă de tine până se întoarce. A tras de un clopoțel cu șnur de lângă șemineu. Doamna Carey, menajera, te va conduce în camera ta, apoi vii să mâncăm împreună în seră ?

Judith i-a mulțumit de formă și s-a întors s-o salute pe doamna Carey care tocmai apărea din spatele casei. Aici era pe un teren mai familiar pentru că doamna Carey fusese una din pacientele ei.

— Bună, doamnă Carey, ce vă mai face umărul ? a întrebat-o ea în timp ce o urma pe lângă portretele care se înșirau pe casa scării.

— Mult mai bine, domnișoară Russell. Dar dumneata, ce mai faci ? Nu prea bine, după cum arăți. Figura bucălată a femeii exprima compătimire. La ce să te mai aștepți când o fată decentă nu poate să meargă în siguranță pe străzi ?...

Judith și-a ascuns un zâmbet provocat de propoziția ambiguă a doamnei Carey și a urmat-o în dormitorul plăcut aerisit, din spatele casei. Dădea spre o terasă cu scări care duceau spre o grădină de trandafiri care avea o fântână mică din piatră. Susurul de la distanță al apei te alina ; la fel era și camera, cu draperiile ei înflorate și covoarele mai puțin impresionante decât se așteptase Judith. S-a uitat cu dor spre pat, chinuită de o senzație de greață și nedorind nimic mai mult decât să stea întinsă acolo, cu capul care-i zvâcnea pe perna răcoroasă și să nu mai audă nimic altceva. S-a întors spre doamna Carey cu un zâmbet convingător.

— Vrei să fii drăguță să-i explici domnului David că nu sunt în stare să vin la masă, sis-

temul meu digestiv nu şi-a revenit din aventura suferită şi am nevoie neapărat de câteva ore de linişte în acest pat divin. Dacă pleacă înainte de a mă scula, fii bună şi transmite-i la revedere din partea mea.

— Da, draga mea, bineînţeles. Doamna Carey i-a făcut semn spre o uşă în colţ. E una din camerele cu baie, aşa că te vei simţi bine şi în intimitate. Odihnă plăcută şi sunt sigură că o să te simţi mai bine.

Recunoscătoare, Judith a încuviinţat din cap, şi-a scos bluza şi pantalonii şi a pătruns sub aşternut cu un oftat. Ce linişte era, s-a gândit ea visătoare, nu-ţi venea să crezi că oraşul era atât de aproape. Porumbei sălbatici uguiau şi sunetul lor a fost ultimul lucru pe care l-a auzit înainte de a se cufunda adânc în somn.

Judith s-a trezit la bătăile constante ale orologiului pentru ora patru şi şi-a dat seama că se simte mult mai bine, pe când se spăla şi îşi punea bluza roz curată şi fusta albă de olandă pe care le adusese cu ea. În timp ce îşi peria cu grijă părul, lăsându-l ca de obicei să cadă liber şi strălucitor în jurul feţei, s-a auzit un ciocănit la uşă şi domnişoara Greshom a intrat zâmbind.

— Arăţi cu mult mai bine decât te-am văzut ultima oară, Judith.

Judith a chicotit.

— Din câte am auzit...

— Foarte adevărat. Fii atentă să nu se mai întâmple, draga mea. Toţi am fost foarte neliniştiţi, fiecare în felul lui. Domnişoara Greshom a clipit şiret din ochi. Unii dintre noi mai „colorat" decât alţii, aş putea adăuga.

— Dacă te gândeşti la cât sânge am reuşit să împrăştii pe alţii, e un miracol că mi-a mai rămas cât să supravieţuiesc, după relatările întrucâtva diferite care mi s-au făcut ! Judith s-a strâmbat dar şi-a adus repede aminte de maniere. Nu ţi-am spus cât de recunoscătoare sunt să mă aflu aici, domnişoară Greshom. Eşti foarte amabilă.

— Prostii, nu mă deranjează cu nimic. Mai vrei să bei un ceai ? Rafael mi-a spus că n-ai mâncat de prânz.

— Nu. N-am avut şi eu o dată poftă de mâncare, dar ceaiul mă tentează.

Domnişoara Greshom a pornit înainte aruncându-i o privire scrutătoare lui Judith peste umăr în timp ce coborau scările.

— Eşti tot trasă la faţă, Judith, sau poate ochiul acela vânăt contribuie la un asemenea efect.

Judith a căutat în sacoşă, a scos o pereche de ochelari de soare şi i-a pus.

— E mai bine ? a întrebat ea veselă.

— E o schimbare considerabilă. Hai să trecem prin salon să ne întâlnim cu Rafael pe terasă, i-a zis domnişoara Greshom.

Judith s-a încruntat.

— Credeam că trebuia să fi plecat deja.

Domnişoara Greshom s-a uitat la ea cu o privire amabilă, inocentă.

— Din anumite motive a hotărât să-şi amâne plecarea la Londra până mâine.

Ceaiul aştepta pe masa cu tăblia de sticlă de pe terasă, protejat de soare de o umbrelă vesel colorată. Rafael se apleca peste balustrada de piatră cufundat adânc în gânduri, lângă o urnă plină de priboi şi lobelii albastre târâtoare. S-a întors brusc la zgomotul paşilor, apărându-i un zâmbet subit, strălucitor ce i-a luminat figura oacheşă în timp ce înainta spre ele să le salute.

— Domnişoară Russell — te simţi mai bine ?

— Mult mai bine, mulţumesc, i-a răspuns Judith cu politeţe. Îmi pare rău că n-am putut veni la prânz la masă cu dumneata, dar nu eram în formă.

— Nu e de mirare, a zis el, figura devenindu-i sumbră. E un miracol că ai scăpat aşa de uşor,

— Atât de uşor ! Judith s-a uitat la el cu aversiune. Poate că trebuie să fiu fericită că am o ţeastă atât de groasă, a replicat ea suav.

— Nu pot fi de acord cu dumneata, i-a răspuns el, cu ochii zâmbitori. Mai degrabă părul dumitale frumos te-a salvat de la răni mai serioase.

— O să iau măsuri să nu se mai întâmple și a treia oară, a spus Judith acidă.

— A treia oară ? a întrebat domnișoara Greshom cu interes. Ți s-a mai întâmplat așa ceva, Judith ?

— Da, destul de recent, dar încerc să nu-mi fac un obicei din asta. Judith i-a aruncat lui Rafael o privire deschisă provocatoare și domnișoara Greshom a surâs, ochii ei albaștri și șireți observându-i cu plăcere în timp ce Rafael, cu chipul brusc colorat, a explicat cum a avut loc prima întâlnire cu Judith în parc.

— N-am știut cine era până ieri seara, a spus el. A fost pentru mine o mare surpriză să-mi ridic privirea de pe scenă și s-o văd pe doamna mea misterioasă stând acolo lângă tine, mătușă Vinnie.

— Înțeleg, a rostit domnișoara Greshom cu blândețe. Să bem niște ceai acum, Judith tocmai îmi spunea că i-a revenit apetitul.

Rafael le-a instalat îndată la masă, oferindu-i lui Judith o farfurioară de argint plină cu sandviciuri în timp ce domnișoara Greshom turna ceaiul.

— Credeam că urma să pleci, i-a spus Judith când s-a așezat alături de ea. N-am citit undeva că voi, toate starurile de operă, duceți o viață computerizată, cu un program bine stabilit pe mulți ani înainte ?

Chipul lui Rafael a devenit preocupat.

— Chiar și computerul e uneori la chere-

mul imperfecțiunilor umane, domnișoară Russell.

— Cred că n-ai avea ceva împotrivă dacă i-am spune Judith, i-a întrerupt domnișoara Greshom și a întins mâna după ceașca lui Rafael. Să-ți torn niște ceai, băiete.

Judith a observat că el bea ceaiul fără zahăr și cu lămâie și se întreba cum se făcea că stătuse la Hardwick un răstimp atât de lung

— Ești în vacanță, domnule David ? l-a întrebat ea mai mult ca să mențină conversația decât dintr-un interes special.

— Îți răspund numai dacă-mi spui Rafael, i-a zis el pe un ton apăsat. Și nu sunt în ceea ce ai numi vacanță.

— Mai mult în concediu de boală, ceea ce face să fiți amândoi invalizi, a remarcat domnișoara Greshom cu voioșie.

Judith a aruncat o privire surprinsă pe ascuns spre persoana suplă, atletică de lângă ea Orice puteai să-ți imaginezi, dar nu că era invalid.

— O ușoară oboseală a gâtului, spuse el, ca răspuns la întrebarea ei nerostită. Restul corpului e în regulă, ca de obicei.

Ce fantastic, a remarcat Judith, în sinea ei, gândindu-se la el cum fusese pe scenă seara trecută ; dar ca Don Jose, nu ca nefericitul Ruggiero. Și-a stăvilit gândurile rătăcitoare neavând intenția să se oprească prea mult asupra lui Rafael David, în orice formă sau înfă-

țișare. E o apariție trecătoare și complet în afara schemelor unei fizioterapeute drăguțe și normale. Curând, el își va lua din nou zborul în circuitul frenetic al teatrelor de operă, hotelurilor și aeroporturilor care reprezentau mecanismul vieții lui, ceea ce pentru ea, numai dacă se gândea la ele, constituiau o pacoste.

— Cum a fost recitalul ? a întrebat în grabă Judith, pentru a schimba subiectul.

— Foarte bun. Biserica a fost plină, mai sunt mulți turiști. Honor a spus că-și va lua niște lucruri de îmbrăcat când va trece pe acasă. Poate ocupa camera de lângă a ta.

— Simt că devin tot mai mult o belea pentru o simplă lovitură în cap, a zis Judith jenată.

— A fost o nebunie să te duci singură pe jos acasă, i-a zis Rafael cu o voce brusc aspră Când te-am descoperit zăcând acolo, un moment am crezut...

— Da, n-a fost așa de rău cum părea, a intervenit domnișoara Greshom în grabă. Din fericire, Judith a învățat o lecție destul de dureroasă. A, vine doamna Carey să strângă de pe masă — mă duc apoi cu ea înăuntru să discutăm despre chestiunea importantă a dineului. Suntem obligați să mâncăm barbar de devreme din cauza acestui incident „cu mască".

— Asişti la toate reprezentaţiile săptămâna asta ? a întrebat-o Judith impresionată.

— Sigur că da, numai dacă bătrâneţea şi oboseala nu mă împiedică. Unele se repetă însă, bineînţeles. Nu merg de două ori la acelaşi lucru. Domnişoara Greshom s-a aplecat şi l-a bătut uşor pe Rafael pe mână. Numai dacă nu te hotărăşti să mai cânţi o dată, Rafael. Pe tine te-aş asculta la nesfârşit.

— Mulţumesc, mătuşă Vinnie. Vai, dar nu mai am cum. I-a ridicat mâna până la buze cu o privire tandră în timp ce îi zâmbea.

— Sigur că nu, băiete, ai făcut deja tot ce ai putut — nu, nu te ridica. Fluturând din mână a intrat în casă, lăsându-i pe Rafael şi Judith împreună într-o tăcere ce se prelungea în timp ce soarele cobora spre apus.

— N-ai venit la masă ca să mă eviţi ? a întrebat-o el în cele din urmă, posomorât.

— Nu, a răspuns cu grijă Judith. M-am simţit într-adevăr rău, rezultatul firesc al aventurii mele de azi-noapte, presupun, dar acum mă simt perfect. Nu sunt cel mai cuminte individ din lume, mărturisesc, pentru că nu sunt prea des bolnavă.

S-a întors pe scaun pentru a se uita la ea, ochii lui cu gene dese privind-o cu intensitate.

— M-ai speriat cumplit azi-noapte, Judith.

— Nici eu nu mi-am dorit o asemenea experienţă.

— Promite-mi că nu vei mai merge singură pe străzi noaptea.

Judith s-a uitat în altă parte.

— De când te-am văzut aşa ciudat îmbrăcat în parc mi-a pierit cheful să mai alerg pe acolo şi acum se pare că şi să mergi pe jos până acasă a devenit un risc, a comentat ea cu amărăciune. Cu o săptămână în urmă viaţa nu era deloc complicată. Acum s-a schimbat de tot.

— Şi tu simţi asta ? i-a zis el repede. I-a luat mâna şi cu cealaltă i-a prins bărbia întorcându-i uşor faţa spre el, ochii săi irizaţi ţintuindu-i pe ai ei. Când am privit în sus şi te-am văzut în loja lui Martin la teatru, aproape că era să greşesc o notă. Nu-mi stă în obicei, mă înţelegi. Crezusem că n-o să te mai văd şi amintirea chipului tău frumos, înfricoşat m-a obsedat după acea seară în parc. Am fost un prost, tot ce trebuia să fac era să scot masca aia blestemată, dar pe moment m-am pierdut cu firea, rămăsesem mut de surpriză — eu, Rafael David, cu repertoriul meu de nenumărate roluri, n-am fost în stare să rostesc o vorbă !

Judith s-a uitat la el, cu ochii mari de mirare la intensitatea bruscă a vocii lui, nesigură de ce spunea el. Era un mod nou de a ademeni pe cineva — vreo tehnică specială care-i asigurase succes la femei ? Dar când s-a aplecat mai aproape de ea, mirosul lui familiar i-a

pătruns în nări şi, fără să vrea, inima a început să-i bată din ce în ce mai tare în timp ce se uita tăcută în ochii lui. N-a spus nimic când Rafael i-a dat drumul la bărbie şi i-a scos ochelarii. S-a uitat la pleoapa învineţită de sub bandajul care-i ajungea până la rădăcina părului şi s-a aplecat înainte până ce buzele i-au atins obrazul sub ochi. Judith rămăsese nemişcată la atingerea uşoară, ca o pană, ştiind că trebuie să-i zică ceva să-l pună la punct, să se ridice şi să plece, să facă orice altceva decât să stea acolo, neajutorată, dar n-a mişcat deloc, a rămas unde era şi mâna lui Rafael i-a atins părul strălucitor chiar deasupra rănii.

— **Querida,** i-a zis el drăgăstos. Aş putea să-l ucid pe cel care ţi-a făcut asta — şi buzele i s-au mişcat mai în jos până ce s-au odihnit pe ale ei. Lui Judith i-a tremurat gura din cauza impactului, mâinile lui i-au apucat umerii cu violenţă, apăsându-i gura şi mai puternic, când zgomotul unei voci ce se apropia l-a forţat pe Rafael să-i dea drumul. Cu o înjurătură înăbuşită s-a îndepărtat repede, ridicându-se în picioare când a apărut Honor de după colţul casei, împreună cu Martin. În sumedenia de întrebări despre sănătatea bolnavei, Judith a reuşit să-şi recapete calmul, sperând că ceilalţi nu vor observa nimic. Şi-a pus din nou ochelarii de soare pe nas, bucuroasă că se putea ascunde în spatele lor, cu ochii uimiţi. Sărutul lui Rafael o uimise teribil, zgu-

duind-o în toată făptura ei, făcând-o să fie supărată acum când primul șoc trecuse. Ce tupeu pe capul lui, își zicea ea acum, s-o sărute îndată ce rămăseseră singuri, ca și cum ar fi fost dreptul lui divin, sau altceva.

— Ce noroc pe voi că nu mergeți la spectacol în seara asta, spunea Martin trist. O să fim din nou în secolul optsprezece în după-amiaza aceasta și nu sunt sigur că sala va fi plină.

— S-au vândut multe bilete, a fost de acord Honor, practică, deși nu cred că vom mai avea o seară ca cea de ieri. A fost unică.

— Ți-a plăcut, Honor ? a întrebat-o Rafael și i-a aruncat o privire luminoasă lui Judith Cu drama care a urmat, n-am avut prilejul să te întreb. Ți-a plăcut muzica sau ești, ca sora ta, afonă ?

— Nu sunt afonă, I-a contrazis Judith, muzica e ceva ce îmi place să accept sau nu. ceea ce nu m-a împiedicat să-mi placă concertul, totuși.

— A fost o seară de vrajă, a afirmat Honor cu căldură ; pe unde am trecut azi, constituia principalul subiect de conversație, cu excepția aventurii oribile a lui Judith.

— Și sunt sigură că nu mai vrem să pomenim nimic despre ea, a spus Judith repede. Cred că toți s-au plictisit deja de moarte de acest subiect.

Honor a cercetat-o atent din ochi şi i-a întins mâna.

— Hai, draga mea, să mergem sus să ne aranjăm. Doamna Carey mi-a arătat unde voi dormi.

— Coborâţi să bem un pahar într-o jumătate de oră, le-a sugerat Martin şi a căscat. Cred că voi face un duş rece.

— Şi eu, a murmurat Rafael, întâlnindu-i privirea lui Judith.

Ea s-a uitat în altă parte şi faţa i s-a aprins în timp ce o urma pe Honor în casă.

— Cum te simţi cu adevărat ? a întrebat-o Honor când a ajuns în camera lui Judith.

— Sunt foarte bine, zău. Judith s-a întins pe pat oftând. Nu ca să fac un joc de squash sau pentru o alergare de şase mile, dar nici nu mă simt rău. Nu-ţi face griji. Tot răul e spre bine, totuşi, Honor — cel puţin eşti sub acelaşi acoperiş cu Martin în noaptea asta.

Honor a făcut gropiţe în obraji, zâmbind.

— Adevărat. Dar aş fi preferat un motiv ceva mai puţin dramatic. Apropo, arătai foarte tulburată când am venit cu Martin. Ai încrucişat spada cu Rafael ?

— Da. Cam aşa ceva.

— Nu-ţi place, Judith ?

Judith a ridicat din umeri.

— Unul ca Rafael David nu-ţi **place** pur şi simplu, Honor. Îl admiri din sală dacă ai no-

rocul să-l vezi pe scenă. Însă oamenii ca el nu fac parte din viața de toate zilele.

— Ei bine, eu cred că e minunat. Honor avea un aer sfios în timp ce-și despacheta o rochie din valiza cu care venise.

— N-ai decât, i-a spus Judith zeflemitor și s-a ridicat să se ducă să facă o baie.

După o jumătate de oră se simțea cu mult mai mult ea însăși în rochia verde-jad pe care Honor i-o adusese, părul îi strălucea, era puțin fardată și ochiul supărător ascuns după ochelarii de soare. S-a privit în oglindă. Ochelarii închiși arătau puțin cam teatrali în acel moment al serii, dar n-avea ce face. Și-a pus niște sandale cu barete și a așteptat-o pe Honor care a sosit în grabă, într-o bluză de voal albastră, pregătită pentru a merge și la spectacolul de la judecătorie.

— Cum arăt ? a întrebat ea, aplecându-se să se uite în oglindă.

— Încă puțin fard de ochi, i-a zis Judith. Nu te mișca, te aranjez eu.

I-a accentuat ochii lui Honor cu pricepere și s-a dat puțin înapoi să-și admire opera.

— Cred că nu-i prea mult. Honor s-a examinat critic, apoi a surâs încântată. Îmi face ochii mai mari.

— Ca să-l vezi mai bine pe Martin cu ei, bunicuțo. Hai, e timpul să coborâm.

Domnișoara Greshom se așezase la masa de pe terasă, cu paharul de sherry în față, cei doi

bărbaţi sprijinindu-se de balustradă. Căldura soarelui dispăruse şi o briză uşoară de seară foşnea frunzele copacilor. Îmbrăcat în pantalon de catifea gri şi o cămaşă de mătase albă, Rafael conversa cu Martin, în costumul lui oficial negru. Bărbaţii s-au întors când au apărut cele două surori, Martin grăbindu-se să le ofere de băut de pe tava de pe masă. Judith a fost de acord cu un pahar de suc de portocale cu o picătură de gin şi s-a hotărât să fie sociabilă şi să înlăture aura de invalidă care ar mai fi persistat în jurul ei.

— Mă simt ca o escroacă, zău, a zis ea zâmbind trist domnişoarei Greshom. Sunt în formă acum.

— Mă îndoiesc că ai fi fost dacă ai fi rămas acasă, i-a zis domnişoara Greshom, clipind din ochi. Păreai extrem de surescitată când am vorbit cu tine la telefon.

— Ne bucurăm mult că sunteţi amândouă aici, a adăugat Martin şi i-a surâs lui Honor. Un privilegiu nesperat.

— Cât timp durează spectacolul de astă-seară, Martin ? l-a întrebat Rafael uitându-se la pahar.

— Cu puţin noroc, ar trebui să se termine la zece şi jumătate. Depinde de tine ca s-o întreţii cum se cuvine pe Judith până la acea oră.

— Şi ce propui în sensul ăsta ? Ochii lui Rafael s-au ridicat, caustici, spre chipul lui

Judith. Nu-i place muzica, așa că o serenadă ar fi, vai, fără rost.

— Nu-i nevoie să mă întreții, i-a spus ea cu aplomb. Putem să ne uităm la televizor sau să citim.

Martin a izbucnit subit în râs.

— Ai feștelit-o, bătrâne. Nu se întâmplă des ca o fată frumoasă să-și propună să citească o carte când petrece o seară cu Rafael David !

— O alternativă reconfortantă pentru el. Domnișoara Greshom i-a surâs afectuos lui Rafael și i-a dat mâna când s-a ridicat. O văd pe doamna Carey agitându-se. Probabil că e gata cina.

Lui Judith i-a revenit imediat apetitul când a fost confruntată cu o supă **gazpacho** rece, urmată de somon fiert cu sos de plante și un suflé Grand Marnier. I-a plăcut mâncarea mai mult pentru plăcerea pe care știa că o încearcă Honor de a lua masa în compania lui Martin, acasă la el, și s-a străduit să fie amabilă cu Rafael, ca nici o notă distantă să nu-i strice dispoziția. Judith avea senzația că viața îi se va părea searbădă amândurora după evenimentele captivante din ultimele două zile. Rafael i-a surprins zâmbetul puțin dezgustat când i-au condus împreună pe ceilalți la ușă după masă. Instantanee ale episodului din grădină o făcură să se simtă stânjenită când Rafael i-a pus mâna sub cot și a condus-o până la terasă.

— Hai să bem cafeaua afară, i-a sugerat el. E cald şi plăcut astă-seară.

— Nu ţi-e frică de aerul de seară pentru voce ?

El a scuturat din cap.

— Nu în seara asta. Hai să ne aşezăm şi să privim cum se ridică luna.

O mulţime de femei şi-ar vinde sufletul ca să-l audă pe Rafael rostind acele cuvinte, a reflectat Judith în timp ce turna cafeaua.

— Ai o privire foarte enigmatică, Judith. Rafael i-a întins un pahar umplut pe jumătate cu coniac. S-a uitat la el cu prudenţă.

— Şi asta e cu siguranţă o porţie foarte mare.

— Priveşte-o ca pe un elixir, care să te destindă, să-ţi încălzească atitudinea faţă de mine. S-a aşezat alături de ea, tolănindu-se comod pe scaunul de grădină şi a privit-o pe deasupra marginii paharului. Şi acum, spune de ce ai zâmbit, Judith.

— Mi-a trecut prin minte că o mulţime de femei ar da orice să fie în locul meu în această secundă, a spus ea ridicând din umeri şi a luat cu precauţie o înghiţitură din pahar. Lui Rafael i-au căzut ochii pe unghiile vopsite în roz ale degetelor ei de la picioare care-i ieşeau prin sandale, apoi a revenit cu privirea la chipul ei, surâzându-i şi faţa lui măslinie s-a luminat subit.

— A, nu cred că altcineva ar putea încălța acei pantofi atât de fermecători, Judith și nici altă companie decât a ta n-aș prefera. S-a aplecat să se uite la fața pe care ea a încercat să și-o ferească în grabă. Ce s-a întâmplat ? Nu-ți plac complimentele ?

— Ba da, a zis Judith ușor. Și-a întors ochii gânditori spre el. Dar ale tale par atât de stilizate de rutină, chiar uzate. Poate că maniera ta este atât de directă pentru că ai puțin timp la dispoziție între angajamente ?

Rafael n-a răspuns. Judith aștepta incomodată. Părea extrem de relaxat alături de ea deși ea știa foarte bine că nu era, în ciuda pozei lui. Dedesubtul nepăsării, din el radia ceva dinamic ca razele de soare, o energie inferioară care i se transmitea și ei de dincolo de fațada neglijentă, ducând la o sursă de viață ascunsă în interiorul ei. A clipit. Acum devenea de-a dreptul ciudat. Lovitura de la cap trebuia să răspundă la multe.

— E adevărat că am puțin timp pentru a stabili noi relații, a spus Rafael în cele din urmă, atât de încet încât Judith a crezut un moment că vorbește pentru el însuși. Și fără îndoială ești influențată de prejudecățile publicității pe care n-o pot evita.

— Nu, i-a zis Judith repede, câtuși de puțin. Nu citim ziarele de scandal și fițuica destul de cumpătată pe care o iau prezintă mai mult cronică de operă — pe care din pă-

cate nu o citesc — decât bârfe picante despre cântăreți de operă.

— Deci nu știi nimic despre mine ? Părea amuzat.

— Nimic special. Cum ți-am spus înainte, muzica clasică nu e domeniul meu predilect.

— Atunci de ce ești atât de rezervată față de mine, Judith ?

— Sunt ? S-a întors să se uite la el, pe gânduri. Ei bine, bănuiesc că din cauză că ești o celebritate și eu sunt o fată obișnuită, cu o ocupație demnă dar nu teribil de fascinantă.

Rafael i-a întors calm privirea.

— Și crezi că mă pot atrage numai făpturile exotice de pe lumea asta și că nu-mi mai rămâne timp pentru cele care urmează o cale mai puțin spectaculoasă în viață ?

— Nu știu dacă m-aș fi exprimat chiar așa, însă da, ca să fiu sinceră, cred că e corect.

El a oftat și s-a întors.

— Mă temeam de asta. S-a ridicat cu o mișcare de felină și i-a întins mâna. Hai să ne plimbăm prin grădina liniștită a lui Martin și să-mi spui povestea vieții tale.

— Viața mea ? Judith a râs spontan, începând să coboare treptele de piatră ale terasei spre grădina de trandafiri și aleea mărginită de copaci de mai departe. Mă tem că e foarte anostă. Am studiat fizioterapia și lucrez la un spital aici, în Hardwick. Locuiesc cu Honor și părinții mei s-au retras într-un loc lângă

Abergavenny. Îmi place să înot, să fac jogging și să mă plimb, joc squash, badminton și am un prieten permanent în persoana unui doctor de la unul din cabinetele din oraș.

Rafael s-a întors spre ea încruntat.

— E logodnicul tău ?

— Nu, căsătoria nu face parte din planurile mele imediate.

— Atunci, e iubitul tău ?

Ea s-a uitat cu răceală la el.

— Asta cred că e în întregime problema mea.

— **Lo siento.** Te rog să mă scuzi. S-a înclinat ușor, ciudat și au continuat să meargă.

Luna devenise acum un arc de argint subțire pe fundalul întunecat al cerului, pe care își făceau încet apariția și stelele. Era foarte liniște, numai zgomotul intermitent, la distanță, al traficului rutier le amintea cât de aproape erau de civilizație. Judith a inspirat mireasma ierbii proaspăt cosite în timp ce păseau de-a lungul aleii întunecoase mărginite de copaci spre un pavilion care se contura fantomatic și estompat în fața lor.

— Acum știi totul despre mine... a început Judith.

— Totul ? a întrebat Rafael ironic.

— Toate elementele semnificative, dacă vrei.

Judith se uită cu suspiciune la interiorul întunecat al pavilionului în timp ce Rafael îi

făcea semn cu mâna să intre. Era o construcție mică ciudată, rococo, frivolă ca o piesă de decor dintr-o operetă.

— E un fotoliu înăuntru, i-a zis Rafael, scânteierea din ochii lui răzbătând chiar în întuneric. Vino să ne odihnim puțin amândoi, ca doi băieți invalizi și să ne oblojim infirmitățile împreună.

Spre rușinea ei, Judith a fost într-adevăr bucuroasă să se prăbușească pe ceea ce s-a dovedit a fi un fotoliu de două persoane, cu perne de catifea uzată. Așa că s-a așezat recunoscătoare, nedându-și seama cât de aproape va fi de Rafael până ce nu s-a așezat și el. Deși acum nu se mai uitau unul la altul, figurile lor erau mult prea apropiate pentru a se simți confortabil și Judith a rămas cu ochii la picioarele ei, fiind ferm convinsă că Rafael o fixa amuzat.

— În regulă, a zis ea cu vioiciune. Acum e rândul tău. Povestește-mi viața ta.

CAPITOLUL IV

— Dar am trăit cu mult mai mult ca tine, Judith. Te vei plictisi să asculți povestea unei vieți dedicate numai muzicii pe care tu o găsești atât de neinteresantă. I-a atins pentru o clipă obrazul.

— Nu, nu mă voi plictisi, insistă ea. Aș vrea să aud versiunea autorizată, alta decât bârfele cronicarilor rubricilor mondene. Începe prin a-mi spune cum naiba ai ajuns să ai un tată galez.

— Tatăl meu era singurul fiu al proprietarului unei mine din Țara Galilor. Mama i-a murit la naștere și el a crescut singur, urând cărbunii și tot ce era în legătură cu ei. Unica lui dorință în viață era să picteze. Bunicul meu, în adevăratul stil patriarhal, i-a spus să nu se mai gândească la asemenea prostii muierești, să facă o treabă de bărbat în mină, sau să plece de acasă. Așa că tatăl meu a plecat de acasă și s-a îndreptat spre Paris, dar în cele din urmă a ajuns în Spania. A avut foarte mare succes acolo și a vândut bine, atât pei-

saje cât și portrete. Apoi, într-o zi, s-a angajat să picteze portretul unei tinere cântărețe de operă care interpretase recent cu mult succes rolul lui Carmen și în acest fel, Gwyn David a întâlnit-o pe Carmelita Valentin și asta e totul, a apărut dragostea copleșitoare la prima vedere în care nimeni nu crede, dar pe care o doresc toți.

— O, ce romantic ! Judith a rămas fascinată. Continuă, s-au căsătorit imediat ?

— O, da ! Familia mamei mele nu s-a sinchisit de căsătorie. Însă ea a fost hotărâtă. Din nefericire, după numai șase luni tatăl meu s-a înecat, încercând să-și recupereze șevaletul pe care-l luase vântul de pe stânci și îl dusese în mare. Mama mea s-a reîntors la familia ei la Casa de las Flores în Granada, unde am apărut și eu după trei luni și, la puțin timp după aceea, mama și-a reluat cariera muzicală. Din câte știu, nu s-a mai uitat la alt bărbat.

— Ce trist ! Judith era profund afectată de povestirea lui Rafael. Înțeleg acum cum ai ajuns să fii în întregime spaniol.

Rafael a râs.

— Ezit să te contrazic, Judith, dar deși nu l-am cunoscut pe el, sau pe altcineva din familia lui, semăn cu tatăl meu galez mai mult decât cu mama mea spaniolă, cu părul roșu. Chiar aptitudinea mea pentru muzică ar putea fi o moștenire comună — galezii sunt un popor muzical.

— Mai spune-mi despre **tine**, a insistat Judith.

El a ridicat din umeri.

— Dacă dorești...

Relatarea lui, destul de prozaică, n-a scos în evidență succesele lui spectaculoase în lumea operei, viața lui Rafael era de fapt o saga palpitantă, extenuantă de zboruri cu avionul, spectacole, televiziune, înregistrări și nesfârșite interviuri.

— Se pare că nu-ți mai rămâne deloc timp pentru tine, a remarcat Judit, copleșită de admirație. Nu te-ai gândit niciodată să te căsătorești, Rafael ?

— Am fost, i-a răspuns el calm. Judith și-a mușcat buza și a înțepenit în fotoliu.

— O ! a exclamat ea cu privirea în gol. N-am știut, te rog să mă ierți.

— Cum era să știi ? Probabil că erai copil pe vremea aceea. Nici eu nu eram în vârstă — și nici Lucia. Tocmai apucasem să fiu un nume, deși numai în **comprimario** — roluri minore dar de valoare, începuse să se audă de mine, să fiu remarcat. Lucia era fiica lui Claudio Matteo, dirijorul. Aveam douăzeci și unu de ani și ea avea cu un an mai puțin... Vocea lui Rafael a devenit aspră... Era foarte frumoasă, ten alb și ochi imenși, chintesența nevinovăției și a purității. O adoram. Și când mi-a mărturisit că așteaptă un copil, foarte curând după căsătoria noastră, am rămas ex-

taziat. Din păcate, nu eu eram tatăl copilului așa cum îmi imaginasem eu cu dragoste și naivitate, ci unul dintre tenorii de frunte din vremea aceea. Deja căsătorit, din păcate și cu o droaie de copii legitimi pe cap. Am fost bietul neghiob ignorant, ales drept acoperire a respectabilității. Disprețul din vocea lui i-a zbârlit părul de pe ceafă lui Judith.

— Și ce s-a întâmplat ? a rostit ea în șoaptă.

— Îndată ce căsătoria noastră a fost stabilită — ca să zic așa, a spus el cu asprime în glas, Lucia a considerat că nu are rost să se mai prefacă. Mângâierile mele nu au mai fost binevenite după cele ale marelui star, așa că mi-a destăinuit tot adevărul. După care, desigur, n-a mai avut nici un motiv de îngrijorare. N-aș mai fi atins-o chiar dacă m-ar fi rugat în genunchi.

— Și copilul ?

— S-a născut prematur. Lucia a murit la naștere. Rafael a inspirat adânc. A doua zi după funeralii am interpretat rolul lui Cassio într-o producție a operei **Othello,** în care cânta și iubitul ei în rolul principal. Am cântat bine. Atât de bine, încât mi s-a oferit rolul lui Cavaradossi într-o proximă reprezentație cu **Tosca** și de atunci n-am mai interpretat nici un rol minor.

Judith s-a aplecat cu sfiiciune spre el și i-a atins la rândul ei obrazul.

— Ce rău îmi pare, Rafael — nici nu mi-a putut trece prin minte, vreau să spun că nici n-aș fi întrebat dacă aș fi știut ce ți s-a întâmplat. I-a auzit răsuflarea grea și s-a dat înapoi, nesigură de reacția lui.

— Foarte puțini oameni știu — sau își mai amintesc. Mă bucur că știi acum... Vocea i s-a înmuiat, apatia din ton dispăruse... Toate statisticile arătau că Rafael David s-a căsătorit cu Lucia Matteo și la puțin timp după aceea ea a murit tragic, de tânără, la nașterea copilului. Ea s-a jurat întruna că tatăl ei nu știa nimic despre legătura cu tenorul și eu i-am dat crezare. Era un om de treabă.

— Și n-ai mai vrut să te recăsătorești ? l-a întrebat curioasă Judith.

— Nu ! A râs scurt. Lumea e plină de femei frumoase, **querida,** și nu sunt neglijat.

— Nu, Judith s-a ridicat, regretând simpatia pe care i-o stârnise, apoi s-a clătinat ușor brusc conștientă de zvâcniturile din cap. Rafael a sărit s-o sprijine.

— Ce s-a întâmplat ? a întrebat-o el. Nu te simți bine ?

— Numai puțin amețită — poate că m-am ridicat prea brusc.

Fără s-o prevină, a cuprins-o în brațe, ținând-o strâns.

— O, Judith, a gemut el. Simt că a fost numai greșeala mea. Ai plecat de la petrecere ca să scapi de mine, nu ?

— Nu ! M-am dus pur și simplu singură acasă mult prea târziu noaptea, am primit una în cap drept pedeapsă, și n-o să mai fac asta niciodată. Un râs scurt a scuturat-o în timp ce se sprijinea de trupul cald, ferm al lui Rafael. Am știut că ești tu încă înainte de a-mi vorbi la banchet.

El a chicotit ușor.

— Vrei să spui că mi-ai văzut numele în program ?

— Nu, prostule, vreau să spun mirosul tău...

— **Dios !**

— Nu, nu, parfumul tău atunci, dacă e un cuvânt mai elegant. Când am căzut amândoi grămadă cu ocazia aceea memorabilă în parc, ai fi putut crede că o mică celulă a creierului meu nu a intraat în panică nebună ca toate celelalte ? Aceasta a reținut mireasma ta specială, personală, pentru a folosi un cuvânt mai bun. Așa s-a petrecut și aseară când te-ai aplecat spre mine pe scenă. Judith a râs ușor gâfâit și a strâmbat delicat din nas. La fel și astă-seară, Rafael.

Fața i-a fost ridicată în sus lângă a lui cu un deget hotărât.

— Știi la ce inviți spunând asemenea lucruri, Judith ?

A trecut-o un fior.

— N-am avut intenția să te provoc, voiam numai...

— Știu că nu te-ai gândit la așa ceva, i-a zis el, subit fioros. Mă tachinai doar, prostuță mică. Și a sărutat-o apăsat pe gură.

Judith s-a agățat de el ca să se sprijine, pierzându-și răsuflarea de surpriză și îndată gura lui s-a înmuiat și a înlănțuit-o cu brațele strângând-o atât de strâns, încât genunchiul lui acoperit de catifea a alunecat între ale ei pentru a-și menține echilibrul, demonstrând mai presus de orice îndoială efectul cuvintelor ei asupra lui. Sângele ei pulsa în tâmple din cauza intimității contactului și ea îl împingea, dar Rafael a ridicat numai puțin capul și a zis cu o voce inegală :

— Și mie îmi place să alerg, să înot și să mă joc, mica mea amazoană, dar sunt mai mare ca tine și mai solid, așa că voi alege jocul care-mi place cel mai mult — cel ce se poate juca numai în doi. Și pentru a sublinia cele spuse și-a aplecat capul și s-a abătut încă o dată asupra buzelor ei.

A fost o nouă experiență pentru Judith, să se simtă complet neputincioasă. Nu numai că el o domina în întregime — era prea absorbită de efectele sărutărilor lui solicitante, care trezeau o reacție de răspuns dintr-o regiune până atunci nedescoperită, dintr-un izvor profund de senzații care nu mai fusese captat până atunci. Uitând de orice de pe lumea asta, pentru moment, s-a abandonat fără rezerve șuvoiului de căldură care-i pătrundea în tot cor-

pul, desfăcându-se în fața pasiunii lui arzătoare ca o floare ce se deschide sub razele soarelui. Savura din plin insistența lui și când una din mâinile lui s-a îndreptat instinctiv spre sânii ei, și-a arcuit spatele, oferindu-și-i cu mândrie degetelor lui care-i mângâiau, până ce senzațiile pe care le-au declanșat i-au tăiat răsuflarea și și-a smuls gura din a lui, gemând slab.

— Rafael, te rog !

Singurul lui răspuns a fost un surd hârâit din gât în timp ce-i căuta orbit din nou gura și a îmbrățișat-o cu sălbăticie. Judith l-a cuprins cu brațele pe după gât, inima bătându-i să-i spargă pieptul, respirația amestecându-i-se cu a lui.

Fără să scoată o vorbă, Rafael a băgat o mână pe sub genunchii ei și a ridicat-o. Ieșind din pavilion, s-a îndreptat spre adăpostul fagilor care mărgineau aleea întunecată plină de ierburi. A depus-o imediat pe iarbă și s-a aruncat alături de ea, retrăgându-se cuprins de groază de țipătul de durere al lui Judith când capul acesteia a făcut contact cu pământul tare, uscat.

— **Querida** — ce — **Gran Dios !** Rafael și-a dat o palmă peste frunte și a ajutat-o cu grijă pe Judith să se așeze, sprijinind-o de umărul lui. Capul, a rostit el răgușit, te-am lovit și mai rău ? Vorbește, Judith, vorbește !

— O să vorbesc, i-a zis ea, gâfâind. Lasă-mă

o clipă. Sunt... sunt bine, zău. Uitasem de rană când eram acolo.

El s-a frecat cu o mână la ochi.

— Mi-a scăpat din vedere, sunt un imbecil. Iartă-mă, Judith.

— N-a fost numai vina ta, i-a spus ea ca să fie dreaptă. Nu cunoșteam ce înseamnă pe viu „să-ți pierzi capul din dragoste". Eu îmi închipuiam că e o poftă trupească, senzualitate, tu nu ?

— Așa, Judith ? a întrebat-o el sobru. Asta ai simțit ? Poftă trupească ?

— Nemaisimțind ceva asemănător înainte, nu pot să apreciez. Judith ședea dreaptă cu precauție, bucuroasă că se poate sprijini de brațul lui Rafael.

— Ce vrei să spui ? Ai făcut dragoste înainte, nu ?

— Nu, da, hm, nu chiar până la acest nivel de pură demență oricum, recunoscu ea sincer Aș putea eventual să mă ridic acum...

— Mai stai o clipă, i-a zis el. M-am comportat — nu sunt sigur cum m-am comportat, dar n-aveam nici un drept s-o iau razna astfel, cel puțin nu în această situație, când ești rănită.

— Atunci e întrutotul admisibil cu parteneri care sunt întregi ? a întrebat ea cu inocență.

— Iar mă tachinezi, **chica**, a prevenit-o el. Doctorul ăla al tău, îl supui și pe el la același tratament ?

Judith a luat o figură serioasă.

— Așa cum am spus mai înainte, nu consider că acest subiect special e de discutat. Te rog, ajută-mă să mă ridic. Cred că s-a făcut târziu.

Rafael a ajutat-o să se ridice, apoi a luat-o la braț în timp ce se întorceau încet acasă.

— Ești într-adevăr bine, Judith ? a întrebat-o el preocupat.

— Depinde de ce înțelegi prin „bine", i-a zis ea calm. Cred că mi-am revenit complet de pe urma efectelor întâmplării din noaptea trecută. Acum, tot ce am de făcut e să-mi revin după cea din seara asta.

— Ceea ce mă face să mă simt ca un animal, i-a spus el sumbru.

— O, te rog, nu trebuie. Nu te învinovățesc câtuși de puțin.

Când au ajuns la terasă, Judith s-a oprit, surâzându-i în lumina slabă care venea din casă.

— Unul din acele jocuri nu-l puteam juca decât în doi. Poate că noi am manifestat mai mult entuziasm decât era înțelept s-o facem, asta-i tot.

Rafael s-a uitat la ea, părând nedumerit, cu sprâncenele unite deasupra ochilor.

— Mă uluiești, Judith. Nu iei nimic în serios ?

— Bineînțeles că da, a răspuns ea veselă. Dar numai când e necesar. În timpul orelor de

lucru sunt o doamnă foarte serioasă, te asigur. Dar tu nu faci parte din viața de toate zilele, Rafael, nu-i așa ? Așa că eu zic să nu dai prea mare importanță celor întâmplate.

A luat-o înainte pe lângă living în timp ce orologiul de la grajduri a început să bată de zece, zărindu-se într-una din oglinzile gemene cu rame aurite așezate de o parte și de alta a șemineului. Ochii îi erau ca niște flăcări pe chipul îmbujorat, cel învinețit dându-i un aer ciudat, iar părul îi era într-o răvășeală cumplită. Inspecția rapidă, îngrijorată a rochiei n-a fost nici ea de natură s-o liniștească. Bumbacul subțire, verde era șifonat și mototolit. Dacă Honor ar fi văzut-o în halul ăsta, ar fi ieșit scântei, așa cum avea obiceiul să spună mama lor. Copleșită de regrete, s-a întors de la oglindă spre bărbatul care o examina.

— Rafael, cred că cel mai bine e să mă duc la culcare înainte de a se întoarce ceilalți.

El a continuat s-o studieze, cu ochii aproape ascunși de genele dese.

— Vrei să spui că compania mea nu mai prezintă interes ?

Era departe, foarte departe de adevăr, și-a dat seama Judith cu stânjeneală.

— Nu, i-a răspuns ea calm. Vreau să spun că dacă sora mea mă vede în halul ăsta, nu avem nici o explicație care s-o satisfacă. Nu pot să mă mai schimb la ora asta, așa că cel mai bine ar fi să mă duc să mă culc.

Rafael şi-a lăsat puţin ochii în jos şi ea s-a moleşit iarăşi când i-a urmărit privirea. Cu jenă a descoperit că rochia era ruptă la un colţ al decolteului dreptunghiular.

El a ridicat elocvent şi disperat din umeri.

— Din nou îmi cer scuze...

— Te rog, nu, i-a spus repede Judith. Noapte bună.

— Te conduc până în cameră, i-a spus el şi a escortat-o în tăcere pe scări. A deschis uşa dormitorului, apoi a privit-o grav un moment. Mâine plec la Londra, Judith, după care trebuie să ajung la Bregenz şi apoi la Verona.

— O să fii foarte ocupat... S-a uitat în altă parte.

— O să mă gândesc la tine. Vocea lui schimbată abia se mai auzea.

— Şi eu la tine. Ceea ce era numai o parte din adevăr.

Cu un geamăt înăbuşit el a apucat-o de umeri şi a sărutat-o cu pasiune, deschizându-i gura, după care i-a dat drumul şi a plecat fără să mai privească în urmă. Judith s-a uitat după el cu mâna la gură, apoi a intrat în cameră şi a închis uşa, sprijinindu-se de ea o clipă, ameţită. După un timp şi-a scos rochia şi a băgat-o împăturită în sacoşă, ca să nu mai fie la vedere, a făcut repede o baie şi şi-a pieptănat îndelung părul, cu capul zvâcnindu-i agasant, cu faţa încă în flăcări. Stătea întinsă în pat, cu romanul deschis la aceeaşi pagină

necitită când, după o jumătate de oră, a intrat Honor, neliniștită.

— Te simți rău, Judith ? Ești foarte roșie la față. A ieșit din cameră și s-a întors cu un termometru pe care i l-a introdus lui Judith în gură înainte ca ea să mai aibă timp să protesteze, apoi i-a examinat bandajul de la cap, mormăind dezaprobator când a constatat că temperatura pacientei era cu două grade mai mare decât normală.

— Nu-ți face griji. Supraviețuiesc eu. Judith i-a surâs, ochii scânteindu-i de vinovăție reprimată. Du-te înapoi la ceilalți. O să fie bine.

— Ți-ai petrecut plăcut seara ? a întrebat-o Honor înainte de a pleca.

— Da. Foarte plăcut.

— Cred că ai exagerat puțin. O să chem doctorul mâine dimineață dacă nu te simți mai bine. Honor i-a zâmbit drăgăstos și a închis ușa.

Judith a oftat exploziv. Se simțea ca un infractor. Nu era cinstit s-o facă pe Honor să se îngrijoreze astfel fără să fie nevoie, când din punct de vedere medical totul era absolut în regulă cu ea, dincolo de cele trei copci din pielea capului. Singurul lucru care îi modera puțin vinovăția lui Judith era gândul că dacă Honor ar fi bănuit motivul real al temperaturii ridicate a surorii ei, și-ar fi făcut pe puțin de două ori mai multe griji.

Stând pe spate, Judith se uita în tavan făcând eforturi să rămână nemişcată şi liniştită. Era dificil. Îşi simţea tot corpul plin de viaţă. Şi-a trecut încet mâna peste curba umărului, încercând să-şi imagineze ce simţise Rafael, întrebându-se dacă îi plăcuse s-o simtă când o atingea, străfulgerând-o o senzaţie reminiscentă ascuţită gândindu-se la mâinile lui mângâietoare şi cu un geamăt s-a întors pe burtă şi şi-a îngropat faţa în pernă. Totdeauna se întrebase de ce era atât de detaşată ori de câte ori răspundea diferitelor dorinţe de a face dragoste ale partenerilor ei. Colegele ei de la colegiu păreau să se distreze în timpul liber cu mulţi bărbaţi, de tot felul, comparând după aceea cu ardoare senzaţiile trăite şi abilitatea acestora. Judith evitase asemenea discuţii, nepăsându-i să recunoască că oricare din episoadele ei romantice fusese doar plăcut. Cel puţin până acum. În seara aceasta învăţase o lecţie surprinzătoare. Se pare că toată lumea poseda „comutatorul" necesar. Era nevoie însă de persoana potrivită să-l atingă. Chiar dacă persoana potrivită se dovedea a fi cea greşită în alte privinţe. Şi Rafael David era cât se poate de nepotrivit pentru cineva ca Judith Russell. A suspinat melancolică gândindu-se să se întoarcă la lucru. Avea să fie un test de rezistenţă. Putea să-şi închipuie barajul de întrebări ale colegelor despre venirea ei drama-

tică la Accidente-Urgență. Cel puțin episodul din seara asta nu era cunoscut de nimeni.

A doua zi dimineață, Judith s-a sculat devreme, cu gândul să se întoarcă la vila Chantry cât de curând posibil. După ce și-a strâns lucrurile și a aranjat în cameră, a coborât tăcută la parter, aroma tentantă de cafea ducând-o spre camera de dimineață, o încăpere mică și plăcută ale cărei ferestre dădeau spre terasă. La masa unde se servea micul dejun se afla numai Martin, care citea ziarul de dimineață. Fața lui îngustă, inteligentă, luminându-se de un zâmbet surprins când s-a ridicat în picioare.

— Judith ! Crezi că e bine să te scoli din pat și să umbli deja ? Honor zicea aseară că nu te simțeai prea bine.

Nici urmă de Rafael. Judith s-a relaxat puțin și s-a așezat pe scaunul pe care-l ținea Martin.

— Bună dimineața, i-a zis ea veselă și și-a desfăcut șervetul. Mă simt mult mai bine și zău că abuzând de ospitalitatea voastră ar însemna să mă prefac că mai sunt bolnavă, ceea ce nu-i adevărat.

— Nu sunt de acord, dar o las pe Honor să discute cu tine și să te convingă, i-a răspuns el. Dar dă-mi cel puțin voie să sun să-ți aducă ceva de mâncare, Judith. Ce ți-ar place ?

— Nu vreau, te rog, mulțumesc. Amândurora ne place cafeaua și pâinea prăjită dimi-

neața. Uneori Honor se eschivează și de la asta dacă nu-i fac gălăgie.

Judith s-a servit cu pâine prăjită și unt și a turnat cafea pentru amândoi. Martin i-a mulțumit, apoi s-a încruntat.

— E prea slabă. Crezi că are destulă grijă de ea ?

Judith s-a abținut să spună că în afara versiunii pentru micul dejun, lui Honor îi plăceau celelalte mese la fel ca oricui.

— Cred că e mai bine acum de când stau cu ea, a spus ea evaziv. Să gătești numai pentru tine nu e prea amuzant, presupun.

— Nu. Martin părea că stă pe gânduri. Judith se uită la ziarul desfăcut pe masă și se întrebă dacă nu ar fi preferat cumva să-și reia cititul noutăților zilei.

— Te rog să citești mai departe, i-a zis ea indiferentă. Nu mă deranjează deloc.

— Nici nu mă gândesc, a răspuns el imediat, cu o sinceritate încântătoare care te făcea să înțelegi ușor sentimentele lui Honor față de el. E un lucru rar să iau micul dejun împreună cu altcineva, ca să nu mai vorbim de o companie atât de decorativă ca tine, Judith. Mătușa Lavinia ia micul dejun mai târziu, în camera ei, dar eu fac parte din categoria celor care se scoală devreme — o moștenire din armată. Iar azi am fost și mai matinal, deoarece a trebuit să-l duc cu mașina pe Raf la Chantry să ia trenul de dimineață.

Judith s-a simţit deodată fără vlagă, parcă s-ar fi dezumflat şi toată strălucirea acelei dimineţi frumoase, însorite a dispărut.

— Nu ştiam că pleacă aşa devreme. Şi-a luat o altă felie de pâine prăjită din coşul de pâine din argint oferit de Martin, apoi s-a uitat absentă la ea, întrebându-se ce să facă cu ea.

— Trebuie să ajungă în Haley Street în dimineaţa asta, i-a spus Martin. Să-şi facă un control la gât. Mă simt vinovat. Sunt sigur că n-ar fi trebuit să cânte în timpul week-end-ului. Venise aici de fapt ca să se odihnească şi nu pentru o reprezentaţie neaşteptată.

— Cred că a făcut-o cu plăcere şi s-a bucurat să fie de folos, l-a asigurat Judith. A fost o seară pe care Hardwick-ul nu o va uita niciodată. Şi nici eu, ca să fiu sinceră. De fapt, se pare că Rafael a fost hotărât ca ea să-şi aducă aminte de el.

Când Judith a ajuns acasă în dimineaţa aceea, a fost întâmpinată de o altă trimitere de la florar. De data aceasta era o singură garoafă într-o cutie albă, lungă. Judith a rămas în holul de la intrare, uitându-se fix la floare un timp înainte de a o pune într-o vază alături de alte flori, iar apoi a ieşit afară în grădina întunecoasă pentru a se întinde la umbră şi a visa, retrăind momentele serii anterioare iarăşi şi iarăşi, sigură că Rafael va telefona mai târziu, sau dacă nu, va trimite o scrisoare de dimineaţă. Totuşi, el n-a sunat şi senzaţia ei de

beatitudine s-a risipit repede pentru a reînvia instantaneu când a sosit o nouă garoafă solitară, anonimă, dar extrem de plină de sensuri prin mesajul romantic pe care Judith considera că era destinată să-l transmită. Honor o tachina subtil, dar a devenit tot mai preocupată pe măsură ce săptămâna se apropia de sfârșit fără nimic mai tangibil ca mesaj de la Rafael decât expedierea florii zilnice. În taină, Judith a trecut prin toată gama de emoții, de la supărare la disperare, văzând că nu sosea nici o scrisoare și singurele telefoane erau pentru Honor, cu excepția unei întrebări emfatice de la Rob despre rana ei. A găsit o mie de scuze pentru tăcerea lui Rafael — era ocupat, nu-i știa numărul, poate că i se interzisese să vorbească, dar adânc în inima ei era îndurerată. Și florile contau, dar nu erau ceea ce dorea ea. Voia să audă vocea lui Rafael, având stringentă nevoie să se asigure că timpul scurt petrecut împreună fusese mai mult decât un interludiu plăcut. După câteva zile, lui Judith îi venea să-i arunce înapoi fetei zglobii de la florărie garoafa zilnică, aproape înnebunită de inactivitate și amarnic convinsă că era o proastă, că fusese orbită de strălucirea artificială a unui star care căuta să se distreze, pentru scurt timp, cu talentele locale. Într-un fel sau altul, Judith devenise orice altceva, dar câtuși de puțin o companie odihnitoare și aproape de

sfârșitul săptămânii, Honor n-a mai putut răbda.

— Ia mașina mea și du-te la Abergavenny în week-end, i-a sugerat ea, îngrijorată de cearcănele pronunțate din jurul ochilor surorii ei.

A fost o idee grozavă. Să scape de Hardwick și tot ce se asocia cu el ; Judith a îmbrățișat-o recunoscătoare pe Honor și a plecat spre locuința părinților ei, hotărâtă să-și revină și să uite că auzise vreodată de Rafael David, necum că mai venise și în contact cu el.

În cea mai mare parte a week-end-ului s-a descurcat foarte bine. Mama și tatăl ei au fost încântați s-o vadă și după ce a fost lămurită prin câteva explicații stângace nefericirea ei, Judith a reușit să se destindă și să-și permită să fie puțin răsfățată și aproape că a fost în stare să și-l îndepărteze cu totul pe Rafael din minte, în cursul zilei. Dar când stătea singură în pat pe întuneric, chipul lui apărea acolo, în fața ochilor ei, viu și de neșters până ce somnul îi estompa trăsăturile.

CAPITOLUL V

Duminică dimineaţa au zăbovit toţi trei la micul dejun în faţa mesei pline cu ziare împrăştiate, aşa cum era obiceiul în casa Russell. Judith era absorbită de citirea unei relatări despre unul din romancierii ei preferaţi, când mama ei a ridicat ochii din lectura cronicii muzicale, cu o expresie stupefiată.

— Ce e, Kate ? a întrebat-o soţul ei.

— Spune aici că Rafael David s-a internat la începutul săptămânii într-o clinică din Londra pentru operaţie. Ştiai, Judith ?

Judith s-a uitat fix la mama ei, fără să-i vină să creadă, apoi a scuturat indiferentă din cap.

— Nu. Ştiam că se duce la Londra să consulte un specialist marţi, dar Martin nu mi-a spus nimic despre vreo operaţie. A întins hotărâtă mâna după ziar. Dă-mi şi mie să citesc.

Ştirea era scurtă. Aşa cum spunea doamna Russell, se afirma că Rafael David, celebrul cântăreţ de operă, fusese operat într-o clinică

londoneză, dar nu furniza alte detalii sau vreun buletin despre starea sănătății lui.

— Părea bolnav, Judith ?

— Departe de așa ceva. Părea că radiază de vitalitate. Trebuia să consulte un doctor specialist pentru gât, asta e tot ce știu.

Kate Russell a privit-o pe fiica ei gânditoare și s-a ridicat să umple cafetiera. Judith era evident zdruncinată de știre, dar mama ei era prea înțeleaptă ca s-o chestioneze despre un subiect care era în mod limpede foarte sensibil. S-a limitat la a-i turna o cafea tare și să schimbe o privire elocventă cu soțul ei peste capul fiicei lor. Judith era incapabilă să-și mai desprindă ochii de pe știrea dezolantă din ziar și a trecut ceva timp înainte să întrebe dacă o poate suna pe Honor.

— Bineînțeles, dragă, i-a zis mama ei pe un ton calm. O să stăm puțin de vorbă după ce termini.

La Honor telefonul a sunat în gol atât de mult, încât Judith era pe punctul de a-l pune în furcă, dar în sfârșit s-a auzit vocea gâfâită a surorii ei.

— Scuză-mă, Judith. Eram în baie. Am cam lenevit în pat în dimineața asta.

— Honor, în ziare scrie că Rafael a fost operat.

A urmat o pauză.

— Da, dragă, i-a spus în cele din urmă Honor. Specialistul avea deja rezultatul testelor

când l-a vizitat Rafael miercuri și era necesară o operație. O excrescență, din câte am înțeles.

— O excrescență ! Judith a apucat strâns receptorul. Ce fel de excrescență, Honor ?

— Nu știu. Martin a plecat să-l vadă acum de dimineață. A plecat foarte devreme, dar nu cred că se întoarce până diseară. Poate că ne va spune mai multe.

Judith i-a dat receptorul mamei ei și s-a dus sus, în camera ei. Cuvântul „excrescență" o înfiora, oricât ar fi vrut să se convingă că e benignă. Se cutremura la gândul că ar putea fi malignă. Doamne, nu Rafael, să nu amuțești avea voce minunată ! Viața nu poate fi atât de crudă. Însă Judith cunoștea prea bine că viața în spital putea fi crudă. Și-a pus în geantă tot ce avea nevoie și a coborât repede la părinții ei, cu jacheta pe braț.

— Nu voi fi acasă la prânz, mamă. Am să mă străduiesc să mă întorc cât mai devreme Mâine e prima zi de serviciu la spital și nu vreau să ajung târziu.

Kate Russell, care pregătise un dejun copios, a deschis gura să protesteze, dar s-a răzgândit la privirea alarmată a soțului său.

— E în regulă, draga mea. S-a întins s-o sărute pe Judith pe obraz. Nu te tulbura prea mult, Judith. O excrescență poate să însemne orice. A ezitat cu delicatețe. N-am crezut că îl cunoști atât de bine.

— Nici eu, a zis Judith ambiguă şi l-a sărutat pe tatăl ei. La revedere, tată. Sun când ajung acasă.

— Ai grijă, Judith, i-a răspuns el. Fii atentă la condus. Controlez eu uleiul şi apa în locul tău.

— Îl iubeşti pe băiatul ăsta ? a întrebat-o cu blândeţe Kate.

— Ne-am întâlnit numai de două ori, mamă. Judith s-a uitat în altă parte, cu pomeţii puţin îmbujoraţi.

— Nu cred că înseamnă prea mult, zău, scumpa mea. Kate a strâns-o cu tandreţe de mână. Ai grijă să nu suferi, Judith.

— Spune-mi cum să fac, mamă, şi aşa voi face. Judith i-a zâmbit tristă şi şi-a luat geanta când tatăl ei a intrat în încăpere.

Soţii Russell au rămas cu chipurile tulburate făcând semn cu mâna până ce Morris-ul vechi a dispărut din vedere.

— Aş fi dorit ca bietul om să nu fie cântăreţ de operă, a spus Kate scoţând un oftat când au intrat braţ la braţ în casă.

— De ce, draga mea ?

— Operele nu au sfârşit niciodată bine, nu au happy-end-uri.

Călătoria înapoi la Hardwick a fost lungă. Judith s-a forţat să fie cu mintea numai la drum, făcând eforturi să nu se gândească la trupul splendid al lui Rafael întins pe un pat

de spital. Nu avea rost să-şi spună că nu exista un motiv real ca el să stea în pat după o operaţie la gât ; continua să şi-l închipuie zăcând acolo tăcut şi tragic şi singur. Ceea ce era într-adevăr exagerat — vizitatorii stăteau probabil pe trei rânduri în jurul patului lui. Prezenţa ei îl va stânjeni mai mult decât îl va reconforta, şi-a spus ea cu slăbiciune şi a accelerat până la limita bietei maşini, în efortul de a ajunge înapoi la Hardwick cât mai curând posibil. A simţit o imensă uşurare când a parcat maşina în cele din urmă în garaj şi cu un oftat, a luat-o pe Chantry Lane, bucurându-se când Honor a deschis uşa înainte ca ea să bage cheia în broască, şi apoi îmbrăţişând-o.

— Bine ai venit înapoi, mi-ar fost dor de tine Ai călătorit bine ? Vrei nişte ceai ?

— Da, mulţumesc, Judith a îmbrăţişat-o şi ea a întrebat-o direct : Care-i situaţia ? Ce veşti ai despre Rafael ?

— Veşti bune ! Tumora e benignă, operaţia a reuşit şi în câteva zile vine din nou aici, în convalescenţă, la Greshom House, numai că asta e strict secret. Honor radia.

Judith s-a prăbuşit pe sofa, epuizată de uşurarea pe o simţea.

— Slavă Domnului !

Honor a adus o tavă cu ceai şi s-a aşezat să toarne. S-a uitat direct la Judith.

— Păreai la pământ când ai telefonat.

— Nu-i de mirare. Vestea din ziar m-a cam dat peste cap. Judith a băut din ceai evitându-i ochii lui Honor.

— Rafael a vrut să nu ştie nimeni, dar probabil că a transpirat cumva. Martin n-a îndrăznit să-i destăinuie că presa a fost informată.

Judith a fost nepregătită pentru şocul teribil pe care i l-a provocat faptul că nu se bucurase de încrederea lui Rafael şi a răspuns repede, înainte ca Honor să suspecteze ceva cu privire la sentimentele ei.

— Oricum, sper să se facă repede bine, ce ghinion păcătos pentru un cântăreţ să sufere aşa ceva. A surâs strălucitor şi a schimbat subiectul. Sărutări de la părinţi, sunt foarte bine. O, uitasem, Honor. Tata a umplut portbagajul cu prune, fasole, roşii şi altele din grădină. Mă duc repede să le aduc.

— Pică tocmai bine, i-a spus Honor colorându-se subit în obraji. Miss Greshom a plecat câteva zile la o prietenă la Wilsshire, aşa că l-am invitat pe Martin la cină astă-seară.

Lui Judith i-a pierit oboseala. S-a ridicat în capul oaselor, surâzând.

— Aici ? Ei, ce fată îndrăzneaţă eşti. Ce ţi-a venit, aş putea să te întreb ?

— Am acţionat sub imboldul momentului înainte de a veni tu, i-a zis Honor cu inima uşoară. A venit direct aici când s-a întors de la Londra şi arăta foarte extenuat. Ţine atât

de mult la Rafael şi apărând şi chestia asta cu el după alergătura din Săptămâna Artei, l-a dat peste cap. Aşa că mi s-a făcut milă de el şi l-am invitat aici.

— Sunt sigură că abia aştepta, declară Judith cu un zâmbet.

— Părea că-i făcea plăcere, a fost de acord Honor cu precauţie. Oricum, aveam o pulpă frumoasă de vacă pe care s-o pregătesc când te întorci şi dacă tata ne-a dat ceva legume de casă pe deasupra, suntem în măsură să concurăm cu bucătăria de la Greshom House.

— Oricând ! Să le dăm întâi un telefon părinţilor şi după aceea poţi să vii să mă ajuţi să cărăm „prada". Apropo, a adăugat Judith la întâmplare. Tot mai sosesc garoafe ?

— Azi nu, e duminică. Dar au sosit ieri două, în schimb.

Judith s-a forţat cu grijă să-şi ascundă plăcerea pe care i-o provoca acea ştire când s-a dus la telefon să le spună părinţilor că se întorsese întreagă acasă.

Mai târziu, în acea seară, a ajutat-o pe Honor să tragă masa mai aproape de fereastra care dădea spre patio-ul din spate şi a scos apoi cadoul de nuntă al lui Honor, un serviciu din porţelan şi a aprins lumânări galbene care se potriveau cu şerveţelele cu franjuri din olandă. Bineînţeles că Martin a apreciat efectul când Honor i-a deschis uşa.

— Ce primire călduroasă, a zis el surâzând de plăcere, ca să nu mai pomenesc cu ce arome mă întâmpinați ! Am venit pe jos, așa că te previn că mi-e foame. Ești foarte amabilă că ți-ai dat atâta osteneală, a adăugat el, întorcându-se spre Honor.

— Suntem fericite că putem să răspundem ospitalității tale, i-a spus ea, întorcându-i zâmbetul. Ce vrei să bei ?

Plină de tact, Judith i-a lăsat singuri și s-a dus să facă sosul pentru friptură și să strecoare legumele, cu un șorț de plastic în față pentru a-și proteja bluza albă și pantalonii. Se hotărâseră să nu mănânce primul fel, așa că îndată ce budinca de Yorkshire a fost scoasă din cuptor, a turnat peste ea siropul de prune și a adus felul principal la masă.

Lui Martin i-a plăcut mult mâncarea, servindu-se din plin și a doua oară din toate. În mod inevitabil, conversația a ajuns la Rafael în timp ce mâncau.

Judith căuta să nu manifeste prea mare interes, dar Honor era sincer dornică să afle cum se simte.

— Nu-i ușor de spus, a zis Martin, și arată îngrijorat. Încă nu i s-a dat voie să vorbească, așa că conversația nu-i chiar ușoară. Agentul lui la Londra, Robin Mellor, și soția lui, Holly îi susțin moralul, dar altfel n-a primit pe nimeni, cu excepția mea.

— Dar nu are rude în Spania ? a întrebat Honor.

— Pe nimeni cu adevărat apropiat. Mama lui a fost singură la părinți, iar el la fel și pe familia tatălui lui n-o cunoaște deloc. Se îngrijește de casa familiei din Granada, dar rudele lui de acolo au cam îmbătrânit și cu excepția câte unei vizite pe fugă, când se află în Granada, nu-i vede prea des. Martin s-a încruntat. Prietenii lui Rafael sunt adeseori prea numeroși pentru a-i mai număra, în cele mai multe țări din Europa, însă în acest moment deosebit pare că nu vrea să vadă pe nici unul din ei, în afară de soții Mellor și cu mine.

— Trebuie să-ți vină cam greu să fii sociabil când nu poate vorbi, a zis Judith rezonabilă.

— Da, așa cred și eu, dar e mai mult decât atât, a rostit Martin încet. Mi se pare cu moralul atât de scăzut, extrem de deosebit de cum îi era firea. Eu și Rafael suntem prieteni de mult timp și nu l-am mai văzut niciodată așa. În mod normal are o forță psihică enormă, mai ales în momente de criză. Adică, în momentul când căsătoria mea a eșuat în divorț, Raf a reușit să se strecoare printre angajamentele pe care le avea și să facă o vizită aici, ceea ce de fapt a însemnat o călătorie de la New York la Londra și înapoi. Vitalitatea lui a fost ca o injecție, exact lucrul de care am avut nevoie în acel moment. De aceea mă tulbură

atât să-l văd în halul în care e acum, atât de stins.

La menţionarea divorţului lui Martin, Honor s-a ridicat uşor şi s-a apucat să strângă farfuriile de pe masă. Judith a sărit şi ea să o ajute, zâmbindu-i liniştitor lui Martin.

— Oamenii suportă diferit operaţiile. Depresiunile postoperatorii sunt destul de rebele uneori.

— Da, desigur, dar aşa cum ştie şi Honor, sunt cel mai pesimist om din lume ! Martin a surâs cerându-şi scuze când s-au mutat în celălalt capăt al încăperii să bea cafea.

Judith a mai rămas numai puţin înainte de a se scuza că se duce să spele vasele, refuzând orice ofertă de ajutor.

— Ce-i corect, e corect, a zis ea cu fermitate. Honor a gătit mâncarea, aşa că eu spăl vasele. A închis uşa şi a dat drumul la tranzistor în bucătărie, fluierând în surdină după melodie în timp ce făcea treabă, cu scopul de a le acorda lui Honor şi Martin cât mai multă intimitate.

După aceea a petrecut o jumătate de oră simbolică cu cei doi şi apoi s-a dus să se culce, acuzând oboseala şi nevoia de a se culca devreme înainte de a se întoarce la lucru a doua zi dimineaţa. Oboseala era foarte adevărată, dar somnul nu i-a venit multă vreme, pentru că se gândea la Rafael. Relatarea lui Martin despre starea lui de spirit o tulbura şi o tortura

gândul că o persoană plină de viață ca Rafael e mută în izolarea lui autoimpusă de la spital. O rază de lumină în întristarea ei a fost faptul că Martin a rămas până mai târziu, ceea ce părea un pas în direcția cea bună în ceea ce privea prietenia lui tot mai apropiată cu Honor.

Uneori, ceea ce te temi dinainte că va fi rău se dovedește că iese mult mai bine decât te așteptai, dar pentru Judith reîntoarcerea la serviciu a fost cu mult mai rea. Ceilalți fizioterapeuți, surori, îngrijitoare, femei de serviciu — părea că fiecare cu care vorbea în acea primă zi avea ceva de spus despre experiența ei neplăcută, pentru a nu mai vorbi de norocul teribil de a fi adusă la secția accidente în brațe de Rafael David. Deși, spre ușurarea ei imensă, se părea că nimeni nu citise știrea despre internarea în spital a lui Rafael.

Nervii i s-au întins până la punctul de a exploda și s-a bucurat să se întoarcă acasă la capătul unei zile foarte nenorocite, numai că a descoperit că nu mai sosise nici o garoafă pentru ea. A fost ultima picătură. Luptându-se cu pornirea de a se prăbuși la pământ și a urla, s-a forțat să privească faptele în față. Fusese numai un mic interludiu romantic. Ceva ca să treacă timpul. Așa că va trebui să se gândească la ceva captivant ca să-i treacă și ei timpul, din care o mare parte părea să se întindă în fața ei ca un pustiu. Nu mai era

nici urmă de Rob acum — nu că-l voia. Îl voia numai pe Rafael şi nu avea nici un rost să se mintă. Ce cretină fusese să-şi închipuie că o stea internaţională de valoarea lui Rafael David ar fi putut să-i acorde mai mult decât un gând fugar unei provinciale care nu însemna nimic, ca Judith Russell.

Înţeleaptă, Honor n-a făcut nici o referire la floarea care nu venise, nici la ziua lui Judith la spital, trăgând concluzii proprii de pe chipul obosit al surorii ei. A servit-o cu o plăcintă cu carne apetisantă pregătită din resturile de carne din ziua precedentă şi a încercat să o atragă pe Judith în discuţie.

— Îmi pare rău, Honor, i-a spus Judith în cele din urmă, după ce masa bună şi odihna îi mai neteziseră faţa. Sunt o poarcă. Recunosc. Însă am avut o zi porcoasă, aşa cum mă aşteptam. Ca să fiu mai exactă, chiar mai rea decât atât. Dacă îmi mai spune cineva un cuvânt despre aventura mea sinistră, explodez.

— Ce-ţi face capul ? A rezistat fără durere la muncă ? a întrebat-o Honor cu simpatie.

— Mda, aşa şi aşa. Mi-a zvâcnit din când în când, dar nu din cauza efortului fizic, mai mult din cauza întrebărilor nesfârşite despre celebrul Rafael. **Nu** despre experienţa mea chinuitoare, ia notă ! Judith a sărit în picioare agitată. Te superi dacă nu spăl vasele acum ? Am nevoie să iau aer — mă duc să alerg.

— O, Judith, fii atentă, te rog !

— Nu mă apropii de parc, îţi promit. Fac numai o alergare lejeră prin oraş.

Judith s-a ţinut de promisiune, nu numai ca să-i facă plăcere lui Honor, ci şi pentru că îşi pierduse din păcate antrenamentul. Rana de la cap, deşi vindecată, a început să-i zvâcnească numai după câteva zeci de metri de alergare, aşa că s-a întors acasă simţindu-se mai prost dispusă ca niciodată şi s-a hotărât să facă o baie.

În timp ce-şi limpezea părul, a auzit telefonul. Spre surprinderea ei, Honor mai era încă la telefon după zece minute. Cu sprâncenele ridicate, Judith a făcut cafea şi a dus cănile în cealaltă cameră tocmai când Honor îşi lua rămas bun.

— Martin, i-a zis Honor, cu obrajii destul de rozalii.

Lui Judith i-au scăpărat ochii.

— Aţi devenit foarte intimi, voi doi !

— Îmi relata ultimele noutăţi despre Rafael — nu de la spital ; de la Robin Mellor, agentul lui Rafael.

Judith s-a aşezat întrebând din ochi.

— Cum e ?

— Aproape la fel, din câte se pare. E foarte ocupat.

— Crezi că Rafael ştie ceva şi nu spune, Honor ?

— Exact de asta îi e teamă lui Martin. Honor şi-a muşcat limba. Se pare că Rafael nu

mai vine aici în convalescenţă.

Judith a simţit că i se face rău de dezamăgire şi aceasta s-a văzut pe figura ei.

— O, a zis ea absentă, şi-a schimbat planurile, atunci.

— Se pare că are nevoie să fie singur un timp. Angajamentele lui au fost contramandate pe o lună şi îşi va lua o vacanţă, după câte spune domnul Mellor.

— Unde ? a întrebat involuntar Judith.

— Martin nu ştie nimic.

— În Spania, poate ?

Honor a clătinat din cap.

— E prea cunoscut acolo. Oriunde se duce, se strânge lumea ca la urs.

— Oricum, nu e treaba noastră, a zis Judith cu un aer plictisit. Abia îl cunoscusem.

— Iartă-mă, Judith, dar am avut impresia că v-aţi cunoscut ceva mai bine decât laşi să se înţeleagă, oricât ai face tu caz că nu e aşa. Honor o privea calm. Sau poate te-ai îndrăgostit de el puţin ?

Judith s-a întors neliniştită.

— Într-o zi sau două ? Las-o baltă, Honor. Ai citit prea multe romane de dragoste.

Honor părea neconvinsă.

— Garoafele acelea erau chiar foarte romantice, nu crezi ?

— Absurde, vrei să spui. Judith a scuturat din cap şi a început să-şi pieptene şuviţele umede care-i acopereau faţa.

— Stai în defensivă pentru că e renumit — o celebritate, Judith ? a întrebat-o curioasă Honor. De ce eşti atât de încăpăţânată să refuzi să recunoşti că te atrage ?

Judith n-a mişcat o clipă, apoi şi-a aruncat părul pe spate şi i-a întors privirea lui Honor cu obrajii în flăcări şi ochii furtunoşi.

— Foarte bine. Recunosc. Când a cântat treaba aia din **Carmen,** mi s-a zburlit părul la ceafă — nu din cauza vocii lui — ca să fiu sinceră, ci pentru că arăta extrem de viril — **macho** — şi sexy. În acest context, era conştient de acest efect asupra fiecărei femei din sală, împreună cu acel cuţit stupid la cingătoare. Sex şi violenţă ; combinaţie irezistibilă. Nu mă gândeam decât ca Dumnezeu să mă ajute şi pe toate femeile sensibile la muzică ! S-a oprit, şi mai colorată la faţă, cu chipul aprins de autoironie.

Honor s-a aşezat mai bine pe scaun.

— Continuă, i-a zis ea cu calm, spune-mi tot ce ai pe inimă.

— Când a venit la mine pe scenă şi toţi se uitau la el, am avut impresia că juca în continuare. Înţelegi ? Apoi când mi-am dat seama că el era bărbatul cu care mă ciocnisem în parc...

— Ce ? Vrei să spui bărbatul mascat ? Lui Honor i-au ajuns sprâncenele în păr de mirare

Judith a dat din cap posomorâtă.

— Da. De aceea m-a abordat astfel. Ca să-şi ceară scuze.

— O, înţeleg.

— Am simţit nevoia interioară să-i fac cunoscut că nu eram una din adoratoarele lui muzicale — toate grupuleţele acelea care se învârt peste tot în jurul lui, după cum scrie în presă.

Era o noutate pentru Honor că Judith citise ceva despre Rafael înainte de ştirea de ieri.

— Aşa că ai fugit acasă, i-a zis ea.

Judith a râs cu poftă.

— Chestia e că atunci când am simţit că vine cineva după mine, am crezut pentru o fracţiune de secundă că e **el** — Rafael ; marele Rafael alergând după Judith Russell ! Aşa că am revenit pe pământ destul de brutal, nu ? Literalmente vorbind, chiar !

Honor i-a atins consolator mâna lui Judith.

— Dar, draga mea, Rafael nu e exact, mda, cum să spun — imun la atracţia ta particulară, nu ? Pot garanta asta. Când te-a văzut zăcând acolo inconştientă...

— Ştiu, ştiu, a spus Judith nervoasă. Mi-ai zis că a devenit latin şi dramatic, dar asta dovedeşte tot ce-ţi spun. Melodrama e pâinea lui de toate zilele. De unde naiba să ştii dacă era într-adevăr sincer ?

— După ce îl cunoşti bine, poate. Honor a şovăit, apoi a întrebat cu precauţie. În seara

când ați fost singuri la Greshom House, ați vreau să spun, a fost...

— Ne-am plimbat prin grădină și am stat sub pergola aceea destul de fictivă pe înserat, pe un fotoliu de două persoane. În loc să cântăm un duet, cum ar fi fost rațional de așteptat într-un asemenea decor, ne-am povestit unul altuia viețile și apoi am încetat să mai vorbim și a început dragostea. Ar fi dus în grabă la finalul firesc, numai că m-a aruncat în iarbă cu prea mult entuziasm și m-am lovit la rana de la cap. Ne-a salvat soneria. Eram atât de mototolită și răvășită, încât n-am avut altă posibilitate ca scuză decât să mă duc să mă culc și să-mi scot rochia. Era într-o stare jalnică. Nu mă simțeam deloc rău când ați venit, suferind numai din cauza libidoului frustrat! Din ochii negri ai lui Judith au început să șiroiască lacrimile și să i se prelingă pe obraz. Și nu l-am mai văzut de atunci, Honor, sau n-am mai avut nici o veste de la el decât acele garoafe blestemate și asta te face să **suferi!**

— O, draga mea! Honor a luat-o în brațe și a legănat-o, neștiind cum s-o consoleze altfel.

Judith și-a scos o batistă boțită din buzunar și s-a șters la ochi.

— Credeam că cel puțin îl voi vedea dacă venea înapoi aici, dar acum — acum poate că n-o să-l mai văd niciodată.

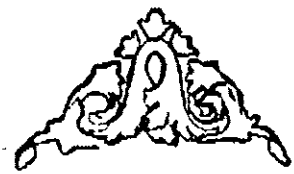

CAPITOLUL VI

După aceea lui Judith i-a fost puțină rușine de izbucnirea ei, dar în anumite privințe asta a acționat ca o supapă de siguranță necesară pentru sentimentele care se acumulaseră în ea ca aburul într-un boiler. Din păcate, ceea ce a urmat a fost uitare palidă, dezolantă fără garoafele diurne și nici o idee despre unde naiba se dusese Rafael să-și lingă rănile. Această necunoaștere era deosebit de dificil de suportat. În zadar își spunea ea că această senzație va dispărea în cele din urmă și că-l va uita pe Rafael, cu timpul. Câteva ore împreună, o confidență sau două, chiar o dragoste nepasionată, n-ar fi putut justifica tăcerea lui Rafael. Oricât s-ar fi gândit în sinea ei, pe Judith tăcerea lui o făcea să sufere amarnic și era dificil să se ascundă de Honor.

Ca antidot, Judith s-a cufundat în muncă cu o concentrare deplină, căutând să-și aline suferința prin pur efort fizic și într-o oarecare măsură a reușit. Orele ei libere erau o problemă, fără Rob ca s-o ajute să treacă timpul.

Nu că îi era dor de Rob. Aproape că-i venea greu să și-l mai amintească mai mult decît ca pe o cunoștință trecătoare, deși fusese prietenul ei constant timp de un an și împărtășiseră o serie de interese comune, atât profesionale cât și sociale. Comparativ, timpul petrecut cu Rafael fusese minim însă el îi rămăsese în minte, amintirea modului lui de a face dragoste obsedându-i visele. Cu toate astea Judith a încercat să-l uite, dar era ca și cum ar fi renunțat să respire.

În cele din urmă a venit și momentul când trebuia să-și ia vacanța anuală și, indiferentă s-a gândit la modul cel mai potrivit de a o petrece.

— Vrei să iei mașina ? Tocmai a trecut din nou revizia, i-a spus Honor.

— Poți să te lipsești două săptămâni de ea ? i s-a luminat fața lui Judith. Este exact ce mi-aș dori. Aș putea vedea unele locuri și cum a cam trecut sezonul, cred că aș putea găsi o cameră și micul dejun oriunde.

— Unde te gândești să te duci ?

— Nu știu. Nu cunosc Scoția ; poate în Lake District sau Țara Galilor.

A doua zi dimineață, la micul dejun și cu ziarele de duminică pe masă, Honor a scos o mică exclamație și i-a dat o pagină de ziar lui Judith. Era o știre scurtă care spunea că datorită unei indispoziții, Rafael David nu va apărea în reprezentația programată cu **Carmen**

din luna următoare şi că la sfatul medicilor continua să se odihnească pe termen nedefinit Judith s-a uitat disperată în ochii lui Honor.

— Ce-i cu el, Honor ? Martin nu ştie nimic ?

Honor a clătinat din cap.

— Ştie unde e Rafael, dar a promis solemn să nu spună. Tot ce zice e că operaţia a reuşit deplin ; nimic malign, dacă asta te neliniştește.

— Totul mă neliniştește, a spus cu fermitate Judith. Dar dacă lui îi place s-o joace pe Greta Garbo, n-are rost să mă dau cu capul de pereţi, nu ? Plec oricum duminică, mulţumită surorii mele bune şi iubitoare şi când vin înapoi îţi promit sincer că nici n-o să mă mai gândesc la nenorocitul ăsta !

— Vorbe mari, draga mea. Să sperăm că ai dreptate. Honor i-a zâmbit cu îndoială.

— Şi când voi fi plecată o să poţi să-l întâlneşti pe Martin la mici dineuri plăcute la lumina lumânării, nu ? Judith a zâmbit obraznică. Când pisica nu-i acasă... şi tot ce urmează !

— Apropo, mâine m-a invitat la teatru, i-a zis Honor ca din întâmplare.

— Da ?

— Henric al V-lea.

— Ai mers pe şest !

— Abia ieri a făcut rost de bilete de la un prieten care a renunţat, aşa că mă ia pe mine.

e drăguț. Honor a zâmbit cu tristețe. Nu ți-am spus nimic aseară pentru că erai...

— Într-o stare mizerabilă, a întrerupt-o Judith căindu-se. O să fie mai bine de acum înainte, îți promit. Petrecere frumoasă, draga mea.

Honor s-a întors acasă pe la unu noaptea după seara petrecută la teatru. Cu toate astea, s-a dus direct sus la Judith și a zgâlțâiat-o ușor.

— Judith, trezește-te.

Judith s-a ridicat în capul oaselor, frecându-se la ochi. S-a uitat indignată la ceas.

— E trecut de unu — ce s-a întâmplat ? Ceva rău ?

— Nu, nu, nimic rău. Îmi pare rău de oră, dar nu pot să aștept până mâine.

— Te-ai certat cu Martin ?

— Nu fi proastă, nu m-am certat. Am un fel de mesaj de la Martin.

Judith a mijit ochii cu suspiciune.

— O, da ? Ce fel de mesaj ?

— Mi-a spus să-ți transmit că e foarte frumos pe coasta de vest a Țării Galilor, dacă încă nu te-ai decis unde să-ți petreci concediul. Honor a privit-o direct în ochi pe Judith. A spus să nu cumva să nu treci printr-un sat numit Morfa. Cred că sunt câteva din astea pe acolo, dar acesta de care-ți vorbesc e pe coastă, undeva între Aberystwyk și Cardigan.

Judith s-a uitat speculativ la ea.

— Are ceva deosebit ca să-l recomande, acest Morfa ?

— Martin n-a mai spus nimic, aşa că nu l-am presat. Probabil s-a gândit că îţi va plăcea acolo. Honor s-a oprit în prag, a mai menţionat şi o cârciumă drăguţă unde ar putea să găsească o cameră. Se numea Anchor. A surâs şi i-a spus noapte bună, lăsând-o pe Judith pe gânduri când s-a culcat înapoi pe pernă. Dacă acela era locul unde Rafael se dusese să se refacă, evident că Martin considera că e o idee bună. Să se ducă după el, să-l vadă cum e. Martin se ţinuse într-un fel de cuvânt, nu pomenise deloc numele lui Rafael, ci numai a scos în evidenţă virtuţile acelui sat Morfa. Chiar aşa, posibilitatea ca lui Rafael să-i facă plăcere s-o vadă, chiar dacă îl găsea, părea puţin probabilă. Se întâlniseră numai de două ori, au schimbat câteva sărutări, dar asta nu era o bază pentru o relaţie, de orice fel. Dar oricât ar fi argumentat cu ea însăşi, Judith ştia foarte bine că acum nimic nu o va face să nu treacă pe la Morfa. Şmecheria era să-l convingă pe Rafael că prezenţa ei acolo era o pură coincidenţă când îl va găsi — şi nici vorbă că-l va găsi, sau va pieri în această încercare.

Duminică dimineaţa devreme, Judith şi-a încărcat în maşină valiza cu haine obişnuite,

a mai pus o jachetă şi nişte cizme verzi de cauciuc şi o sacoşă cu cărţi şi a sărutat-o de plecare pe Honor.

— Fii cuminte, i-a spus ea veselă.

— Şi tu ai grijă, fii precaută, a prevenit-o Honor. Ţi-ai luat harta ?

— Da. Am încercat să memorez totul. Te sun de oriunde ajung în seara asta. A zâmbit. Amândouă ştiau foarte bine că Judith va fi la Morfa până la căderea nopţii, chiar dacă ar fi trebuit să meargă pe jos.

Şi ar fi dorit să fi mers pe jos în timp ce conducea maşina la pas, pe serpentinele în ac de păr lungi de cinci mile care duceau de la drumul principal la Morfa : care se afla într-un golfuleţ, o vale îngustă şi mică pe linia de coastă a golfului Cardigan. Era liniştit şi foarte plăcut la vedere, a constatat ea, când Morris-ul a luat-o pe drumul abrupt printre vilişoare extrem de curate, strălucind în culori imaculate. Atracţiile comerciale păreau să se limiteze la un magazin sătesc, o cafenea mică, unde se vedeau totodată găleţi şi cazmale şi în cele din urmă hanul Anchor, o clădire solidă, rezistentă, ghemuită la marginea plajei, dominând o panoramă de nisip mărginit de prundiş şi stânci după care urma marea albastră. În spatele hanului drumul se ridica abrupt din nou, pentru a dispărea după o serie de curbe ale unor delușoare acoperite de fe-

rigă care protejau hanul Anchor de vânturile din est.

În timp ce Judith se uita la han, a fost copleşită de îndoială. Era oricum mare dar dacă era plin, nu mai exista un alt loc în Morfa ca să-ţi petreci noaptea. Judith a parcat maşina în mica parcare de lângă han şi a ieşit, simţindu-se înţepenită. A intrat pe uşa bodegii şi s-a trezit pe un coridor strâmt care separa două baruri. Barul principal, public, se afla pe stânga şi era destul de plin iar pe dreapta se afla cel mai drăguţ, mai confortabil dar mai puţin vesel şi era gol, cu excepţia unei perechi mai în vârstă, liniştite, care stătea la un pahar de bere şi privea priveliştea de afară. În timp ce şovăia, s-a deschis o uşă la capătul culoarului şi un bărbat solid cu părul negru a apărut cu o tavă plină de pahare. Sperând că e proprietarul, Judith i-a zâmbit şi i-a zis bună seara.

— Mi s-a spus că m-aţi putea găzdui, i-a spus ea plină de speranţă.

— Şi cine ţi-a spus asta, draga mea ? Bărbatul i-a zâmbit şi el jovial. Mă bucur că pot să-ţi spun că am avut toate locurile ocupate începând de la Paşte.

Judith a surâs tristă.

— Trebuia să-mi fi dat seama. Şi totuşi, la terminarea sezonului...

— Aşteaptă o secundă, totuşi. S-a scărpinat în cap. S-ar putea să reuşim ceva. A strigat

pe scara strâmtă : Mair ! Avem vreo cameră liberă în seara asta ?

— Da, tată, a strigat înapoi o voce tânără, vioaie. Ţi-am spus când a fost aici camionul cu bere — nu m-ai auzit ? Familia Prosser a sosit acum după-amiază fără fiul lor cel mare ; numai cei mici au venit cu ei. Camera de sus e liberă.

— Vedeţi, domnişoară... S-a întors în aşteptare spre Judith.

— Russell, a zis Judith, zâmbind radioasă Vă mulţumesc foarte mult. Habar n-aveam unde să mă duc, vă sunt recunoscătoare, domnule...

— Owen Morris e numele meu. Conduc hanul ăsta cu ajutorul familiei. Soţia mea se ocupă de gătit — nimic special, ţineţi minte, şi Mair şi Coreth ajută la bar şi în casă. Cât vreţi să staţi ?

— Puteţi să mă ţineţi două săptămâni ?

— E în regulă. E o cameră mică, aveţi grijă. V-o arată Mair îndată ce luăm bagajele.

Camera era într-adevăr micuţă, chiar sub streaşină, cu un singur pat, cu un şifonier, o măsuţă de toaletă şi un scaun, toate înghesuite sub acoperişul în pantă, însă de la fereastră avea o priveliştе frumoasă, salteaua era confortabilă şi acoperită cu o cuvertură matlasată galeză, tricotată şi toată camera era scrupulos de curată. Judith i-a zâmbit cu căldură adolescentei drăguţe care o condusese până sus.

— Puţin cam mică, a spus fata surâzând. Masa e gata când sunteţi şi dumneavoastră, mama nu zice dineu, spune că e prea pompos, însă este o bucătăreasă bună, promit.

Judith a coborât în grabă la baia de la etajul inferior să se spele repede, apoi a dat fuga sus să-şi pună o bluză albă şi pantaloni de pânză negri înainte de a se duce la masă. Mica sală de mese era plină, cu excepţia unei măsuţe micuţe de lângă uşă care, evident, o aştepta pe Judith. S-a ocupat cu entuziasm de mâncarea ei. După masă a ezitat, întrebându-se dacă se face pe acele meleaguri ca o femeie să stea singură la bar, însă problema ei a fost rezolvată de o invitaţie de a se alătura perechii tinere simpatice de la masa învecinată, Tony şi Carol Thomas, amândoi profesori din Cardiff. Erau acolo de o săptămână şi puteau să-i furnizeze lui Judith multe informaţii utile.

— Ce e pe dealurile din spatele hanului ? i-a întrebat ea, acceptând berea pe care i-o adusese Tony.

Judith i-a făcut să bea până la fund, pentru a plăti o nouă rundă şi i-a oferit o bere lui Owen Morris de la bar. A acceptat-o imediat.

— N-am putut să nu aud ce discutaţi, domnişoară Russell. Nu eşti reporter ?

Judith a râs.

— Din păcate, nu. Sunt fizioterapeut, de fapt.

— Mă gândeam că ai putea s-o urmăreşti pe celebritatea noastră.

Judith a înghiţit o gură de bere.

— Nu, i-a zis ea calmă. Nu ştiam că aveţi aşa ceva.

Tony s-a aplecat în faţă, surâzând.

— Poate că nu-i ahtiată după muzică, Owen, fiind englezoaică. Poate că nici n-a auzit de Brynnor Tudor.

Judith auzise de baritonul galez, dar numai vag şi pe moment dezamăgirea ei a fost puternică. Apoi nu s-a mai gândit. Rafael nu şi-ar fi bătut capul să se ascundă aici şi apoi să cânte la toată lumea.

— Şi Brynnor Tudor locuieşte aici, în Morfa ? a întrebat ea.

— Casa cea mare din spatele zidurilor de piatră din vârful dealurilor e a lui, spune că poate să zbiere cât îl ţin bojocii acolo sus, fără să deranjeze un suflet — păcat că l-ai pierdut, a fost aici acum o săptămână, apoi s-a dus la Cardiff, a zis Owen.

Deşi participa la conversaţia generală cu cei de la bar, mintea lui Judith lucra cu furie, în taină. Poate că Rafael şi Brynnor Tudor erau prieteni. Părea posibil, se mişcau în aceleaşi cercuri muzicale şi poate că Rafael se întorsese în casa lui. Va face tot ce putea să descopere cu prima ocazie. Când s-a închis barul, a ur-

cat în camera ei de la mansardă, simțindu-se obosită după călătoria lungă și masa substanțială pusă la dispoziție de doamna Morris. Patul s-a dovedit a fi la fel de confortabil după cum arăta și a adormit destul de repede, consolată de gândul că poate Rafael se afla pe undeva prin apropiere.

După un mic dejun copios, Judith s-a îmbrăcat într-un trening peste șort și un tricou fără mâneci și a început să urce dealul din spatele hanului Anchor privind spre cărăruia care șerpuia până sus pe deal, alandala în jurul turnului. După un timp, drumul devenea ceva mai neted și se încolăcea pe după stânci, oferind o priveliște care-ți tăia respirația : a mării de jos, unde apa își schimba culoarea ca un cameleon în timp ce vântul fugărea norii pe cerul de un albastru spălăcit.

Judith a făcut o pauză, gâfâind, pentru a privi și reține peisajul. Satul se vedea înghesuit jos de tot și deasupra ei grozama și feriga stâncilor apărea pe ici și pe colo, la fel și câte o casă izolată. Ducea un rucsac în spate, cu o carte, un măr și o cutie de limonadă, intenționând să mănânce în mijlocul naturii și să profite din plin măcar de plimbare, dacă cercetările ei se dovedeau infructuoase. A descoperit că satul îi plăcea foarte mult. Dacă Rafael nu era nicăieri, ar putea să rămână totuși acolo, să facă plajă deoarece vremea era bună.

să se plimbe şi să alerge, să aibă o vacanţă liniştită, sănătoasă şi să şi-l scoată din cap. Încă nu, totuşi, nu până nu va scotoci în fiecare ungher şi crăpătură din Morfa.

Judith a pornit din nou pe cărarea îngustă care în scurt timp a dus-o spre interior, pentru a se căţăra pe promontoriul de deasupra golfului şi apoi a mers până a ajuns la o potecă de fermă care se bifurca din poteca abruptă şi şerpuită. La începutul potecii a găsit un indicator pe un stâlp îngropat pe jumătate în nişte tufe de mure şi abia a putut distinge numele „Brynmorfa", ceea ce i s-a părut că sună promiţător. Şi-a ridicat mai bine rucsacul şi a luat-o pe poteca cu creastă la mijloc. Aruncând o privire suspicioasă spre cer, care se întunecase subit şi devenise ameninţător, a pornit-o în sprint la primele picături de ploaie şi în câteva secunde a fost udă până la piele, supărată pe ea că uitase la han haina de ploaie impermeabilă dar luminându-se la faţă în ciuda aversei, când a descoperit că tufele de mure făceau loc unui zid de piatră care continua o distanţă, până ce a ajuns la o poartă din bare de fier vopsită în alb, încuiată cu lanţ şi lacăt.

Încovoiată ca să facă faţă ploii intense, Judith s-a uitat spre casa de dincolo de ziduri. Era mai mare decât cele din apropierea satului, dar construită din aceeaşi piatră şi în acelaşi stil fără compromisuri. Sub acoperişul de

plăci de ardezie negre și lucioase de ploaie, se ridica o casă pătrată, durabilă și robustă, impenetrabilă la vânt și vreme rea, cu cinci ferestre la etajul de sus și patru la parter, despărțite de un portic mic a cărui ușă de lemn masiv stătea închisă ermetic sub o boltă de lemn zugrăvită în alb. Judith s-a sprijinit deznădăjduită de poartă, fără să țină seama de ploaie, în timp ce dezamăgirea ei pătrundea, odată cu răceala, în oase. Casa părea pustie, ferestrele închise și nimeni în casă. Ce speranță își făcuse ! A strănutat în timp ce câteva lacrimi fierbinți i s-au prelins pe obraji pentru a se amesteca cu ploaia. Judith s-a târât mai departe de poartă pe lângă zidul înalt al grădinii casei Brynmorfa. Gardul nu-i permitea să vadă spatele casei și în cele din urmă poteca o lua pe un câmp care cobora în pantă într-o vale îngustă, în spatele vilei, lăsând numai o cărăruie, alunecoasă acum din cauza ploii. Cu efort, Judith a putut să vadă ferestrele de sus din spate ridicându-se pe vârfuri și întinzând gâtul și brusc și-a înghițit respirația de emoție, ochii luminându-i-se. Două ferestre erau deschise. Cineva, oricine ar fi fost, se afla în reședință.

Putea fi menajera, și-a zis Judith. Însă emoția adâncă din ea a refuzat această posibilitate. În zid se afla o poartă, a descoperit ea puțin mai târziu, cu un mâner de fier circular. Judith l-a învârtit cu precauție, dar n-a mers decât până la jumătate și s-a înțepenit. Poarta

era încuiată. A scos un oftat exploziv. Ce să facă acum ? Judith s-a uitat la zid măsurându-l din ochi. Era nevoie să fi fost săritor cu prăjina ca să treci peste el. Ploaia curgea în continuare şi în cele din urmă Judith şi-a tras peste cap gluga de la bluza de trening şi a tras tare de şireturile ei. Părea absolut clar că singura soluţie de a intra în curte era peste poarta de fier, aşa că a revenit pe urmele ei pe cărare şi pe lângă zid, apoi s-a avântat şi a sărit peste poartă, aterizând în interior pe pietriş cu o bufnitură de cauciuc ud.

— Hei, aţi violat o proprietate particulară ! O figură înaltă, familiară a apărut de după colţul casei şi lui Judith i-a tresărit inima. E o proprietate particulară... Rafael s-a oprit pe când ea şi-a dat capul pe spate îndepărtându-şi gluga.

— Bună, Rafael, i-a zis ea calmă, şi şi-a scos rucsacul de pe umeri. Speram să te găsesc aici.

El s-a uitat ca fulgerat la ea, părul lui cârlionţat netezindu-i-se sub aversa de ploaie.

— Judith ? Vocea lui era răguşită, supărată şi expresia de pe faţa lui nu era una de bun venit, odată ce surpriza îi dispăruse. Arăta slăbit, cu cearcăne la ochi pe care nu-i mai recunoştea de strânşi ce erau. Brusc, el a căpătat viaţă în mijlocul ploii şi a devenit conştient de starea în care se găsea ea. Ar fi fost bine să intri înăuntru, i-a spus el fără bună-

voință și s-a uitat în spatele ei cu suspiciune Ești singură ?

— Da, a răspuns Judith supusă și l-a urmat după casă. Ușa din spate rămăsese deschisă și s-a dat în lături pentru a-i face loc să intre într-o bucătărie de fermă în care dulapurile și accesoriile fuseseră alese ca să se potrivească cu un bufet galez din stejar și a masă solidă tot din stejar și scaune Windsor. Judith a rămas cu apa picurând pe podeaua din gresie roșie, suferind de un puternic sentiment de deznădejde și eșec, în timp ce Rafael îi întindea în tăcere un prosop și începuse să se frece pe cap cu altul. Cu capul într-o parte, îi scruta fața cu o privire ce părea să estimeze motivele care o aduseseră acolo și care lăsa să se înțeleagă că nu avea intenția să vorbească el primul. Întreaga scenă nu se potrivea deloc cu ce-și închipuise ea. Fără să știe nici ea până în acel moment, tânjise să fie strânsă la pieptul lui larg și Rafael să-și manifeste elocvent gratitudinea pentru sosirea ei. În schimb, era confruntată cu o răceală evidentă și o indiferență care se apropia de ostilitate.

— Sunt în concediu, i-a spus ea timidă în cele din urmă.

— **Es verdad ?** a zis el sardonic. Și pur și simplu din întâmplare ai ales Morfa ca să-ți petreci vacanța ?

Martin mi-a povestit ce frumos este în această parte a lumii, așa că m-am decis s-o vi-

zitez cu mașina lui Honor. Judith a pus prosopul jos, a luat un pieptene din rucsac și a început să și-l treacă prin păr pentru a-i evita privirea. Și tu ce mai faci, Rafael ?

El a ridicat din umeri cu un gest neglijent.

— **Făceam** bine.

Ochii lui Judith s-au aprins.

— Până am venit eu, vrei să spui.

— Tu ai spus, nu eu. Privirea lui era batjocoritoare.

— Martin practic nici n-a pomenit de tine, a simțit ea nevoia să sublinieze. El pur și simplu a descris în culori fermecătoare atracțiile pașnice ale acestor locuri și de aici încolo, a intervenit inițiativa mea de detectiv. Nu ți-a trecut deloc prin minte că toți vor fi... preocupați ?

— Aveam nevoie să fiu singur, a zis el slab. Viața pe care o duc... Gura i s-a încordat și și-a întors privirea să se uite pe fereastră. Hai să zicem că n-am prea avut ocazia să fiu singur. Bryn, proprietarul casei, a venit să mă vadă la clinică și mi-a oferit reședința cât de mult timp am nevoie. Am venit cu mașina lui aici, cu suficientă mâncare pentru o armată întreagă și apoi m-a lăsat aici, după cum spui

— Ca să faci ce ?

— Să-mi contemplu sufletul nemuritor, **querida**, i-a zis el cu o causticitate bruscă. Spre deosebire de tine, Judith, mi-e greu să iau ușor

lucrurile. E de blamat amestecul de spaniol și celt din sângele meu.

Judith s-a dus impulsiv spre el, punând o mână pe brațul lui gol, dar spre groaza ei Rafael s-a dat la o parte în mod deliberat.

— N-a reușit operația ? l-a întrebat cu dificultate.

— De ce, ba da. A fost reușită. Excrescența nu a fost malignă, așa cum m-am temut la început. A fost îndepărtată eficace și acum pot din nou să vorbesc, ceva mai răgușit, cum poți să auzi, dar din zi în zi mai bine.

Judith l-a privit nefericită, negăsindu-și cuvintele. Nu-i venea să creadă că acesta era bărbatul care făcuse dragoste cu ea cu asemenea înflăcărare și-i trimisese în mod atât de exagerat flori, una câte una. Dorind extrem de mult să nu fi pus vreodată piciorul în Morfa, și-a luat rucsacul de jos.

— Atunci plec, i-a zis ea rigid. Mă bucur că ești bine. Nu că ai fi arătat altfel. O să-i spun lui Martin că te-am văzut. La revedere.

Rafael a sărit repede să-i taie calea.

— Nu poți să te duci astfel înapoi în sat. Trebuie să-ți usuci hainele, să faci o baie fierbinte...

— Nu, te rog ! O să mă ud din nou. Judith s-a eliberat ca să treacă pe lângă el, dar Rafael a închis ușa și s-a sprijinit cu spatele de ea.

— Poți foarte bine să rămâi, odată ce ești

aici, i-a zis el, răguşeala vocii sunând atât de străin faţă de timbrul lui normal.

S-a uitat cu suspiciune la figura lui de nedescifrat, apoi a ridicat din umeri.

— Invitată cu atâta şarm, cum aş putea să refuz ?

Chipul lui Rafael s-a relaxat o clipă şi a pornit înainte să iasă din cameră. Judith l-a urmat la primul etaj, la o baie modernizată care înainte fusese evident un dormitor.

— Să caut ceva să pui pe tine ? a întrebat-o el cu politeţe.

— Nu, mulţumesc. Am un şort pe mine şi un tricou pe dedesubt ; ar trebui să fie în regulă. A tremurat brusc. Poate un pulovăr, totuşi, mi-e puţin frig.

— Da, desigur. Fă baie până atunci. Rafael a închis uşa şi a lăsat-o să-şi scoată treningul ud. Şortul şi tricoul erau puţin umede şi le-a pus pe calorifer sperând că se vor usca în timp ce va sta în baie. A stat întinsă în apa fierbinte aburindă din cadă cam zece minute binecuvântate înainte de a ieşi, împotriva voinţei ei, să se şteargă. Şi-a pus şortul negru şi tricoul alb de bumbac înapoi pe ea. Pantofii sport erau uzi leoarcă. Era preferabil să meargă în picioarele goale decât să lipăie prin casă cu ei, aşa că şi-a proptit cu grijă pantofii de radiator şi treningul deasupra acestuia. În timp ce-şi descâlcea părul umed în faţa oglinzii, a rămas surprinsă de reflexia chipului său. Cu toată

consecința vântului și ploii, pe fața ei era o strălucire neobișnuită, ochii îi radiau de o emoție stăpânită. Și-a acordat un zâmbet de felicitare, îl găsise pe Rafael, oricât de rece era privirea lui și o invitase să rămână puțin, ceea ce reprezenta un mic triumf.

Spre surprinderea lui Judith, când s-a întors în bucătărie Rafael frigea niște pește. Masa era pusă pentru două persoane pe o față de masă roșie în carouri, lângă o sticlă mai aflându-se un coș cu pâine și un castron de salată gata preparată. El s-a întors când a intrat ea și i-a făcut semn spre un pulovăr aruncat pe spătarul unui scaun. Ochii i-au pâlpâit un moment în timp ce-i se odihneau pe picioarele ei lungi bronzate și pe tricoul strâns și a zis brusc :

— Jerseul e mare, dar nu îndrăznesc să mă aventurez prin lucrurile lui Bryn Tudor. M-am mai gândit că trebuie să-ți fie foame ; am pregătit ceva să mâncăm la prânz.

— E foarte amabil din partea ta, i-a răspuns ea calmă și jerseul e bun. În realitate era foarte larg când l-a pus pe ea, acoperindu-i șortul de tot, dar n-a comentat deloc, zâmbindu-i larg. Mi-e mult mai cald acum. Vremea s-a schimbat dramatic în drum până aici. E un ureuș serios din sat încoace.

— Da ? Nu știam. Rafael s-a întors la grătarul lui. N-am fost niciodată în sat. Poteca

din spatele casei dă în Cardigan Road ; nu e nevoie să cobori la Morfa.

— Oh, înțeleg. Ceea ce explica de ce prezența lui nu era cunoscută în sat. Am auzit la hanul Anchor că Brynnor Tudor a fost aici recent, i-a zis Judith. Proprietarul mi-a zis că s-a dus la Cardiff.

— Bryn a vrut să facă public acest lucru. Ca să fiu lăsat în pace. Sarcasmul sec din vocea lui Rafael a făcut-o pe Judith să tresară în timp ce el a pus două scrumbii mari pe farfurii calde și, cu o abilitate surprinzătoare, le-a adus la masă.

— Și noaptea ? Nu ți-e teamă că vede cineva lumină ? l-a întrebat ea, așezându-se pe scaunul pe care el îl ținea.

— Salonul și dormitorul meu sunt în spate. În plus, seara trec foarte puțini pe aici. Cu gravitate, i-a oferit salată și i-a turnat vin în pahar. Judith a gustat din pește și i-a surâs peste masă plăcut surprinsă.

— E delicios ! Nu știam că gătești.

— De ce să știi ? Virtual suntem străini, nu ? Privirea lui rece, enigmatică a înghețat-o pe Judith.

— Adevărat, a fost ea de acord, dispărându-i zâmbetul. De unde e peștele ?

Rafael a făcut semn cu capul într-o parte.

— Din golf, l-a prins Bryn și l-a pus la congelator soția lui. E bun, nu ?

— Foarte bun. La fel și salata. Ea i-a surâs deliberat cu prietenie și o parte din gheața care îl învăluia părea că se înmoaie pe când se uita la părul ei care se bucla peste pulovărul lui de lână.

— Arăți foarte tânără astfel, i-a spus el abrupt.

— Am douăzeci și patru de ani, i-a zis ea, ungându-și o bucată de pâine cu unt. Tu câți ani ai ?

— Treizeci și nouă. Iritat, a împins farfuria în lături și și-a umplut paharul. Cu secole mai bătrân ca tine, în toate privințele, Judith.

— Vârsta e o chestiune relativă, Rafael, o stare de spirit, după cum zice mama mea.

— Și tu crezi la fel ?

— Categoric. Are obiceiul să aibă dreptate în mod supărător. Judith i-a studiat chipul sumbru, întrebându-se cum îl afectase exact operația ? El purta o cămașă deschisă la gât sub un jerseu negru, însă eșarfa albastră de bumbac pe care și-o înnodase la gât ascundea eficient orice urmă de cicatrice. S-a încruntat când ochii ei au zăbovit pe el.

— De ce te uiți la mine, Judith ?

Ea a luat taurul de coarne.

— Mă întrebam de ce ai simțit nevoia să te ascunzi — să te rupi de toți cei care te iubesc.

Gura expresivă a lui Rafael s-a arcuit a batjocură în timp ce învârtea piciorul paharului de vin.

— Şi care sunt toţi cei care mă iubesc ? Admiratorii care se înghesuie pe lângă mine la petreceri, îndrăgostiţi de succesul meu, de banii mei, cei ce-mi cer autografe...

— Şi îţi cumpără discurile şi stau ore întregi la coadă să te audă cântând, a intervenit sec Judith.

— A, dar Rafael David omul ? a întrebat el cu o voce aspră, aplecându-se spre ea. Nu Don Jose, sau Rodolpho sau Faust, ci **eu**. Persoana din spatele vocii.

— Ei bine eu, în ceea ce mă priveşte, nu te-am auzit cu adevărat cântând înaintea concertului de la Hardwick, i-a zis Judith pe un ton patetic. Îţi aminteşti de mine ? Sunt una dintre persoanele barbare nemuzicale din lume !

Ochii posomorâţi s-au îndulcit puţin.

— Da. Îmi amintesc bine. Ai fugit ca să scapi de mine.

— Nu m-aş fi exprimat chiar aşa. Voiam să spun că pentru mine partea muzicală în ceea ce te priveşte nu contează foarte mult şi nici nu poţi afirma că e singura legătură între tine şi Martin. Pentru el, eşti în primul rând prieten şi celebritate în ultimul rând.

Rafael a surâs slab.

— Martin e altfel.

— Atunci de ce nu stai la el în convalescentă ? a insistat Judith.

El a ridicat dintr-un umăr într-un gest expresiv de amărăciune.

— Pentru că, **chica**, o dată în viața mea trebuie să mă lupt cu acest drăcușor special, particular, complet singur. Nimeni nu mă poate ajuta.

Judith s-a simțit dezumflată, sfâșiată de implicația cuvintelor lui. Călătoria ei de descoperire era considerată ca nimic altceva decât o intruziune, lipsită de sens și maturitate. Ar fi făcut mai bine să-l lase în plata Domnului

— Îmi pare rău, Rafael. N-am avut intenția să mă amestec în intimitatea ta. S-a ridicat cu vioiciune, evitându-i privirea în timp ce a strâns farfuriile și le-a dus la chiuvetă. Eu... toți eram îngrijorați. S-a întâmplat să apară concediul ăsta și Martin mi-a dat un indiciu, iar eu am cedat impulsului și am venit după tine. A stat cu spatele la el cât a spălat farfuriile și paharele aranjându-le să se usuce. Pot să le spun lui Honor și lui Martin că totul e în regulă, nu ? Ai ceva să le transmiți ?

— Poți să le transmiți dragostea mea, a spus el răgușit. Și mătușii Vinnie. Spune-le că trebuie să-mi pun casa în ordine, cred că așa se zice.

— Am să le spun. Judith a așezat farfuriile repede și s-a întors spre el cu un surâs plictisit pe buze. Așa. Mulțumesc pentru masă ; acum

cred că trebuie s-o iau din loc. Şi-a scos jerseul peste cap şi l-a întins lui Rafael, tremurând puţin fără căldura lui.

— Păstrează-l pe tine, i-a zis brusc Rafael, cu o expresie ciudată pe chip. Să nu răceşti.

— Nu, mă descurc şi fără el. N-am cum să ţi-l returnez. Judith se simţea profund deprimată şi tânjea să scape ; nu numai de Rafael, dar şi de Morfa.

Rafael a întins o mână cu un gest de solicitare.

— Mai rămâi puţin. Bea cafeaua cu mine, Judith. Îndată rolurile s-au inversat. O undă de rugăminte stăruitoare i-a aprins în mod surprinzător ochii lui Rafael.

— Trebuie să plec, Rafael. Ezita vizibil.

— Numai câteva minute, Judith. Şi-a aţintit ochii în ochii ei reţinându-i privirea.

— Bine, până mi se usucă treningul, i-a spus ea capitulând.

I-a întins jerseul.

— Pune-l pe tine din nou, chica.

— Nu mi-e frig, zău.

Rafael a inspirat adânc.

— Pune-l, Judith, te rog. Tricoul ţi-e umed, ţi se lipeşte de corp. Fă-o pentru mine, dacă nu pentru tine, îmbracă-l.

Judith s-a colorat la faţă şi şi-a tras pulovărul repede peste cap, suflecându-i mânecile fără să se uite la bărbatul care o privea, simţindu-şi brusc picioarele goale şi părul răvăşit.

Rafael s-a întors să umple cafetiera şi, cu spatele la ea, i-a spus să se ducă înainte în salon. Judith a plecat, bucurându-se că e o clipă singură şi s-a trântit într-un fotoliu în încăperea agreabilă, cu un exemplar din **Cal şi câine** deschis pe genunchii goi drept camuflaj pentru momentul când Rafael a venit cu cafeaua.

— N-am frişcă, i-a zis el punând tava jos. O bei simplă.

Judith a dat din cap în tăcere şi a acceptat băutura tare, fierbinte, sorbind din ea încet şi uitându-se la picioarele lui Rafael, îmbrăcate într-un material scump, întinse în faţa ei.

— Ţi-e frig ? a întrebat el. Pot aprinde focul...

— Nu, nu e cazul. Trebuie să plec curând. Judith îşi ţinea privirea plecată, nedorind s-o întâlnească pe cea a lui Rafael, dar el s-a aplecat în faţă.

— Cât stai la Morfa ? a întrebat-o el.

— Nu ştiu.

— Stai la han ?

— Da. La Anchor.

— E confortabil.

— Foarte plăcut.

— Ai primit floarea mea în fiecare zi ?

Judith a ridicat smucit capul, cu ochii mari de surpriză.

— Ce ?

Rafael s-a lăsat pe spate relaxat, cu un zâmbet îndulgent pe faţa lui oacheşă.

— M-ai auzit foarte bine, Judith.

Ea și-a ridicat bărbia.

— Da, am primit florile. Au încetat să mai vină.

— Știu. Eu am anulat comanda.

Judith l-a privit pe gânduri.

— De ce le-ai trimis la început ?

— Ca să fiu sigur că nu mă uiți. Fața i s-a asprit. Apoi m-am gândit că cel mai bine era să mă uiți.

— Înțeleg. Lui Judith îi amorțiseră picioarele și și le-a întins încet pentru că începuseră să o doară. Rafael i-a urmărit mișcarea intens cu ochii și s-a aplecat hotărât în față și și-a plimbat vârful degetului de la gleznă în sus până la tivul șortului. Mușchii stomacului lui Judith s-au contractat și buzele s-au depărtat în timp ce se uita fix la el, cu resentiment.

— De ce ai făcut asta ?

— Să descopăr că pielea ta e la fel de mătăsoasă după cum pare când o privesc. Vocea lui Rafael abia se auzea și Judith se uita parcă hipnotizată în timp ce ochii lui își căpătau strălucirea familiară, de o ardoare hipnotică printre genele dese negre.

— N-ar fi trebuit să vii, Judith, i-a spus el cu blândețe.

— Știu asta. Am fost o proastă.

— Nu, nu o proastă, Judith. Ci o femeie

caldă, sensibilă și îmi pare rău că te-am primit cu atâta răceală.

— Înțeleg, Rafael. A sărit în picioare cu hotărâre. Plec acum.

I-a luat-o înainte și i-a pus mâinile pe umeri.

— Nu pleca, Judith.

S-a uitat la el cu neîncredere.

— Ai spus că vrei să fii singur.

— M-am răzgândit. Vreau să rămâi. Te rog.

— De ce ?

— Pentru că ne bucurăm amândoi, unul de compania celuilalt, i-a spus el, cu o notă ademenitoare în vocea lui răgușită. Timpul minunat petrecut împreună nu a fost suficient. Stai și vorbește cu mine, Judith, te rog.

— Am crezut că-l ai pe drăcușorul tău personal drept companie, i-a replicat ea suferind încă de respingerea lui anterioară. Și el ce va face ? Va fi unul din grup ?

— Nu, dacă rămâi. Cu tine aici poate uit de el o vreme. În ochi i-a apărut o licărire ciudată, sălbatică, ceea ce a prevenit-o pe Judith să fie atentă, dar ea a preferat s-o ignore cu premeditare.

— În regulă, i-a răspuns ea pe un ton degajat, și s-a eliberat din strânsoarea lui. Asta înseamnă că-mi dai și ceva de mâncare la cină ? Am tendința să mănânc foarte mult, te previn.

Rafael a râs răgușit, primul sunet de veselie sinceră pe care-l auzise de la el de la sosi-

rea ei. Un val de căldură a cuprins-o pe Judith în mod involuntar şi i-a zâmbit.

— Poţi să mănânci după pofta inimii, **chica,** a asigurat-o el surâzându-i cu toţi dinţii, dar numai cu condiţia să găteşti tu mâncarea, altfel mănânci ce ai mâncat şi la prânz — talentul meu culinar e foarte limitat.

— Nu putem fi toţi perfecţi, i-a zis ea cu impertinenţă.

— Eu fac tot ce-mi stă în putinţă, i-a spus el cu pioşenie şi a surâs, întinzându-i mâna. Vino. Îţi arăt congelatorul uriaş căruia Bryn îi zice „cămara ambulantă". Cred că voi îi ziceţi cămara utilitară, nu ?

Uriaş era realmente cuvântul. Judith nu mai văzuse un asemenea congelator-mamut. Avea tot ce-ţi puteai imagina, de la fazan la plăcintă de mure. Judith a luat câteva cotlete de miel şi le-a pus la dezgheţat, apoi a curăţat cartofi să-i pună la înăbuşit şi s-a hotărât să le adauge mazăre şi roşii umplute. Rafael s-a aşezat la masa din bucătărie şi a început să-şi legene picioarele, în timp ce o privea, ascultând cu amuzament despre prima ei zi de lucru la spital, dispărându-i toate urmele răcelii anterioare.

— Colegele mele, până la ultima femeie, au considerat că durerea mea fizică n-a fost nimic pe lângă emoţia de a fi adusă de urgenţă de tine, a conchis ea, întorcându-se spre el şi privindu-l obraznic. Cămaşa ta cea albă pătată

de sânge i-a pus pe toţi în mişcare, poţi să crezi.

— Sunt sigur. O mai am, a zis solemn Rafael.

— Bineînţeles.

— N-am spălat-o, Judith — cum aş fi putut să mă despart de sângele vieţii tale ? Şi-a pus dramatic o mână pe inimă.

— Uf ! I-a aruncat o cârpă de vase şi el a prins-o cu abilitate, surâzând. Trebuie să fii atât de melodramatic, Rafael ? Cred că totul ţi s-a potrivit de minune.

— Nu-mi pasă, i-a zis el cu demnitate.

— Ştii prea bine ce am vrut să spun, i-a replicat Judith intrigată. Am senzaţia că urmezi un libret din când în când — e deconcertant.

— Dar şi interesant !

S-a uitat la el pe gânduri, cu capul aplecat într-o parte.

— Nu, Rafael, sigur, şi interesant. De fapt, ai putea spune că tenorul echilibrat din existenţa mea a fost sever dezmembrat în ultima vreme... A râs brusc. Ai auzit, Rafael ? Ăsta poate este singurul calambur muzical pe care l-am făcut în viaţa mea.

Spre surprinderea ei, pe figura lui nu a apărut un zâmbet ca răspuns, ci a fost cuprinsă de o expresie de o asemenea melancolie încât surâsul ei a murit şi a întins o mână interogativă.

— Mă tem că în prezent sunt un tenor foarte inegal, **querida,** i-a zis el răguşit şi s-a ridicat de la masă luând-o în braţe. În locul sărutului lui la care se aştepta oarecum, el şi-a lipit obrazul de părul ei şi i-a vorbit repede, pe un ton fără expresie, monoton. N-am avut intenţia, dorinţa să vorbesc despre asta, dar nu sunt şi nu voi fi niciodată tipul nobil tăcut, Judith. Peste jumătate din viaţă, mi-am câştigat existenţa exprimând emoţii prin muzica mea, arătând ce sunt, ascunzând foate puţin. O, Judith, Judith, n-am vrut să te împovărez cu problemele mele, dar nici în visele mele cele mai fanteziste nu mi-am imaginat că te voi vedea astfel aici şi îmi dau seama că nu pot tăcea. Operaţia m-a distrus pe viaţă. Pot vorbi dar nu mai pot cânta. Cel puţin nu aşa cum cântam odată. Acesta e demonul special care urmează să fie tovarăşul meu de viaţă.

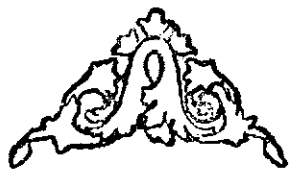

CAPITOLUL VII

Judith a rămas uluită. L-a cuprins cu brațele pe Rafael cu compasiune. Lacrimile i-au venit în gât și și-a întors capul pentru a-și freca obrazul de al lui, fără cuvinte. Aceasta a fost teama ei tot timpul și de asemenea a lui Martin, dar s-o audă confirmată chiar de buzele lui Rafael a fost un șoc și nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru așa ceva.

Au rămas mult timp tăcuți, până ce ea l-a întrebat :

— Știai dinainte ?

— Da. N-am avut de ales. Dacă nu operam tumora perspectiva nu ar fi fost bună. Brațele lui Rafael s-au strâns convulsiv. **Dios**, Judith, ce mai pot face cu restul vieții ? Sunt nimic fără voce.

Judith și-a depășit brusc neliniștea când a auzit ce spune el și l-a îndepărtat până la lungimea brațelor.

— Hei. Revino-ți, ce dacă nu mai poți cânta ? i-a spus ea cu o sinceritate brutală. S-ar putea să fie sfârșitul lumii tale speciale, dar

va trebui să-ți găsești o altă lume care să te intereseze, asta e. Ai rămas fără bani ? a adăugat ea patetică.

— Nu. Presupun că sunt un om bogat. Mi-a lăsat mama bani și ce mai câștig... sau am câștigat. S-a uitat la ea ca și când ar fi fost șocat, ochii arzându-i și cu chipul palid sub tenul măsliniu. S-a desprins de ea brusc, supărarea citindu-i-se pe figură.

— Am fost un prost să cred că ai putea să înțelegi. Nu m-am referit la cum să-mi câștig existența zilnică.

Judith stătea cu mâinile încrucișate privindu-l ferm.

— Am înțeles asta, Rafael. Poate că totuși nu înțeleg chiar totul. Muzica nu joacă nici un rol în viața mea. Și știu că ești o mare vedetă, obișnuit să fii adulat și să produci emoție. Dar în câțiva ani va trebui oricum să te retragi nu ? Ție ți-a venit sorocul mai devreme, când te afli încă în culmea carierei tale artistice — e atât de rău ? Să rămâi în memoria veșnică a oamenilor la apogeul carierei ?

Rafael s-a dus spre fereastră pentru a privi fără să vadă grădina de afară, cu mâinile încleștate de o parte și de alta a corpului.

— Ceea ce încerc să te fac să pricepi, Judith i-a spus el aspru, este că habar n-am cum să-mi ocup timpul. Nu sunt îngrijorat pentru moment de lucrurile pe care le-ai menționat tu. Însă mi-am ocupat viața până în prezent, până

la saturație, cu repetiții, înregistrări, călătorii la nesfârșit, o mulțime de lucruri pe lângă reprezentațiile propriu-zise. Fără voce, toate astea dispar. S-a terminat cu ele. Și viața se proiectează în fața mea ca un pustiu. După Lucia nu m-am mai recăsătorit. Nu am o familie apropiată. Toți prietenii mei, cu excepția lui Martin, sunt preocupați de muzică. Așa că eu ce-o să fac ? Și când n-ajung la nici un răspuns, cum să mă preocup de altceva ? Unde să plec ? În Granada — unde oamenii vin să se holbeze la casa mea pentru că m-am născut acolo ? Sau la Milano, sau New York sau Londra, unde oamenii mă arătau cu degetul pe stradă ? Dacă ar mai face-o acum, n-ar fi decât din curiozitate sau chiar din milă pentru un fost...

Judith considera că el s-a lamentat destul.

— Acum știu cel puțin cum se numește demonul tău special, a spus ea caustică. Văicăreala sau mila pentru tine însuți. Dar pentru Dumnezeu, Rafael, privește lucrurile în perspectivă. Ai fi putut să mori, și mai scutește-mă de remarca „mai bine dacă se întâmpla așa". Mulți cântăreți au murit de cancer la gât, tu ești unul dintre cei privilegiați, norocoși.

— Definiția ta cu privire la noroc nu coincide cu a mea, i-a replicat el cu răceală, fără să se uite la ea.

Judith n-a ținut cont de ce i-a spus.

— În munca mea văd o mulțime de oameni în suferință și uneori doctorii nu pot face nimic și ei mor — adolescenți, copii chiar, care n-au avut șansa să trăiască, ca să nu mai vorbim să acumuleze o experiență ca a ta, de patruzeci de ani...

— Treizeci și nouă, a mormăit el în mod neașteptat.

Judith a ridicat ochii spre cer și a continuat cu încăpățânare.

— Ce încerc eu să spun e că, chiar dacă o să stai în fund tot restul vieții, Rafael David, ai realizat mai mult decât maximum. Nu numai triumful și satisfacția personală pentru tine însuți dar și plăcerea minunată pe care ai dăruit-o publicului cu vocea ta, care va continua să se transmită prin înregistrările tale. O, ce rost are ! Renunț să te mai conving. Mă duc înapoi la Morfa.

— Nu ! Rafael a sărit și a prins-o în momentul când se îndrepta spre ușă. Nu pleca, Judith ! Stai, te rog. Cel puțin pentru dineu S-a aplecat cu grație și i-a sărutat mâna, privind-o pe sub sprâncene. Nu știu ce să fac cu cotletele de miel.

Judith se simțea deranjată de schimbarea bruscă a înfățișării lui. S-a uitat la el gânditoare în timp ce el își revenea, negăsindu-și cuvintele cu care să-i răspundă.

— Foarte bine, a spus ea fără chef în cele din urmă. Dar numai pentru cină. Trebuie să

mă întorc înainte de a se lăsa noaptea și trebuie să-l informez pe Owen Morris la Anchor. Am spus că voi lua masa acolo astă-seară.

Rafael a făcut semn cu mâna la telefonul din perete, aproape de ușa bucătăriei.

— Te rog... Apoi găsim un subiect despre care să vorbim și să petrecem o oră plăcută sau două, împreună. Promit. Îmi cer scuze pentru lipsa mea de control, o lipsă regretabilă.

Judith s-a dus la telefon fără să-i răspundă. Rafael s-a sprijinit de ușă, observând-o în timp ce vorbea cu Owen Morris, ochii lui fiind permanent fixați asupra ei. Ea a pus telefonul la loc și s-a întors spre el, încruntată.

— De ce mă privești astfel ?

El a ridicat din umeri.

— Am fost singur toată săptămâna și îmi place să mă uit la tine.

— Aș aprecia complimentul și mai mult dacă te uitai la figura mea, i-a zis Judith tăios. Mă duc până sus să văd dacă mi s-a uscat treningul.

— E păcat să-ți ascunzi picioarele tale frumoase. Zâmbetul lui a strălucit în întuneric. Nu sta mult, Judith. Mă gândesc să bem ceva înainte de a începe să-ți demonstrezi calitățile culinare.

Au băut mai mult decât un pahar de sherry sec ca aperitiv și Judith începuse să se simtă plăcut încălzită și relaxată. Au discutat confortabil, ca niște vechi prieteni, în timp ce ea

abia se descurca cu mașina de gătit cu care nu era obișnuită, Rafael rămânând tolănit pe un scaun din bucătărie și urmărindu-i mișcările suple, coordonate și în cele din urmă Judith i-a mărturisit speranțele ei despre Honor și Martin.

— Nu crezi că ar fi grozav pentru amândoi să se căsătorească ? l-a întrebat ea. E păcat să trăiască despărțiți când sunt sigură că sunt în mod ideal potriviți unul pentru altul. El a zâmbit cu indulgență.

— Atunci ar trebui probabil să le spui. Martin e destul de timid.

Rafael a ridicat spre ea carafa cu sherry.

— Mai vrei puțin ?

— Dacă mai beau ceva, n-o să mai fie gata masa niciodată, deocamdată mai am capul limpede ! Judith i-a zâmbit și s-a întors la cotletele ei, apoi a controlat cartofii și roșiile din cuptor și a pus mazărea pe foc. În regulă. Încă cinci minute și totul e gata.

— Buun. Am o foame de lup. Rafael s-a ridicat cu indolență, întinzându-se ca o pisică enormă. A întins o mână să-i atingă părul lui Judith, dar ea s-a eschivat cu abilitate, cu obrajii îmbujorați de căldura de la cuptor.

— Nu distrage bucătarul și te rog să nu dispari tocmai când servesc masa !

— Cu tine, Judith, nu joc teatru niciodată. Efectul cuvintelor lui a fost aproape anulat de gestul dramatic de a-și pune o mână pe inimă.

— Nu mai spune ! Judith avea în ochi o licărire sceptică.

— Ba spun. Şi sunt la ordinele tale, îţi promit — două minute, doar cât mă spăl pe mâini şi două minute ca să destup vinul, i-a promis el grăbindu-se spre uşă, şi după masă o să spăl chiar şi vasele.

Judith a râs pe când el ieşea din bucătărie, gândindu-se în sinea ei că Rafael spălase multe vase în timpul celebrei sale cariere, deşi, ca să fie onestă, casa era imaculată ca şi cum îşi dăduse osteneală s-o menţină într-o ordine riguroasă de când se afla singur acolo. El s-a întors repede, aşa cum promisese, şi în câteva minute amândoi se aşezaseră la masă în faţa farfuriilor încărcate cu mâncare apetisantă, cu paharele pline cu un vin roşu pe care Rafael îl adusese ca accesoriu potrivit la miel. A fost exagerat în complimentele cu care a copleşit-o pentru priceperea ei culinară, ochii scăpărându-i maliţios în timp ce Judith se înroşea auzind ce-i spunea.

— Eşti şi frumoasă şi ştii să şi găteşti, Judith, ce ar mai putea să-şi dorească un bărbat ? Alte atribute sunt superflue !

— Cuceritorule ! i-a replicat ea calmă, conştientă că apărarea ei nu era ce ar fi trebuit să fie, sub efectul demoralizator al căldurii şi armoniei predominante în atmosferă. A pus o mână hotărâtă deasupra paharului când Rafael a încercat să i-l umple din nou. Nu mai

vreau, altfel nu mai sunt în stare să mă întorc în sat.

— Atunci nu te mai întoarce, i-a spus el imediat, frivolitatea dispărându-i subit. Rămâi aici.

Judith s-a uitat imperturbabilă la el.

— Şi ce vrei să spui mai precis cu asta ?

— Exact ce am spus. Dormi aici, şi atunci nu mai e nevoie să te întorci la Morfa. S-a aplecat puţin spre ea, transmiţându-i o dorinţă care a făcut-o pe Judith să se retragă instinctiv, conştientă de tensiunea creată între ei.

— Şi unde te-ai gândit să dorm ? l-a întrebat ea sec. În patul tău ?

Umărul lui Rafael a făcut mişcarea neglijentă cu care a început să se obişnuiască şi el s-a ridicat să strângă farfuriile şi să le ducă în chiuvetă.

— Sunt cinci dormitoare în casa asta, Judith, i-a răspuns el peste umăr. Poţi să-l alegi pe cel care-ţi place — incluzându-l pe al meu.

Judith i-a privit umerii laţi, pe gânduri.

— Nu sunt prea sigură de ceea ce vrei să-mi sugerezi.

El s-a întors, neputându-i-se citi nimic în ochi.

— Sunt singur şi simt singurătatea, Judith. Când am venit la început aici tânjeam după solitudine ; aveam foarte multă nevoie să mă lupt cu problemele mele. Eram hotărât

să rămân aici până mă voi fi împăcat cu gândul că nu voi mai fi capabil să cânt. Dar acum tu ai schimbat totul. Detest gândul să fiu iarăşi singur. A desfăcut mâinile, cu un zâmbet de autoironie jucându-i pe buze. Nu prea sunt tipul de erou, nu ? Mai mult un copil căruia îi e frică de întuneric. Însă am nevoie de bunul tău simţ calm, **chica.** Rămâi cu mine. Te rog !

Judith s-a uitat un moment fix la el, în tăcere, apoi şi-a plecat ochii, simţindu-se nesigură şi ciudat de stângace ca reacţie la insistenţa lui.

— Nu ştiu dacă e o idee prea bună, a murmurat ea în cele din urmă.

— Pentru tine, nu, îmi dau seama, a fost el de acord. Sunt un egoist să-ţi cer să renunţi la concediul tău. A revenit spre ea şi i-a ridicat faţa spre el, întâlnindu-i ochii cu o privire atât de stăruitoare încât i-a întors inima pe dos lui Judith. Plătesc eu cazarea la han pentru două săptămâni. Spune-le că ai fost chemată de o prietenă bolnavă — ceea ce nu e departe de adevăr, **querida.**

— Şi ce-o să-i spun lui Honor ? l-a întrebat Judith, dar deja ezita şi în ochii lui Rafael apăruse o licărire de triumf simţind că victoria era de partea lui şi dorind să-şi apere acum avantajul.

— Spune-i adevărul — că eşti cu mine. N-o să dezvăluie secretul, sunt sigur.

— O să creadă că am înnebunit şi probabil că ar avea şi dreptate. Dar Judith cedase şi amândoi ştiau acest lucru. A mai protestat o dată pentru mândria ei. Numai câteva zile, Rafael.

— Sunt în mâinile tale, **Señorita** Russell, unde te duci ? a întrebat când Judith a sărit în picioare.

— Trebuie să mă întorc la Morfa şi să vin apoi cu maşina pe drumul ăsta îngrozitor până aici, **amigo,** şi aş vrea să realizez acest lucru până se întunecă. Judith s-a uitat cu fermitate la Rafael. Sper să nu regret ceea ce fac, **Señor** David.

El s-a aplecat şi i-a ridicat mâna la buze, gestul lui dovedind o sinceritate ciudat de liniştitoare.

— Mă voi strădui să nu-ţi produc regrete, îţi promit, Judith. Îţi sunt recunoscător. **Muchas gracias.** Rafael s-a îndreptat, devenind brusc vioi. O să te conduc o parte din drum.

— Nu, i-a spus ea pe loc. Te va vedea cu siguranţă cineva şi apoi copiii te vor asalta la uşă. Am să alerg, drumul merge numai la vale. Şi mă întorc cât pot de repede cu maşina, dacă-mi spui unde s-o cotesc de pe Cardigan Road, cu speranţa că mica maşină a lui Honor va urca toate serpentinele până aici, asta e !

Rafael i-a dat instrucţiuni precise ; expresia de indiferenţă şi plictiseală îi dispăruse de

pe chip şi modul lui de a fi se schimbase total. I-a spus în repetate rânduri să conducă cu grijă, iar la urmă a scos un portofel din buzunarul pantalonilor lui negri de catifea raiată şi a încercat să-i dea bani.

— Nu, nu vreau, Rafael, i-a zis ea cu hotărâre, făcând un pas înapoi. N-am nevoie de bani, Rafael. Îmi plătesc eu ce am de achitat la han.

— Dar aş fi vrut să plătesc eu în locul tău, a insistat, înnegurându-se la faţă.

— Iar eu vreau să plătesc eu, l-a contrazis ea ferm, sau nu mă mai întorc.

Ochii lui au crescut o clipă, apoi Rafael a pus portofelul la loc, împotriva voinţei lui.

— Foarte bine. Eşti foarte încăpăţânată, Judith.

— Da, asta e, e unul din dezavantajele pe care trebuie să le accepţi în situaţia asta. Judith i-a acordat un zâmbet vesel şi a decolat făcându-i semn lui Rafael cu mâna să intre înapoi în casă.

Ploaia stătuse, urmată de o seară răcoroasă, umedă şi Judith a luat-o la picior cu vioiciune în josul drumului şerpuit. Coborâtul înapoi la Morfa i-a luat cu mult mai puţin timp decât la urcat şi a ajuns la Anchor mult mai curând decât se aşteptase, dar cu sufletul la gură.

L-a găsit pe Owen Morris şi i-a explicat că nu mai putea rămâne, asigurându-l că va plăti totuşi întreaga sumă de bani. El a clătinat din

cap înainte ca Judith să termine ce avea de spus.

— E mare păcat că trebuie să plecați, domnișoară Russell, i-a spus el, de ce umblați cu prostiile astea ca să-mi plătiți pentru două săptămâni ? Ați stat o noapte și o noapte plătiți.

— Dar nu pot face așa ceva, i-a zis Judith repede. N-aș dori să pierdeți...

A urmat o discuție lungă până ce patronul a fost convins în cele din urmă să accepte cel puțin plata pe o săptămână, pentru a-i liniști conștiința lui Judith. După aceea, a abordat strada principală destul de abruptă a Morfei adunându-și toate forțele pentru calvarul de a-și convinge Morris-ul să urce succesiunea interminabilă de serpentine dintre sat și Cardigan Road. A fost nevoie să se concentreze serios și să schimbe de nenumărate ori viteza până când a ajuns la șoseaua principală, simțindu-se fără vlagă de atâta tensiune în timp ce mergea pe distanța scurtă până la cotitura pe care i-o menționase Rafael. A virat pe drumul îngust și a fost nevoită să încetinească până la pas ca s-o ia pe cotitura ascunsă de tufele de mure, pe poteca de fermă. Când Judith a ajuns la poartă, aceasta era deschisă și Rafael a apărut imediat când a auzit mașina pentru a închide porțile după ea, făcându-i semn cu mâna pe ușa deschisă a garajului dublu unde Judith și-a parcat mașina cu mare

grijă alături de o limuzină Lotus Elan neagră care stătea ghemuită ca o panteră în semiobscuritate.

— Ce „trăsurică" drăguță, a comentat Judith când a coborât. Bănuiesc că ăsta e vehiculul cu care te eclipsezi. I-a zâmbit în semn de salut și a bătut ușor Morris-ul cu palma pe capotă. Ce pereche discordantă fac.

El a râs și i-a luat valiza și pachetul de cărți, încuind ușa garajului și băgând cheia în buzunar.

— Micul tău automobil are caracter, Judith.

— Vrei să spui că e un bătrân credincios, i-a replicat ea. Și e al lui Honor, nu-i al meu.

Rafael a invitat-o în casă, încuind apoi ușa bucătăriei după el, înainte de a urca scările. Judith i-a privit conformația înaltă, puternică și s-a uitat cu curiozitate, odată ajunși la primul etaj, la diferitele uși de pe palier până ce Rafael s-a oprit și s-a întors spre ea cu un zâmbet în priviri care dovedea că știe foarte bine că ea se întreabă cu nerăbdare unde avea să doarmă. El a lăsat valiza jos și a făcut un gest cu mâna în jur.

— Trei dormitoare dau spre fața clădirii și două în spate, unul dintre acestea din urmă fiind al meu. Poți să-l alegi pe oricare dorești.

Judith a aruncat o privire estimativă pe sub sprâncenele-i ridicate și a procedat la un tur de inspecție. Brynnor Tudor avea gust. Toate

camerele erau mobilate cu maximum de confort, dar în concordanță cu vârsta și personalitatea casei. Camera mai mare, cu priveliștea spre fața casei, avea baie proprie și era singura cameră dublă, toate celelalte erau dormitoare de o persoană. Cea a lui Rafael era mai mică și mai simplă și era evident că nu avusese deloc de gând ca Judith s-o împartă cu el, spre enervarea ei. Licărirea malițioasă din ochii lui dovedea deplin că era conștient de iritarea ei și Judith s-o hotărât că ar putea fi un lucru bun ca să pună lucrurile la punct. S-a sprijinit de balustradă, cu brațele încrucișate și a ridicat ochii spre el privindu-l foarte direct.

— Pe drumul acela îngrozitor de la Morfa până aici, mi-am făcut scrupule, Rafael. În primul rând m-am gândit că sunt nebună că mă mut aici la tine, așa, hodoronc-tronc ; pentru că nu ne cunoaștem aproape deloc. Iar în al doilea rând, cred că ar trebui poate să știi că nu am obiceiul să sar din pat în pat, la ocaziile care mi se oferă. Cu alte cuvinte, părea mai mult decât probabil ca tu să tragi o concluzie greșită. A inspirat adânc. Am venit pentru că, sincer, cred că ai nevoie de cineva în momentul de față. Știu prea bine că sunt zeci de oameni care și-ar dori nespus de mult să fie cu tine, Raf, dar se pare că în momentul ăsta eu sunt prin preajmă, așa că iată-mă. Am să gătesc, să stau de vorbă cu tine, o să jucăm niște cărți, facem plajă în grădina interioară

dacă vremea e bună — pot să mă deplasez chiar cu mașina la Cardigan să fac cumpărături, dacă e necesar. Dar, ca să fim înțeleși de la început, nu sunt dispusă la nimic mai mult, mai „captivant" ca să zic așa. Am considerat că e mai bine să-ți spun toate astea chiar de la început.

Rafael stătea cu degetele pe falcă, cu un surâs slab pe buze.

— E clar ca cristalul, Judith. E posibil ca tu să fi înțeles greșit engleza mea ambiguă când ți-am oferit camera mea, dacă dorești. Mă gândeam, desigur, că aș fi putut să mă mut în altă cameră.

— Chiar așa te-ai gândit ? Judith s-a uitat la el netulburată. Da, cred că o voi alege pe cea de la capătul palierului cu fața spre spatele curții, dar mă voi folosi de baia din încăperea cea mare. În felul ăsta n-o să ne călcăm pe bătături în momente mai jenante.

El a râs încurcat și i-a dus valiza în camera pe care o alesese.

— Totul va fi așa cum ai decis, **querida**, nu-ți face nici o grijă. Totul va fi platonic și atât de cuviincios ca și cum o armată de mătușii-fecioare m-ar urmări în fiecare moment. Vino jos după ce ești gata — o să fac niște cafea și-ți voi da un păhărel de coniac să te ajute să dormi mai bine.

În timp ce-şi despacheta lucrurile, Judith continua să se gândească. Cu siguranţă că procedase bine că pusese cărţile pe masă de la început, ca să nu lase loc nici unei erori cu privire la motivele ei de a se muta la el. Era o iniţiativă a ei izvorâtă din compasiune şi nimic mai mult şi ar fi fost bine ca el să-şi fixeze acest lucru ferm în minte.

Mai târziu, în seara aceea, Judith a adormit aproape imediat ce a pus capul pe pernă, epuizată de evenimentele zilei. Rafael fusese cât se poate de încântător şi interesant cât au băut cafeaua şi coniacul şi nu şi-au dat seama că era trecut de miezul nopţii decât târziu de tot Rafael a trimis-o la culcare în timp ce strângea ceştile şi paharele şi ca atare n-a existat nici o constrângere sau senzaţie de jenă, cum ar fi putut să fie dacă ar fi urcat împreună.

A doua zi dimineaţă Judith s-a trezit cu o durere cumplită de cap şi o sete nemaipomenită, o ardea pielea şi avea gâtul uscat şi o durea. Cu un geamăt de groază s-a ridicat clătinându-se pe picioare, învârtindu-i-se capul când a simţit un val de ameţeală. Şi-a pus cu eforturi capotul şi a trecut dincolo la baie, unde s-a simţit foarte rău. Cu sufletul la gură şi ca vai de lume s-a spălat pe dinţii care-i clănţăneau atât de tare, încât operaţia n-a fost deloc uşoară şi reflexia care o privea din oglindă cu ochii împăienjeniţi nu-i făcea

deloc plăcere. Judith s-a cutremurat și s-a dus împleticindu-se înapoi în camera ei, și-a trecut un pieptene prin părul încâlcit și s-a târât înapoi în pat, tremurând violent. Era de necrezut. Să i se întâmple așa ceva ! Judith fusese rareori bolnavă cu adevărat și, ca toți oamenii sănătoși, avea impresia că era sfârșitul lumii când nu se simțea bine. Zăcea acolo nefericită, zgâlțâită de friguri, cu picioarele ca niște blocuri de gheață și capul ca un cuptor al unei fabrici de sticlă. În afară de faptul că se simțea mizerabil, o măcina un sentiment de frustrare. Ideea generală fusese să-l redreseze pe Rafael, să-și revină la o viață normală și tocmai acum ea se simțea ca moartea-n vacanță și nici pe departe persoana care să-i fie de ajutor altcuiva. În nefericirea ei, Judith n-a auzit bătaia în ușă.

— Judith ? Vocea lui Rafael era liniștită, dar a devenit mai insistentă. Judith ! Te-ai trezit ? E trecut de zece... A întredeschis puțin ușa tocmai în momentul când ea îi spusese să intre cu o voce răgușită, de nerecunoscut. **Querida !** S-a deplasat repede spre pat și i-a pus palma rece pe fruntea care-i ardea. **Dios,** arzi rău. Ai febră — trebuie să chem un doctor.

— Nu, nu, a cârâit Judith supărată. Dă-mi ceva fierbinte să beau și vezi dacă există vreo aspirină sau altceva prin casă. Am cam răcit, cred, nu-i nimic.

Rafael s-a uitat îngrijorat la chipul ei îmbujorat. El arăta cu mult mai bine într-o cămaşă bleu şi în jeanşi care trebuie să fi fost făcuţi la comandă, a observat Judith morocănoasă, după cât de bine i se potriveau. Cearcănele de sub ochi erau mai puţin pronunţate şi-i dispăruse expresia de deprimare acută care-l înconjurase, ca o aură, când sosise acolo pentru prima oară. Şi acum victima era ea. Parcă se molipseau cu rândul.

— Eşti sigură, Judith ? i-a zis el în cele din urmă după ce Judith uitase, în febra ei, despre ce vorbiseră.

— Sigură de ce ? A tuşit iritată.

— Ca să nu chem un doctor.

— Foarte sigură.

— Ieri ai răcit, când te-a udat ploaia. M-am temut că aşa se va întâmpla, ar fi trebuit să te dezbraci de tot imediat...

— Nu părea o idee prea fericită în momentul acela, a murmurat Judith răguşită.

Rafael s-a aplecat ca să-i dea părul la o parte de pe frunte.

— Poţi să mănânci, Judith ? Avea fruntea încreţită de grijă, în timp ce-i examina faţa roşie.

— Nu, mulţumesc. Du-te, Rafael. S-a ferit uşor de el. Să nu iei şi tu răceala.

El a râs slab.

— Nu mai e atât de important cum era altădată. Îţi aduc ceva de băut. Judith s-a băgat şi mai mult sub cuvertură şi s-a lăsat în voia disconfortului ei chinuitor. O durea peste tot, chiar şi dinţii.

Rafael s-a întors foarte repede cu o tavă.

— Am găsit nişte aspirină solubilă, Judith, şi ţi-am adus nişte suc de portocale şi cafea, pe care s-o bei după aceea.

Ascultătoare, a băut lichidul cu aspirina efervescentă, cutremurându-se când Rafael a obligat-o sever să bea şi ultima picătură.

— Beau sucul mai târziu, a spus ea gâfâind. Acum prefer cafea.

El s-a uitat la braţele de satin ale cămăşii ei de noapte cu dezaprobare.

— Nu-i prea potrivită ca să-ţi ţină de cald, Judith. N-ai ceva mai potrivit pentru...

— Ţi se pare prea subţire? A reuşit un zâmbet forţat. E o cămaşă de bumbac în sertarul de sus al comodei.

Rafael a găsit cămaşa şi a ajutat-o pe Judith s-o îmbrace, atingând-o impersonal când i-a potrivit cuvertura pe lângă ea. Ea a scos un chicotit brusc, care s-a transformat prompt într-un alt acces de tuse.

— Ce e? a întrebat-o el când s-a oprit.

Judith zăcea extenuată, cu o notă de maliţiozitate sub pleoapele înroşite.

— Mi-a trecut subit prin minte ce schimbare trebuie să fie pentru tine să îmbraci o femeie în pat, în loc s-o dezbraci.

Spre surpriza ei, el s-a crispat, buzele i s-au încordat şi ochii îi scânteiau supăraţi.

— Ai o idee prea vagă de ce este sau nu este normal pentru mine, Judith, şi tu ai fost aceea care ai refuzat asemenea subiecte. A luat tava şi a ieşit.

Judith s-a strâmbat în urma lui şi s-a întins după cartea de pe noptieră, dar cuvintele îi jucau nebuneşte în faţa ochilor, capul i-a căzut pe pernă şi a simţit că picioarele îi sunt încă reci. Medicaţia i-a mai atenuat durerile o vreme, dar curând a început din nou să tremure, durând-o din nou corpul şi cartea i-a căzut pe podea cu o bufnitură. În câteva secunde, Rafael a ţâşnit pe uşă.

— Ce s-a întâmplat ? a întrebat-o el. Ai căzut ?

Ea a scuturat din cap încercând să-şi stăpânească dinţii să nu mai clănţăne.

— Mi-a căzut cartea. Doamne, Rafael, mi-e foarte frig.

— Aşteaptă puţin, i-a poruncit el şi a ieşit în fugă.

Unde voia să se ducă ? Judith a vrut să surâdă, dar dinţii care n-o mai ascultau au împiedicat-o şi a vărsat în schimb câteva lacrimi pe care şi le-a şters încrâncenată cu degetele.

Asta o s-o învețe minte să mai plictisească oamenii s-o compătimească.

Rafael a revenit triumfător cu o cutie mare, aplatizată și un cearșaf curat.

— Am găsit asta în șifonierul meu, o pătură electrică, Judith. A tras repede cuvertura de pe corpul care tremura și apoi a învelit-o cu cearșaful înainte de a o înveli cu pătura electrică și a o conecta la priză, după care i-a mai așternut și cuvertura pe deasupra. Așa, **chica**, i-a spus el tandru. O să-ți fie mai cald acum. A scos ceva din buzunarul de la spate. Și aici ai un clopoțel de argint. Sună din el când ai nevoie de mine, da ?

— Da, a răspuns Judith, plină de gratitudine și supusă ca un mielușel, în timp ce căldura binecuvântată i se strecura în oase. Îți mulțumesc foarte mult, Rafael. Te rog să mă ierți. Am venit ca să-ți fiu de ajutor și am ajuns să-ți fiu o pacoste pe cap.

— Prostii, **querida**. Rafael i-a acordat un zâmbet strălucitor. Aveam nevoie de ceva care să-mi ocupe timpul, așa că acum ne jucăm de-a doctorul și pacientul, un joc nou pentru mine.

Un joc nou. Judith s-a gândit îndelung la asta după ce a rămas singură. Se gândea oare Rafael la toate cele din viață ca jocuri de jucat sau ca spectacole de interpretat ? Reflecta încă la aceste lucruri, în timp ce căldura începuse să-și facă efectul și în cele din urmă a căzut într-o moțăială incomodă. Când s-a tre-

zit, a avut senzația că a luat foc. Camera strălucea însorită, patul era ca o saună, iar ea era leoarcă de sudoare din cap până în picioare. A aruncat pătura de pe ea și a pus un picior pe podea tocmai când Rafael a intrat pe ușă, încruntat.

— De ce te dai jos din pat ?

— M-am înfierbântat atât de mult, a spus cu respirația întretăiată Judith și trebuie să mă duc la baie.

Fără un cuvânt, el a luat-o în brațe și a dus-o până acolo și a depus-o jos cu un ordin scurt să nu tergiverseze. Când s-a întors înapoi în cameră, a găsit patul fără așternut și pe Rafael care ieșea din dormitorul cel mare.

— Poți să dormi aici, e baia aproape, să nu mai circuli atâta. Am dat din nou drumul la pătura electrică, mai ai altă cămașă de noapte ? Judith a clătinat din cap și s-a lăsat să fie învelită într-un prosop mare de baie, iar Rafael a dispărut din nou. De data asta s-a întors cu una din cămășile lui, roșie, din bumbac moale.

— Pune-o pe tine, i-a spus el poruncitor și a ieșit iarăși.

Judith n-avea energia să mai protesteze. A făcut ceea ce i s-a spus și s-a urcat în patul larg, simțindu-se prea nefericită ca să se mai preocupe unde era sau ce purta, și cu atât mai puțin cum arăta. Rafael și-a făcut din nou în-

trarea, după câteva secunde, cu altă doză de aspirină şi ea a băut-o ascultătoare şi apoi s-a lăsat pe spate, oftând obosită.

— Mulţumesc, o rostit ea cu indiferenţă, fără să observe privirea îngrijorată a lui Rafael, când şi-a întors capul pe pernă. Restul zilei a trecut ca printr-o ceaţă, cu dureri ale oaselor şi scurte frisoane, cu o sete nemaipomenită şi accese de tuse care o împiedicau să doarmă, deşi nu era complet trează. Când în cele din urmă s-a cufundat într-un somn adânc, natural s-a trezit brusc curând după aceea, tremurând din nou, cu corpul rece de parcă ar fi stat într-un congelator. În cameră era întuneric şi a orbecăit să găsească comutatorul ca să dea drumul la pătura electrică. Degetele i-au dat de un obiect de metal care a căzut pe podea cu un sunet subţirel. Clopoţelului. Sunetul l-a readus pe Rafael la capul patului ei, cu o lumânare în mână într-un suport de aramă.

— Ce e, Judith ? Te simţi mai rău ? Avea pe el un halat închis la culoare, flacăra ce pâlpâia accentuându-i liniile feţei.

— Nu, i-a surâs ea melancolic şi a ridicat o mână pentru a-şi da pe spate părul încâlcit, subit conştientă că arăta ca o epavă. E numai faptul că mi-e atât de frig iarăşi, Rafael. Vrei să dai din nou drumul la pătura electrică ?

— **Alos, querida,** s-a oprit lumina. În timp ce dormeai, a fost furtună. Cred că s-a stricat

ceva la generator. A ridicat din umeri și și-a mușcat buza de jos. Aș putea să-ți mai aduc pături, nu ? Mai bine recurg la un procedeu vechi de secole, dar foarte eficient, ca să-ți fie cald.

A stins lumânarea și apoi s-a auzit un sunet de alunecare, iar halatul a căzut jos și într-o clipă a fost în pat lângă ea, trăgând-o spre pieptul lui cald și așezându-i capul în scobitura umărului.

Judith a rămas mută pe moment, fără să mai scoată un cuvânt, chiar dacă ar fi știut ce să spună. Nu s-a mai simțit deloc rău, e adevărat, frigurile, temperatura sau orice altceva dispărând, lăsând-o cu mintea foarte limpede. Senzația de frig i s-a evaporat instantaneu când a simțit corpul mare, bărbătesc care o ținea strâns aproape. Contactul trupurilor lor era parțial, datorită cămășii pe care ea o împrumutase de la el și ceea ce probabil că erau pantalonii lui de pijama, dar asta nu excludea deloc excitația crescândă pe care o simțea că o copleșește în întregime ; aproape că nu mai putea să respire, sângele îi clocotea și îi zvâcnea în vine și o umplea de un impuls de a se lipi și mai mult de el.

— Ei ? a întrebat-o el drăgăstos. Ți-e mai cald, acum, Judith ?

— O, da, i-a răspuns ea cu sufletul la gură. Dar parcă nu-mi vine să cred că e o idee prea bună.

— Dar eficientă !

Ceea ce era cu totul adevărat. Judith s-a mărginit la a schița gestul de a se îndepărta de el, dar el o ținea strâns în brațe și oricum, ca nu dorea nici pe departe să se desprindă de el. Protestul ei fusese numai simbolic, în cel mai bun caz, și Rafael știa asta.

— Știi, Judith ? i-a spus el în șoaptă. Forțele naturii conspiră împotriva ta. Plouă și tu te alegi cu o răceală, se oprește lumina din cauza fulgerelor și trăsnetelor, probabil și nu există altă soluție ca să-ți fie cald decât asta — atunci de ce încerci să te opui soartei, **amada ?** E evident că aici trebuie să fii. Simți și tu la fel ?

Trupul lui Judith era complet de acord, însă în mintea ei mai erau unele rezerve.

— Asta e sofistică, i-a replicat ea somnoroasă. Știi foarte bine că n-ar trebui să fiu aici.

Rafael a căscat brusc și a strâns-o și mai tare.

— N-am nici un chef să mă întorc în patul meu rece și singuratic după ce m-am desfătat în al tău, **chica,** așa că acceptă inevitabilul și culcă-te.

Judith nu se simțea în stare să-i țină piept pentru moment, așa că a ascultat cuminte relaxându-se în siguranța caldă a brațelor lui și abia mai gândindu-se dacă procedase înțelept când cedase atât de ușor. Când s-a trezit era lumină și ea rămăsese singură. Pătura electri-

că funcţiona şi o undă de soare străbătea pe sub draperiile grele de la fereastră. S-a încruntat, aproape gata să creadă că prezenţa lui Rafael fusese un vis. A întors capul prudentă şi a văzut adâncitura din perna de lângă ea — foarte aproape de ea. Deci nu se punea problema că avusese halucinaţii. Dar se punea acut problema să facă imediat o baie şi apoi să mănânce ceva. Se simţea goală pe dinăuntru, parcă ar fi avut un vid, ca şi cum n-ar fi mâncat de câteva zile. A pus picioarele pe podea cu foarte mare precauţie şi s-a ridicat. Genunchii îi erau ca de gumă şi se simţea vlăguită, dar altfel părea că totul e bine. S-a dus în baie, scrutându-se cu atenţie în oglindă. S-a întors dezgustată pentru a intra sub duş, spălându-şi energic cu şampon părul îmbibat de transpiraţie şi desfăşurându-se sub apa fierbinte, purificatoare care i se scurgea pe trup.

După aceea Judith şi-a făcut un turban în jurul capului dintr-un prosop şi peste corp s-a înfăşurat cu un prosop mare, roz. Când a păşit în dormitor, a scos un ţipăt mic de spaimă. Rafael îi bara drumul arătând ca regele demonilor într-un trening negru, cu ochii scăpărători când a măsurat-o din creştetul acoperit de turban până-n tălpile goale.

— Pot să te întreb ce faci ? a chestionat-o el politicos.

— Credeam că e destul de clar. Judith a trecut cu prudenţă pe lângă el şi s-a îndreptat spre uşă.

— Unde te duci ? a întrebat-o el.

— Să-mi iau nişte haine din camera cealaltă — nu pot să mă fâţâi aşa pe aici toată ziua.

— Ar trebui să stai în pat, Judith, a început el încruntându-se.

— Din contră, mă simt perfect acum şi nu mai trebuie să stau în pat, l-a contrazis Judith cu fermitate. Sunt puternică precum un cal, pe cuvânt, şi dacă strănut de câteva ori sau tuşesc, nu e nevoie să stau în pat, te asigur. Nu sunt obişnuită să zac în pat. I-a aruncat o privire prietenoasă şi s-a retras repede, departe de furtuna care se acumula în mod evident, judecând după privirea lui Rafael.

I-a luat numai câteva minute ca să se îmbrace şi să-şi usuce părul des, desfătând-o senzaţia de curat pe care i-o dădea acesta, după cât de lipicios fusese cu o zi înainte. Când a coborât la parter, l-a găsit pe Rafael în bucătărie bând cafea la măsuţa de acolo. Aroma de cafea proaspătă era dumnezeiască şi Judith a aspirat-o în extaz, în timp ce el s-a ridicat să-i toarne o ceaşcă.

— Am să-ţi urez bună dimineaţa, de data asta, i-a zis ea veselă şi a aruncat o privire spre ceas. Dumnezeule, e numai şapte şi jumătate !

— Suntem cam matinali, a fost el de acord, dar ai dormit mult ieri şi eu... m-am sculat devreme azi.

Judith a simţit că i se aprind obrajii când i-a întâlnit privirea enigmatică.

— Îmi pare rău, Rafael, bănuiesc că am fost neliniştită.

El i-a zâmbit pieziş.

— Nu, Judith, nu. **Eu** am fost cel neliniştit.

L-a privit calmă peste ceaşcă.

— Nici nu mi-am dat seama. Am adormit buştean îndată ce... m-am încălzit.

— Ca un înger, **chica,** nu buştean. M-am uitat îndelung la tine după ce m-am trezit.

Judith l-a privit fix.

— N-a fost cinstit ! Trebuie să fi fost o figură cu părul încâlcit şi lipicios, cu ochii umflaţi... oh !

— Arătai oribil şi am fost obligat să plec imediat, a fost de acord Rafael solemn, uitându-se în cafea.

— A, mulţumesc pentru compliment !

— **De nada.** I-a zâmbit indulgent şi s-a ridicat. Ţi-e foame ?

— Mor ! Să pregătesc ceva ?

— Nu acum de dimineaţă. Mă pricep şi eu la micul dejun şi am pregătit deja ceva — omletă spaniolă, bineînţeles. Poţi prăji pâinea.

A făcut eforturi să nu se arunce asupra mâncării când Rafael a pus pe masă o omletă

aurie cu cartofi, piper, ceapă şi roşii, bucăţi de costiţă şi cârnaţi şi Judith a fost extaziată când a gustat prima înghiţitură.

— Reţinusem că pretindeai că nu ştii să găteşti, l-a luat ea peste picior, cu gura plină.

— Lucrurile de bază ştiu să le fac. Dar nu şi feluri mai complicate, cu legume care trebuie să fie toate gata în acelaşi timp. Asta gândesc că e dificil. Sincronizarea mă omoară. Sincronizarea e foarte importantă, Judith, atât pe scenă, cât şi în afara ei, nu?

— Nu m-am gândit niciodată la aceste lucruri. Judith a refuzat să se abată de la plăcerea micului dejun şi a continuat să-şi savureze omleta, simţindu-se tot mai bine pe măsură ce trecea timpul. Zău că e excelentă omleta, Rafael, a apreciat ea când a terminat ultima bucăţică. Te las să-mi pregăteşti oricând micul dejun.

Lui i-au jucat ochii pe când îşi ungea cu unt o felie de pâine prăjită.

— Nu trebuie să spui aşa ceva. E rău pentru mine.

Ea a surâs senin.

— Ştii foarte bine ce am avut în vedere. Sunt o persoană necomplicată şi foarte deschisă, ştii doar, Rafael.

— Nu există aşa ceva. Toţi oamenii sunt complecşi.

— Numai că unii mai mult decât alţii!

— **Es verdad !** Au râs amândoi și Judith a mai turnat cafea proaspătă.

— Și ție ți-a fost foame, a remarcat ea uitându-se în farfuria lui goală.

— Ieri am fost foarte îngrijorat de tine ca să mă mai gândesc la mâncare și azi m-am sculat de la șase.

— Șase ! Și ce naiba ai făcut de atunci ?

— Flotări, a răspuns Rafael, țintuind-o cu privirea.

— O oră sau două ? Judith s-a uitat în lături, neputându-i suporta privirea arzătoare, fascinantă. Rafael a ridicat din umeri și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Nu pot să alerg aici, dar trebuie să mă mișc. Așa că fac flotări și sar coarda.

— Sari coarda ? Mi se pare amuzant. Judith a râs. O să sar și eu cu tine când voi fi mai sigură pe picioare, ca înainte. Acum parcă ar fi picioarele unui mânz nou-născut.

Rafael s-a încruntat.

— Nu-i de mirare, Judith. Ieri să știi că nu ți-a fost bine deloc. Am fost pe punctul de a chema doctorul, de câteva ori.

— Mă bucur că nu l-ai chemat. Structural sunt foarte sănătoasă și puternică. Ceea ce e foarte bine pentru serviciul meu.

Rafael desena diverse figuri pe fața de masă cu vârful furculiței.

— Îți place serviciul pe care-l ai ?

Ea a dat din cap, ochii scânteindu-i cu entuziasm.

— Da. Mă satisface. În cea mai mare parte a timpului. De regulă, am sentimentul că ajut oamenii să se simtă mai bine, să se mişte mai bine, să-şi folosească util corpul. Dar uneori tratez pe câte cineva căruia ştiu că nu-i pot aduce decât o alinare temporară. Mă deprimă când am de a face cu un caz extrem. Poate nu atât de mult ca la început. Înveţi să devii mai detaşat, să nu te implici prea mult.

Rafael a ridicat repede privirea.

— Şi prietenul tău doctor ? Păstrezi şi faţă de el aceeaşi detaşare ?

Judith a deschis gura ca să articuleze ceva tăios, apoi s-a răzgândit şi a ridicat din umeri.

— Poate că asta a fost problema, a rostit ea meditativ. Am aplicat aceeaşi detaşare în relaţiile personale pe care am învăţat-o la spital.

— **Ai** aplicat ? s-a agitat imediat Rafael. Nu-l mai ai pe **medico**-ul tău în tratament ?

Judith a clătinat din cap, evitându-i privirea.

— Nu. Şi-a luat tălpăşiţa cu fundu-n sus.

— Cum cu „fundu-n sus" ? V-aţi certat ?

— Cred că se poate numi aşa. Nu eram destul de romantică pentru el.

Rafael a ridicat din sprâncene.

— **Lo siento,** Judith. Dar nu părea să-i pară rău, după câte-şi dădea seama Judith.

— Să nu-ți mai pară. Nu cred că sunt o fire foarte romantică, zău. S-a ridicat și a început să șteargă vasele.

— Toți suntem mai mult sau mai puțin romantici. Refuz să cred că n-ai nimic romantic în sufletul tău. Rafael a urmat-o până la chiuveta din bucătărie cu tava și ceștile de cafea și s-a sprijinit de bufet în timp ce ea spăla farfuriile.

— Dar tu, toată viața tu ai petrecut-o dăruind-o altora, pe scenă, i-a spus ea caustic.

Rafael s-a înnegurat.

— A fost odată, adu-ți aminte.

— N-are rost s-o luăm din nou de la capăt. Judith s-a uitat la el încurajator. Nu putem să ne prefacem că n-ai cântat niciodată pe scenă, e mai bine să vorbești despre asta în mod firesc. Nu sunt genul care vorbește aiurea încercând să evit subiectul — sunt sigură că uit să deschid gura când nu trebuie.

Spre ușurarea ei, el s-a destins imediat întorcându-se hotărât să se uite la buzele ei.

— Ai o gură minunată, Judith. Nu-i aduce insulte.

— Sunt încântată că-ți place, i-a spus ea sfioasă. Dar ca să revenim la problema pe care o discutam, trebuie să recunosc că prezența ta pe scena Teatrului Greshom cu o floare în mână și un pumnal la cingătoare a fost sufi-

cientă pentru a satisface cele mai romantice suflete. M-ai impresionat și pe mine și nu sunt o iubitoare de muzică !

El s-a încruntat, uimit, în timp ce a luat o cârpă să șteargă farfuriile.

— Dar așa cânt eu întotdeauna Cântecul Florilor, în concert sau afară.

— Da, am presupus că pentru tine e o rutină, dar aș fi mai puțin onestă dacă aș nega o reacție pasională foarte puternică, i-a zis Judith cu sinceritate. Cum i-am mărturisit și lui Honor, sexul și violența nu dau greș niciodată.

El a râs involuntar și a întins mâna pentru a o bate dojenitor pe obraz.

— Cred că-ți bați joc de mine, Judith.

— Și e foarte bine pentru tine, i-a replicat ea, zâmbind mânzește. Prea multe femei ți-au lins cizmele confecționate normal, de prea multă vreme, Rafael David. A sosit timpul pentru o schimbare.

— A, dar de ce mi-au lins cizmele, după cum te exprimi tu, **querida ?** Dacă aș fi cântat la vioara a doua în orchestră, crezi că ar mai fi fost același interes, ce zici ? Spre ușurarea ei, de data asta nu mai era amărăciune. Întrebarea lui era pur academică.

— Dar atunci n-ai fi purtat un stilet, nu ? s-a hlizit Judith, în timp ce el își ridicase ochii spre cer înainte de a face un salt și a o plesni peste fund.

— Ooh ! M-a durut... Judith a pescuit o lingură de lemn dintr-un sertar și a început să-l fugărească pe Rafael prin bucătărie cu ea în mână până ce el s-a lipit cu spatele de ușă, cu mâinile în sus, zâmbindu-i și arătându-i că se predă.

Imediat Judith și-a pierdut suflul și spre necazul ei, și genunchii dădeau semne că o lasă.

— Ce e ? După ce râsese, Rafael s-a îngrijorat și s-a desprins de ușă pentru a-i întoarce fața spre el. Vino, stai jos, **chica**, încă nu te-ai restabilit, zău.

Judith a zâmbit impacientată și s-a prăbușit la masa din bucătărie, cu ochii melancolici asupra lui.

— E clar că nu. Nu sunt încă refăcută, cum credeam eu.

— Mai acordă-ți timp, Judith. Ieri erai destul de bolnavă, nu poți să te aștepți să te refaci sută la sută atât de repede.

— Nu știu. Numai că nu suport când nu mi-e bine. S-a oprit, panicată, și și-ar fi putut mușca limba în momentul când a rostit cuvintele, când chipul lui Rafael s-a adumbrit. A sărit pe negândite în picioare și i-a pus o mână pe obraz. Te-am prevenit, Rafael. Nu am deloc tact, dar nici nu mi-a trecut prin cap să zic ceva care să te supere.

— Atunci dă-mi o sărutare, i-a spus el năvalnic și a tras-o spre el, sărutând-o cu o ferocitate neașteptată, care a luat-o prin surprindere.

CAPITOLUL VIII

Judith s-a zbătut un moment, apoi a cedat şi el a apropiat-o şi mai mult, aplecându-se peste ea, iar Judith s-a mlădiat pe corpul lui arcuit până ce, cu un oftat, s-a topit în el la gura şi limba lui mângâietoare şi sărutându-l şi ea cu o ardoare nerușinată care îi transmitea şi lui fiori în tot corpul. În cele din urmă şi-a desprins buzele de ale ei şi i-a strâns şi mai tare capul la umărul lui.

— **Querida,** îmi cer scuze, îmi pare rău **Dios !** Nu-mi pare rău — să săruți este o plăcere enormă, dar mă ştiu prea bine. Vreau din ce în ce mai mult ; te vreau toată, Judith, aşa că fugi repede cât îți mai stă în putință. Braţele lui Rafael au slăbit şi Judith a făcut un pas înapoi, ridicând privirea spre el, examinându-l cu ochii ei negri. La rându-i, ochii lui radiau uitându-se la ea. O uşoară roşeaţă îi colora tenul măsliniu mai întins la maxilare din cauza autocontrolului pe care şi-l impunea. Ea a simţit un val de triumf cuprinzând-o. Avea

în față un bărbat diferit față de solitarul de acum câteva zile. Putea să priceapă tensiunea corpului lui, iar el respira inegal, însă amorțeala lipsită de strălucire dispăruse. Din nou, viața și vitalitatea îi emanau din fiece por Mintea lui Judith fremăta într-un ritm accelerat, în timp ce el o privea în tăcere pe când respirația ei se domolea. Oare de asta avea nevoie pentru a reveni el la viață ? Mai multă consolare fizică cu o femeie ? Și dacă aceasta era situația, ar fi putut fi orice femeie sau era vreo posibilitate să fie doar ea ?

— Nu vreau să plec, Rafael, i-a spus ea în cele din urmă. Trebuie ?

— Ar fi mai înțelept, Judith. La colțul gurii lui largi, expresive, începuse să-i zvâcnească pulsul și s-a crispat când s-a apropiat din nou de el. Judith, a prevenit-o el, e nevoie să-ți explic în termeni mai clari ? Din diferite motive, a trecut mult timp de când am făcut dragoste — sau m-am culcat — cu o femeie și să te am aici singură în felul ăsta, nu e ușor. N-ar fi trebuit să te rog să rămâi, a fost o mult prea mare slăbiciune din partea mea. Mă topesc când te văd, ca să nu mai vorbesc când te strâng în brațe.

Judith s-a retras spășită rezemându-se de masă, legănându-și alene picioarele lungi.

— Și te simți mai bine de când am venit eu, Rafael ? l-a întrebat.

— Ştii foarte bine că da... S-a îndreptat spre fereastră şi s-a uitat la grădina în care copacii se aplecau bătuţi de vânt... Însă nu trebuie să te consideri ca având o misiune de îndeplinit, Judith. **Eu** trebuie să învăţ să mă restabilesc singur, să-mi refac viaţa prin propriile forţe. Tu eşti foarte tânără, Judith, ai toată viaţa în faţa ta. Am fost un egoist pătimaş, un smintit să-ţi propun să rămâi cu mine. Du-te înapoi la Hardwick şi nu te mai gândi la mine.

Judith îl privea cu furie din spate, exasperată.

— Doamne, Rafael, nu poţi coborî puţin de pe scenă ? Ştiu că operele tale sunt saturate de gesturi de sacrificiu şi finaluri nefericite, dar noi trăim într-o lume **reală.** Eu nu mă ofer ca să mă sacrific ca o virgină pe altarul programului tău de reabilitare, ci mai degrabă ca o camaradă care vrea să te ajute să depăşeşti această stare de deprimare în care te zbăteai evident când am venit eu aici.

Cu spatele întors în mod ostentativ, Rafael a început să vorbească rapid, vocea răguşită voalându-i-se brusc din nou.

— Dragă Judith, când ai venit mi-ai spus-o foarte tranşant. Nu relaţii sexuale, totul numai o prietenie platonică şi fără angajamente. Brusc, Rafael şi-a trecut mâinile prin părul lui negru şi des. Dar pentru un bărbat lucrurile se prezintă altfel — naivă ce eşti — nu pot să stau să mă uit peste masă la tine fără să mă

gândesc ce ochi frumoși și mari, negri ai, cu ce păr frumos și catifelat te-a înzestrat natura. Simt nevoia să-ți mângâi pielea, să te am lângă mine tot timpul. Poți să consideri că sunt emoțional, melodramatic, cum poftești. Dar așa sunt, așa sunt eu în felul meu.

Supărarea lui Judith s-a topit ca prin minune. S-a ridicat, unduindu-se de la masă și s-a dus lângă el la fereastră.

— Asta a fost motivul de azi-dimineață? l-a întrebat ea delicat.

Când i-a auzit timbrul vocii, lui Rafael i-a pierit vizibil tensiunea și s-a întors spre ea cu un surâs melancolic.

— N-am ajutat atât de mult cât ar fi trebuit, vai mie! A râs, revenindu-i buna dispoziție. Încă o dată, te rog să mă ierți, Judith. M-am simțit frustrat și ți-am vorbit cum nu se cuvine.

— Deci pot rămâne? L-a provocat ea din nou.

El a desfăcut brațele într-un gest elocvent de resemnare, dezvăluindu-și subit dinții albi strălucitori pe fondul închis al tenului său.

— Dacă ții cu adevărat, Judith.

Ea a încuviințat cu hotărâre.

— Da. Vreau cu adevărat. Și pe de altă parte, nu prea îmi vine să mă mai întorc la hanul Anchor, așa că unde îmi mai pot petrece concediul?

— Ar trebui să te fi dus undeva la mare, să stai la plajă, de exemplu în Spania sau în Portugalia, **querida.** Rafael a făcut o grimasă în timp ce s-a dus să umple aparatul de făcut cafea. Ziua asta a Țării Galilor este foarte frumoasă, dar ceva mai răcoroasă, după gustul meu, în septembrie.

— Asta e din cauza sângelui tău, totuși, își cere drepturile, l-a ironizat Judith, scoțând niște căni de ceramică dintr-un dulap. În plus, mi-am dat seama că bate și vântul aproape permanent și vilișoarele astea vechi au niște ziduri de piatră foarte groase.

— Ceea ce mi-a sugerat o idee de cum să-mi ocup timpul și cum să mă revanșez față de Bryn, într-o oarecare măsură, pentru că mi-a îngăduit să stau în vila lui... Rafael i-a zâmbit destul de infatuat, evident încântat de el însuși... În spatele casei se află o vâlcea prin care trece un pârâu.

— O vale îngustă și împădurită ?

— Dacă vrei să-i spui așa, da. După furtuna de ieri, sunt numai crengi și bucăți de lemn împrăștiate peste tot, așa că m-am gândit să le adun și să le aduc aici, încet, să le depozitez în magazie, să le tai și să facem focul în șemineul lui Bryn. Rafael a turnat din cafeaua tare proaspăt făcută în cănile din lut și s-a uitat la Judith cu o strălucire în ochi. În felul ăsta voi putea să-mi consum surplusul de e-

nergie care nu mă aşteptasem să-mi rămână de când am fost internat pentru operaţie.

— Corpul uman are resurse remarcabile de recuperare. Judith l-a examinat cu un ochi clinic, de profesionistă. Şi resursele tale trebuie să acţioneze cu şi mai mare rapiditate, ţinând seama de pasiunea ta pentru exerciţiu, pentru mişcare. Mă gândeam că toţi cântăreţii de operă ajung prea graşi.

— Deocamdată eu fac jogging ; s-ar putea să mă îngraş mai târziu.

— Atunci, numai salată la prânz. Bine, eu zic să merg acum să văd ce e în vâlceaua aia, aş putea să te aştept, dacă vrei.

— O, nu. Mai trebuie să te restabileşti după răceală, invalidule mic. O să pregăteşti masa de prânz şi car cu lemne. Cred că este o diviziune a muncii echitabilă, ce zici ? O să mă ajuţi când te vei simţi mai în putere. Rafael zâmbea, şi în privirea lui era o licărire rece, care lui Judith îi displăcea, dar bunul simţ a prevalat şi a dat din cap filozofic.

— O.K. Dar nu exagera nici tu. Şi tu eşti în convalescenţă.

Rafael a ridicat cu indiferenţă din umeri şi s-a uitat la cerul înnorat.

— Cred că e bine s-o iau din loc, stă să plouă. A ieşit să-şi ia un pulovăr şi a plecat cu un semn din mână nonşalant, lăsând-o pe Judith să pună casa în ordine. Judith a făcut patul, a şovăit puţin, şi apoi s-a dus în camera

lui Rafael să-i strângă și lui așternutul, dar l-a găsit strâns, camera în ordine, parcă nici n-ar fi fost ocupată de cineva. Singurele obiecte la vedere erau un minicasetofon Walkman cu o grămadă de casete și o fotografie cu ramă de argint pe măsuța de toaletă. Judith a luat-o în mână și s-a uitat la tânăra cu părul strâns într-un coc, cu ochii mari și luminoși încadrați de un oval pur. Fotografia era alb-negru și Judith s-a holbat fascinată la ea. Era Lucia ? Și dacă așa era, de ce o ținea pe noptiera de lângă pat ? A simțit o împunsătură de gelozie și a pus portretul la loc, grăbindu-se să iasă din cameră, coborând rapid treptele abrupte ca să șteargă praful în livingul mic și agreabil al lui Bryn Tudor.

Din când în când îl vedea pe Rafael întorcându-se pe poarta din zidul din spate cu un cărucior plin cu lemne, golindu-l în fața magaziei de lângă garaj. Era evident un om care se ținea de cuvânt și de sarcina pe care și-o autoimpusese până ce cădea jos, după cum îți lăsa impresia. Judith a zâmbit cu subînțeles și a început să prepare salata, dar după ce s-a mai gândit a făcut niște chifteluțe dintr-o conservă de somon din debaraua cu alimente din „bucătăria din spate" unde se găseau suficiente conserve și alimente deshidratate ca să le ajungă și pentru un asediu. Spre satisfacția ei, exista o grădină plină de legume pe o latură a casei, pe care a descoperit-o când s-a dus să

exploreze și a putut să salveze ultimele frunze de pătrunjel, să dea gust somonului pe care intenționa să-l servească. Se părea că Rafael avea nevoie de ceva substanțial după munca pe care o depunea, așa că Judith a făcut și o budincă cu gem și a pus-o la cuptor, apoi s-a gândit și la cină. În cele din urmă a scos două cotlete din congelator și le-a lăsat să se dezghețe în timp ce ea aducea ultimele retușuri felurilor pentru prânz. După ce chifteluțele au fost gata, bine rumenite, l-a strigat pe Rafael de la fereastră tocmai când descărca un cărucior de lemne.

— Prânzul, grăbește-te !

El s-a uitat în sus, dându-și părul la o parte din ochi cu o mână murdară, apoi s-a întins tresărind puțin în timp ce se îndrepta spre bucătărie uitându-se la cer.

— E ceva care miroase frumos. Te previn că sunt mort de foame, așa că sper că ai pregătit o masă care să ne ajungă.

— Suficient, i-a zis Judith voioasă. Fă bine și te spală la chiuvetă, să nu mai murdărești și baia. Abia am spălat-o.

Rafael a făcut cum i s-a spus, cu o supunere ironică.

— Si, **señorita**. Așa le ordoni bieților tăi pacienți ?

— Deloc. Cu ei sunt numai miere și compasiune. Grăbește-te că mi se răcesc chifteluțele.

Ca și când scena emoționantă de dimineață nici n-ar fi avut loc, au conversat ușor la masă, Rafael înghițind o cantitate considerabilă de mâncare, servindu-se de două ori și cu toată budinca, ceea ce lui Judith i-a făcut plăcere.

— N-am mai mâncat așa ceva. E foarte englezească, Judith !

— Foarte. Mâncare pentru hrănit copii. Și n-ai fi mâncat-o acum, dacă n-ai fi avut de gând să tai toate crengile în după-amiaza asta — prea multe calorii.

Rafael s-a schimbat la față.

— Te preocupă atât de mult greutatea mea ?

— Tu ai spus că ai putea să te îngrași.

— Și atunci n-o să mă mai iubești ! Adoptând o mimică batjocoritoare și împreunându-și mâinile Rafael și-a aplecat ochii cu o privire atât de disperată încât Judith a putut să-și dea seama brusc de măiestria lui artistică desăvârșită.

— Pe cine interpretezi ? l-a întrebat ea caustic. Pe Othello ?

— Sau pe Cavaradossi, sau Don Jose din nou, dacă dorești. Instantaneu, a râs cu toată fața și Judith a clătinat din cap, minunându-se.

— Cum ar putea cineva să fie sigur cum te simți cu adevărat, Rafael ? Cu tine e imposibil să spui dacă cortina e ridicată sau te afli în culise.

Rafael a băut ultimele picături de cafea şi s-a ridicat, muşcându-şi buza în timp ce-şi contracta muşchii umerilor.

— Ar trebui să ştii mai bine decât alţii, Judith. Îmi etalez sufletul ţie cu o frecvenţă destul de tulburătoare pentru o cunoştinţă de aşa scurtă vreme, nu ? Crezi sau nu, e oricum un obicei al meu.

— De ce eu ? l-a întrebat ea calmă.

El a ridicat neajutorat din umeri.

— **Quien sabe ?** Deşi eşti atât de puternică şi independentă, te-am văzut sensibilă şi bolnavă şi având nevoie de cineva care să aibă grijă de tine şi să te protejeze. Poate că tu te adresezi sentimentelor mele paterne.

— Grozav, i-a zis ea ursuză. Asta nu contează prea mult pentru părerea prea bună care o am despre mine, **amigo.**

El s-a aplecat pentru a-i întoarce faţa aplecată cu degetul arătător, aplicându-i un sărut patern pe sprânceană.

— Acum **chiquita,** mă preocupă propria linişte sufletească. Părerea ta bună despre tine trebuie să se descurce singură. El i-a zâmbit lui Judith care avea ochii ofensaţi şi a ieşit pentru a se apuca din nou de lemne. Melodia pe care o fluiera era familiară. Chiar şi Judith o identifica uşor ca fiind Cântecul Florilor din Carmen.

Rafael a tăiat lemnele până ce magazia lui Tudor a fost plină până la refuz. Judith i-a

adus o cană de bere cu capac plină pe jumătate și l-a privit cu îngrijorare.

— Nu crezi că exagerezi puțin, Rafael ?

— Nu. În realitate, îmi place foarte mult. Era gol până la mijloc în acel moment, bustul lui bronzat lucind de transpirație și firele părului lui negru creț de pe piept se încâlciseră de umezeală. A băut cu recunoștință și i-a dat cana înapoi. **Muchas gracias, señorita.**

— Plăcerea a fost de partea mea. Judith s-a încruntat puțin. Aș dori sincer să mă lași să te ajut.

Rafael a clătinat din cap emfatic și a luat toporul.

— Ai putea să exersezi spiritul de egalitate în altă parte. Aceasta este o treabă pe care o cred cu hotărâre făcută numai de bărbați.

Judith l-a părăsit. A vrut să insiste că-l vor durea mușchii și oasele, că va face un fel de febră musculară, dar știa că va argumenta în zadar. Când în cele din urmă a considerat că ajunge pentru ziua aceea, Rafael arăta extrem de extenuat când a venit în casă.

— Ești un catâr, i-a spus sever Judith, când a închis ușa bucătăriei după el. Rafael a căscat îndelung și s-a întors, fața schimbându-i-se în timp ce mușchii i se contractau.

— Catâr ? Uf !

— Înseamnă că ești foarte încăpățânat, i-a spus ea impacientată. Trebuie să fii stors de

oboseală. Te rog să faci o baie bună şi să stai să te relaxezi puţin.

— O propunere seducătoare. A dat să se îndrepte spre uşă bătând-o uşor pe obraz, când a trecut pe lângă ea. Ce avem la masă astă-seară ?

— Numai la mâncat te gândeşti... ? a început Judith.

— Nu, **chica,** i-a răspuns el imediat cu un rânjet maliţios. Mă gândesc şi la alte lucruri. Dar ştii despre asta deja, nu ? Cu o căutătură obraznică, a plecat din încăpere şi a urcat la etaj, fluierând din nou. Judith asculta cu atenţie ; nu era Cântecul Florilor de data aceasta, era ceva care se reţinea prea uşor ca să fie operă, dar nu ceva ce ştia ea.

Mai târziu, când Judith punea fripturile la grătar, Rafael a dat năvală în bucătărie cu o carafă şi două pahare şi l-a umplut pe unul cu sherry pentru ea înainte de a se aşeza la masa de bucătărie. Ea purta un şorţ de plastic strălucitor, descoperit în unul din sertare, roşu aprins cu un măr imens verde pictat pe buzunar şi Rafael l-a examinat amuzat în timp ce ea întindea o faţă de masă de pânză galbenă şi i-a dat un mănunchi de tacâmuri să le aşeze pe masă.

— Dacă eu am fost Othello mai devreme, atunci tu eşti Eva acum ?

— Şi dacă aş fi, l-a repezit ea cu o privire scânteietoare, atunci tu cine ai fi ? Adam sau şarpele ?

Rafael a râs, apoi a tras aer pe nas în extaz, când mirosul de friptură la grătar şi ciuperci a umplut bucătăria. A ochit pâinea rumenă şi untul sărat galez pe masă lângă el.

— Pot să iau puţin unt înainte ? Mi-e o foame !

— Atâta timp cât nu-ţi strică apetitul. Nu mi-ar place ca eforturile mele să fie în zadăr.

— Nimic nu-mi reduce apetitul ! A apucat franzela şi a tăiat o felie groasă, ungând-o generos cu unt.

— Dă-mi voie să-ţi umplu paharul, Judith, sau să deschid o sticlă cu vin să bem la masă ?

— Eu nu vreau, sherry-ul e bun şi-mi ajunge. Judith a acceptat să i se mai umple paharul, a dat focul mai încet la fripturi şi a umplut două castroane de ceramică cu supă groasă de legume. Le-a pus pe masă şi s-a aşezat.

— Cum ţi se pare ? am considerat că ţi-ar plăcea ceva consistent în seara asta, după maratonul de tăietor de lemne, l-a anunţat ea, zâmbindu-i.

Rafael a scos un oftat de plăcere adevărată după ce a luat prima înghiţitură gustoasă.

— Judith, dar e superbă !

— Foamea e cel mai bun bucătar, spune mama mea.

— Cum arată mama ta ? a întrebat-o Rafael cu interes.

Judith a râs și i-a povestit despre părinții ei și gospodăria lor, despre romanele polițiste pe care le scria mama ei.

— Am plecat de la ei de curând, de fapt. M-am dus la ei într-un week-end, după... după...

Rafael și-a aplecat capul s-o privească în față.

— După ce, Judith ?

Ea a ridicat ochii spre el fără să se ferească.

— După vizita memorabilă la Hardwick.

— A fost atât de memorabilă ? a întrebat el moale, ținându-i privirea.

— Cred că știi foarte bine că a fost. Judith a strâns castroanele goale și le-a dus la chiuvetă. Am citit de fapt despre operația ta când mă aflam la părinții mei. A fost un adevărat șoc să văd chestia aia negru pe alb în ziarele de duminică, atât de repede după...

— După clipele petrecute împreună în grădina lui Martin.

Judith a dat din cap, rămânând cu spatele la el și a sărit s-o ajute, înăbușindu-și un mormăit când s-a aplecat prea repede. Ea i-a dat sosiera și farfuria cu orez care miroseau delicios, apoi a pus fripturile calde, le-a garnisit cu ciuperci și a mers după el la masă.

Rafael a așteptat până ce Judith a servit, apoi a luat o porție generoasă de orez și sos

frumos mirositor de roşii, cu o apreciere extrem de satisfăcătoare pentru Judith.

— Am rămas fără adjective în limba engleză, i-a declarat el, fluturând din furculiţă. Credeam că tinerii ca tine trăiesc din hamburgeri şi kebab.

— Nu prea mai sunt adolescentă, bunicule, i-a spus Judith sec. Şi mi-am mâncat porţia de mâncare oribilă în timpul pregătirii la Colegiu. Am luat în greutate aproape zece kilograme în primele luni. Mi-a trebuit o voinţă enormă ca să scap de ele, să fii sigur.

— Nu pot regreta efortul tău când rezultatul este atât de spectaculos, i-a spus Rafael, cu o licărire în ochi care a făcut-o pe Judith să i se aprindă faţa. Ea a continuat să mănânce, cu ochii în farfurie.

— Gătim şi eu şi Honor acasă, bineînţeles.

— Şi mamei mele îi plăcea să gătească... Rafael a mai luat nişte orez şi sos... Nu atât de mult cât ar fi dorit, datorită profesiei ei şi bineînţeles că nu era nevoie. Locuiam în casa bunicilor mei, unde erau oameni de serviciu şi o menajeră. Dar după ce a ieşit la pensie, când eram acasă obişnuia să facă **paella** * ca nimeni altcineva.

— Ai iubit-o foarte mult pe mama ta, nu, Rafael ?

---

* paella — (spaniolă) orez cu carne, peşte şi legume.

— Foarte mult, a spus el simplu. Era o doamnă frumoasă, atât spiritual cât și fizic. Am o fotografie a ei sus ; o să ți-o arăt mai târziu.

Judith se simțea deopotrivă vinovată și ușurată. Deci portretul era al Carmelitei, nu al Luciei.

— A fost una din cele mai mari **Carmen**, a continuat Rafael cu o privire nostalgică în ochii lui translucizi. Stiletul pe care l-ai văzut era al ei. Îl purta totdeauna când juca în Carmen și prima oară când am cântat Don Jose mi l-a dat mie ca să-mi poarte noroc și nu interpretez niciodată — n-am interpretat niciodată acest rol fără el.

Judith s-a crispat când el a schimbat timpul verbului dar el a părut că e resemnat, terminând ultima parte a mâncării din farfurie și punând jos cuțitul și furculița cu un oftat de mulțumire.

— N-am făcut budincă în seara asta, i-a spus ea pe un ton cu care-și cerea scuze.

— Ce leneșă ești ! El i-a zâmbit strengărește. Mai e eventual niște brânză ?

Judith i-a surâs și ea, făcând gropițe în obraji. El s-a aplecat în față și i-a atins obrazul cu un deget, în mod delicat.

— Îmi plac gropițele tale.

— Îmi face plăcere că ești satisfăcut de mine, i-a spus ea cu sfială și s-a dus după un castron cu mere și niște Cramlozola, o brânză

cremoasă, cu vinișoare bleu ca cea de Bric, pe care o găsise în frigider, spre satisfacția ei. Îmi place la nebunie brânza asta, Rafael. Pot fi foarte pofticioasă.

Ochii lui s-au plimbat peste ea cu o apreciere leneșă.

— Nici nu mi-ar fi trecut prin cap, **chica.** Ai un corp minunat.

Judith s-a încruntat când și-a întins brânza pe un pesmet.

— Ar trebui să zici „siluetă". Corp sună cam personal.

— Engleza nu e limba mea maternă, i-a amintit el. Și nici a doua, ca să fiu precis.

— Care e cea de-a doua limbă a ta ? Interesul lui Judith s-a manifestat imediat.

— Italiana, bineînțeles. Limba operelor.

— Câte limbi vorbești ?

— **Vorbesc** italiana, engleza, franceza și mai puțin fluent germana. Dar mai pot cânta în câteva limbi — cel puțin suficient de bine pentru a interpreta rolurile.

— Ai lăsat deoparte spaniola.

— Am vrut să impresionez.

— Ai reușit.

S-au uitat unul în ochii altuia un moment înainte ca Judith să și-i aplece pe ai ei. Dacă lui Rafael i s-ar fi permis să se uite în ei mai mult, avea senzația că ar fi putut să vadă în sufletul ei, să descopere ceea ce se întâmpla de fapt în mintea ei, ceea ce ar fi fost un de-

zastru. Își dădea seama tot mai mult că autoapărarea ei era șubredă, un edificiu care se putea prăbuși în fața forței sentimentelor care o asaltau, un fapt care părea preferabil să-l ascundă de el cu orice preț. Numai gândindu-se la ce s-ar putea întâmpla dacă Rafael ar descoperi adevărul, Judith a sărit în picioare precipitat.

— Te ajut să strângi, i-a zis Rafael cu hotărâre.

— Nu, nu — zău nu. Judith l-a împins spre ușă. Ai lucrat din greu toată ziua, du-te și uită-te la televizor, poate e ceva, sau ascultă muzică. Termin și eu repede.

Ceea ce a fost o estimare prea optimistă. Chiar și fără Rafael, lui Judith parcă i s-au încurcat degetele, lucru ce nu o caracteriza deloc, ba dimpotrivă ; de obicei ea era foarte eficientă. Abia după o jumătate de oră sau mai bine s-a dus în cele din urmă în camera cealaltă cu cafeaua, simțindu-se în mod evident fără vlagă. Rafael a oprit concertul simfonic pe care-l asculta și a pus o casetă cu muzică ușoară, ritmată pe stația stereo a lui Bryn.

— Sună ca melodia pe care o fluierai în timp ce urcai la etaj, a comentat Judith, în timp ce-i punea ceașca de cafea în față.

Rafael s-a uitat la ea cu o inocență limpede.

— Cred că traducerea engleză este cam „fetele au fost create să iubească și să sărute".

— Nu, zău ? l-a întrebat Judith caustică.

— Muzica este aproape întotdeauna inspirată de dragoste, sau de alt gen de sentimente, Judith.

— Din nou la sex și violență !

El a ridicat indolent din umeri.

— Natura umană, **querida.** A luat o cutie de pe măsuța de lângă el. Am găsit-o când mă uitam prin colecția de discuri a lui Bryn. Știi să joci table ?

— Dacă joc, auzi ! Ochii lui Judith s-au aprins. Era jocul la modă când eram la Nuffield.

— Martin m-a învățat să joc cu ani în urmă. Ai vrea să joci ?

Judith a dat din cap dornică. Nu numai că-i plăcea jocul, dar părea și soluția perfectă de a petrece seara aceea fără să intre în ape tulburi. Amintirea incidentului de azi-dimineață îi mai persista și era obligată foarte adesea să-și alunge amintirea unui trup ferm, cald lângă al ei în pat în seara dinainte. Să joci table în seara aceea era o perspectivă mai sigură decât **celălalt joc în doi,** menționase Rafael odată cu foarte mare vehemență.

S-au dovedit doi combatanți de valoare. După o oră și ceva scorurile erau egale, cu câte un joc câștigat de fiecare și Judith a fost de acord imediat când Rafael a sugerat un ultim joc decisiv.

— Ca să fie mai interesant, hai să jucăm cu o miză, a spus el la întâmplare. Dacă câştig, ce-mi dai ca premiu ?

Judith s-a uitat la el batjocoritoare.

— Te gândeşti la ceva precis ?

— Nu. Cine câştigă sugerează premiul, e bine ?

— Nu, a spus Judith gândindu-se. Cred că ar fi mai amuzant dacă cine pierde propune premiul.

Ceea ce a transformat jocul decisiv într-o bătălie cu o strategie inversă. La început, oricât de mult a încercat Judith să joace prost, zarurile păreau de partea ei, parcă ar fi fost „şmecherite". Arunca serii de câte şase duble cu o regularitate care putea înfuria pe oricine şi i-a fost imposibil să nu-i ia câteva linii lui Rafael, apoi treptat cursul a început să se schimbe. Triumful evident de pe figura lui Rafael s-a înnegurat într-o concentrare încruntată când a încercat în van să se menţină perdant. Rezultatul final a fost strâns, dar în cele din urmă, după aproape o oră de joc inspirat împreună, el a câştigat — şi a pierdut. A pus la loc tablele şi zarurile în cutia de piele şi s-a uitat interogativ la Judith, aşteptând ceva după licărirea din ochii lui ca nişte bijuterii.

— Poţi să te gândeşti la ceva ce mi-aş dori, querida ?

Judith a râs răutăcios.

— Cred că da, Rafael ! Până mâine dimineață vei avea mare nevoie de îngrijirile mele profesionale, așa că drept premiu ai putea să primești un masaj profesionist și...

Spaima din ochii lui a fost prea mult pentru Judith. A început să râdă necontrolat, băgându-și picioarele sub ea și înfundându-și capul în perna sofalei, abandonându-se. Ochii lui Rafael s-au aprins de supărare în timp ce o privea.

— Și crezi că nu mi-ar place ? a întrebat-o el mieros.

Judith și-a revenit imediat.

— Nu atât de mult cât ai putea crede, mă tem.

El s-a ridicat cu nonșalanță în picioare, numai expresia gurii înfățișând efortul care-l costa de a face acest lucru fără să se cutremure.

— Atunci mă retrag repede, pentru ca aceste desfătări să vină imediat — tachinatoare mică ce ești.

— Nu sunt o sâcâitoare, i-a replicat ea înfierbântată. Și nu sunt nici prea mică, dacă se pune problema.

Ochii lui s-au înmuiat când s-au odihnit pe fața ei indignată.

— Ești tânără, **querida.** Pentru o gloabă ca mine ești o copilă.

Judith a sărit în sus imediat.

— Zău, Rafael, mă faci să mă urc pe pereţi ! Ştii al naibii de bine că eşti viril, un bărbat fantastic, în floarea vârstei — şi eu nu sunt Scufiţa Roşie — sunt adultă, mă autoîntreţin, în caz că n-ai remarcat.

— Judith, Judith — nu mă lua peste picior. S-a dat înapoi, cu mâinile sus, într-o predare falsă. Să ne zicem noapte bună înainte de a avea loc vărsări de sânge.

— Îmi pare rău, a oftat ea, calmându-se. Dar nu mai face actorie cu mine, Rafael. Nu sunt interesată de Othello sau de celălalt tip, sau chiar de Don Jose, indiferent cât de fascinant îl interpretezi. Pe mine mă interesează Rafael David bărbatul, nu fiindcă el cântă, sau pentru că e vestit sau bogat, ci pentru că are o perioadă dificilă şi eu vreau să-l ajut.

Figura lui Rafael s-a golit de animaţie pe când se holba la sinceritatea pasionată de pe chipul ei.

— Sunt eu însumi, Judith, i-a spus el cu greutate, în cele din urmă. Sunt ceea ce viaţa a făcut din mine. Cred că sunt prea bătrân să mă schimb.

Judith a inspirat adânc şi a expirat lent înainte de a-i surâde foarte luminos.

— Nu, desigur nu, ce proastă sunt. Am reacţionat prea tare. Noapte bună, somn uşor.

— **Buenas noches,** Judith.

Ea s-a întors în prag şi i-a zâmbit, ţinându-şi respiraţia la flacăra subită care i se aprinsese în ochi când privirea lui s-a întâlnit cu a ei Zâmbetul i-a ezitat şi a părăsit repede camera. instinctul spunându-i să plece de acolo cât o mai duceau picioarele.

CAPITOLUL IX

Cerul era acoperit cu nori și un vânt puternic bătea dinspre mare, când Judith s-a trezit devreme a doua zi dimineață. Casa era foarte liniștită.

S-a strecurat pe furiș pe scară. Nici urmă de Rafael, așa că și-a prăjit pâine și s-a așezat la masă să mănânce, cu o cană de ceai și un roman ales din rafturile din dormitorul ei. Nu era plictisită, a descoperit ea, din contră. A surprins-o, de fapt, să constate că acea captivitate forțată nu-i crease dorința să evadeze Fusese bolnavă o zi, e adevărat, dar chiar așa, să-ți petreci orele cu Rafael jucându-te de-a viața casnică, părea suficient să-i absoarbă energiile pentru moment. Se întreba cum se simțea el în dimineața aceea, după exercițiul de forță de ieri.

Abia mai târziu a auzit, în cele din urmă, mișcare și apa curgând în baie. În fine s-a închis o ușă și din nou s-a făcut liniște. Ce se întâmpla ? Judith a rămas unde se afla o vreme, dar după puțin timp curiozitatea a pus

stăpânire pe ea. A alergat sus și a ciocănit la ușa lui Rafael, deschizând-o când i s-a auzit vocea răgușită. Zăcea pe perne ridicat puțin, cu plapuma până la mijloc, cu torsul larg și musculos gol. Părul îi era încrețit sălbatic și niște țepi de barbă nerasă îi acopereau fața iar buzele îi erau stinse, cicatricea văzându-i-se roșie pe gât.

— Nu-ți fie teamă, Scufiță Roșie, i-a zis el răgușit, cu o privire sardonică. Intră fără frică, abia mă pot mișca, așa că virtutea ta va rămâne neprihănită.

Judith și-a reținut un zâmbet.

— Bună dimineața, Rafael, i-a urat ea cu vioiciune și s-a îndreptat spre pat. Suntem puțin cam înțepeniți, nu ?

— Eu, nu noi, și tu ai putea avea satisfacția că m-ai avertizat, i-a spus el cu amărăciune în glas.

— Dar gândește-te la consolarea pe care o ai, la virtutea de a ști că i-ai umplut magazia lui Tudor cu lemne, i-a spus ea cu o maliție-zitate suavă.

— Și virtutea trebuie să aibă răsplata ei cuvenită, presupun ? În ochi i s-a aprins o licărire slabă, apoi a început să se stingă în timp ce încerca să se miște. Virtutea, draga mea domnișoară Russell, nu a fost în fapta reală, ci în motiv.

— Pentru a te revanșa față de familia Tudor că ți-a închiriat casa ?

Rafael s-a uitat la ea cu răceală.

— Nu ! Pentru a suprima acele dorințe care altfel ar fi fost direcționate spre tine. S-a mișcat puțin, gemând dramatic. Am reușit, depășind cele mai fanteziste vise. Acum nu mă mai pot mișca deloc !

— O să te miști, nu-ți face griji. Stai acolo câteva clipe.

El a strâmbat din nas.

— Nu am nici o șansă, chiar și să mă duc la toaletă a fost o agonie, **chica,** până acolo și înapoi aproape m-am terminat !

Judith a râs și s-a dus în camera ei să aducă o sticlă cu ulei. Și-a ridicat mânecile și jerseul, apoi și-a prins părul la spate cu o fundă și s-a întors la „invalid", cu fața luminată de un scop precis. Rafael a privit-o jenat.

— Ce vrei să-mi faci, Judith ?

— Să te destind puțin, atât numai. La început o să-ți dau la o parte pernele. Bine, asta e, acum stai pe burtă.

El s-a răsucit cu mare grijă iar plapuma i-a căzut pe podea. Purta niște pantaloni de pijama albi de bumbac și întins cu fața în jos arăta vulnerabil, cu tot fizicul lui plăcut. Judith s-a uitat la el impersonal, privind corpul lui ca pe al oricărui pacient. Pentru primele momente a fost dificil, dar apoi, degetele ei antrenate au preluat controlul în mod automat. mișcându-se cu dezinvoltură pe pielea lui unsă. cercetându-i cu atenție mușchii încordați, des-

tinzându-l și fărâmițându-l bine și lent. La început a putut să audă cum i se întrerupea temporar respirația când atingea anumite locuri dureroase, dar treptat corpul lui musculos a început să se relaxeze sub atingerea mâinilor ei, tensiunea eliberându-i-se gradat din mușchi. Sarcina nu era ușoară pentru Judith, nu numai pentru că patul lui era atât de jos față de cel de la spital pe care stătea în mod normal un pacient, ci și pentru că, oricât ar fi încercat, era imposibil să uite în întregime că Rafael se afla sub mâinile ei ca un mieluțel. Un moment el a rămas moale sub mâinile ei, dar apoi, spre surprinderea ei, l-a simțit că se încordează din nou. Judith s-a încruntat.

— Întoarce-te, i-a ordonat ea. Să te mobilizez puțin și repede...

— Nu ! a exclamat el și a rămas cum se afla.

Ea a îngenuncheat alături de el. Nu te va durea, Rafael, îți promit. Îți iau numai bărbia în palmă...

— Nu !

Judith a crezut că și-a dat seama care era problema.

— Crezi că-ți fac rău la gât ?

— Desigur că nu, nu gâtul mă îngrijorează, proastă ce ești. S-a ruşinat subit şi a tras-o pe pat lângă el, uitându-se în ochii ei mirați în timp ce o ținea strâns lângă el. Pentru tine

s-ar putea să fiu un alt aranjament de mușchi și oase, Judith, dar mâinile tale mă înnebunesc !

Judith s-a holbat la el, fără cuvinte, iar în ochii lui ardeau flăcări în timp ce se uita la ea. El s-a întors pe o parte, trăgând-o alături de el, iar prin bumbacul subțire care îi separa, motivul neliniștii lui a devenit evident, trezirea bărbăției lui era o prezență urgentă, vie. Gura ei s-a uscat și ochii i s-au mărit ca niște discuri negre, strălucitoare în timp ce el s-a mișcat foarte lent pentru a-și elibera o mână suficient pentru a-i desface nasturii bluzei, făcând câte o pauză de fiecare dată pentru a aștepta, chestionând-o din ochi înainte de a trece la celălalt nasture. Parcă vrăjită de apropierea lui, Judith n-a spus nimic, rămânând nemișcată când i-a scos bluza de pe umeri și a lăsat-o să cadă pe podea. Figura lui Rafael era austeră și încordată, fără nici o nuanță de interpret de data asta. Acum era un bărbat pur și simplu, prins de o dorință pe care o parte a minții lui Judith o recunoștea drept totală. Față de urgența dorinței fizice care creștea în ea, orice dubiu sau rezerve nu mai aveau nici o importanță. Nimic pe lume nu mai conta în acel moment, doar nevoia adâncă de a fi iubită și de a dă totul din ea, în schimb.

Vraja reciprocă i-a ținut într-o tăcere fără respirație în timp ce degetele lui se mișcau

mângâietoare peste umerii goi, luându-i în căușul mâinii, coborând pe omoplați până la agățătoarea mică dintre ei pentru a desface și a înlătura ultima barieră între pielea lui și a ei. Instantaneu, respirația lor s-a accentuat, neregulată și cu întreruperi, un ritm care mișca sânii lui Judith într-o atingere delicată de pieptul lui, ochii lui Rafael fiind atrași de mișcarea lor, iar privirea lui o ardea pe piele. Ea era conștientă de sfârcurile ei care se deschideau și se întăreau ca reacție la manipularea aproape tactilă a ochilor, dar el îi ținea încă brațele și se uita la ea cu dinții albi strânși în timp ce-și plimba ochii pe trupul ei. Tensiunea se acumula insuportabilă în ea și el s-a mișcat brusc, desfăcând funda din părul ei și trăgând-o, gura lui asiduă abătându-se asupra gurii ei. Era gata pentru el, cu o foame nebună în ea care îl înnebunea în timp ce mâinile ei se mișcau insistent peste spatele și umerii lui, cu nimic impersonal și îndepărtat acum în atingerea lor în timp ce se abandona cu bucurie îmbrățișării lui, cedând total într-o fuziune a buzelor și limbilor și a respirațiilor întretăiate. Respirația a devenit curând dificilă și gura lui Rafael i-a dat drumul gurii ei și a început să se miște, urmând o cărare în jos pe urma mângâierilor degetelor sale pentru a-i căuta sfârcurile ascuțite. Buzele și limba lui le

mângâiară până ce ei i s-a tăiat răsuflarea în tăcere, un lichid de foc înfierbântându-i tot corpul la atingerea lui.

Judith a clătinat violent din cap cu o rugăminte stăruitoare în timp ce mângâierile lui au încetat, dar pauza pe care a făcut-o a fost pentru a se dezbrăca complet până ce s-au mlădiat împreună într-un contact deplin în cele din urmă, întinși nemișcați o clipă pentru a gusta senzația înainte ca Rafael să-și reia căutările. Înaintarea lui era torturant de lentă, savurând fiecare milimetru al ei în timp ce gura lui și mâinile se mișcau cu pasiune într-o peregrinare până la vârfurile degetelor de la picioare și înapoi. Când în cele din urmă gura lui s-a întors la a ei, sărutul lui era diferit, mai solicitant ca înainte.

— Judith ? a strigat-o el răgușit și ea a răspuns fără cuvinte, arcuindu-și corpul pentru a-l primi pe al lui.

S-au iubit până la ultima picătura de energie din corpurile lor. Apoi au căzut într-un somn adânc unul în brațele celuilalt, pierduți ore întregi de lumea dimprejur, până ce o după-amiază cu un soare apos și-a aruncat razele în cameră și Judith s-a trezit. Brațele lui Rafael s-au strâns imediat în jurul ei, ținând-o nemișcată.

— **Mi amor,** a murmurat el ușor și i-a întors fața spre el pentru a o săruta scurt și cu

blândețe, la fel de fermecător în felul lui ca și mângâierile avide de dinainte.

— Ar trebui să ne sculăm, i-a sugerat Judith, fără convingere.

— De ce ?

— Trebuie să fie târziu...

— Și ?

— O, ei bine, dacă ești obosit...

Ea a alunecat și mai mult sub plapumă și și-a plasat buzele desfăcute pe pieptul lui.

— N-am spus că sunt obosit, **querida.** A fost o notă de râs, cu respirația tăiată în vocea lui în timp ce dinții lui au apucat-o de lobul urechii și degetele i s-au răsucit posesiv în păr.

— Dacă nu suntem obosiți, a spus Judith, n-ar trebui să fim în pat.

— Și ce o să facem dacă ne sculăm ? a întrebat-o Rafael. Te previn că n-am intenția să mai tai lemne.

Judith s-a mișcat puțin pentru a se uita la el cu îngrijorare.

— Încă te doare tot corpul ?

— Nu. M-am vindecat — într-un fel sau altul. Ochii i-au strălucit spre ea. Îți poruncesc să nu folosești aceeași metodă și cu altcineva.

Ea a mijit ochii.

— Îmi poruncești ?

Rafael a ridicat din umeri.

— **Te rog** e mai bine.

— Nu te caracterizează, dar e mai bine. Judith a surâs leneşă şi şi-a pus o mână sub cap. Ochii lui s-au dilatat în timp ce-i privea pe ai ei.

— Nu, i-a zis el răguşit. Atrage atenţia asupra acelei părţi din tine care mă ţine treaz noaptea.

Judith şi-a lăsat braţele să-i cadă repede şi şi-a întors capul în altă parte, în mod subit absurd de jenată.

— Trebuie să mă scol, a spus ea cu respiraţia tăiată.

Rafael a luat-o în braţe şi şi-a lipit obrazul nebărbierit de al ei.

— A fost bine pentru tine, **querida ?** Vocea lui a devenit mai profundă, până la o notă mângâietoare care a făcut-o să se înfioare în mod involuntar.

— Ştii foarte bine că a fost — şi pentru tine ?

— **Un miliagro** — un miracol. Cea mai minunată experienţă de dragoste din viaţa mea.

— Şi au fost o mulţime de experienţe, Don Rafael !

— Aş minţi să neg, vai mie. A ţinut-o puţin la distanţă, cu ochii cercetători. Te deranjează să ştii că au existat alte femei în viaţa mea ?

— Nu, i-a răspuns ea, întâlnindu-i privirea cu sinceritate. Aş fi o proastă să mă deranjeze !

A zâmbit strengărește. Poate că ar trebui să le fiu recunoscătoare că au contribuit la creșterea experienței tale !

— **Bruya !** A scuturat-o puternic și a sărutat-o până ce Judith l-a împins la o parte și a sărit din pat strângându-și lucrurile și fugind din cameră.

— Vino înapoi ! a strigat el, căutând sălbatic după ceva să-și acopere goliciunea.

— Mi-e foame, a răspuns ea tare și s-a închis în camera ei.

După zece minute, spălați și îmbrăcați, s-au întâlnit în bucătărie și s-au dus unul în brațele altuia atât de firesc ca și când ar fi fost un obicei de o viață. Au încălzit împreună resturile de mâncare, supa și au mâncat-o cu pâine și brânză și după aceea au băut nenumărate cești de cafea, vorbind și iar vorbind cu zăgazurile deschise, în timp ce explorau cu o asemenea poftă de a afla cât mai multe unul despre altul așa cum trupurile lor făcuseră experiența unuia și a celuilalt cu puțin mai devreme.

— Avem mai multe în comun decât aș fi putut să-mi închipui, a fost de acord Judith la un anumit moment, când au descoperit o pasiune reciprocă pentru tenis și atletism, să citească romane care-ți produceau fiori pe șira spinării și romane polițiste, să vadă Western-uri și să mănânce bine.

— Şi într-o anumită privinţă funcţionăm într-un acord perfect, a zis Rafael, ochii arzându-i în timp ce-i mângâia mâna pe care i-o ţinea într-a lui.

— Dar asta nu-i suficient pentru...

Judith s-a oprit confuză.

— O bază pentru o relaţie ? i-a sugerat el.

S-au uitat unul în ochii celuilalt înainte ca Judith să dea din cap uşor.

— Da. Interesele reciproce durează mai mult decât sexul.

— Asta a fost experienţa noastră, Judith ? Numai sex ? Strălucirea i s-a şters şi ochii i-au devenit sumbri.

— Ar trebui să ştii mai mult ca mine despre asta, te asigur. Judith s-a uitat în altă parte. Cum putea spune că pentru ea fusese tot ce o femeie şi-ar fi dorit vreodată, pasiune şi tandreţe şi o slăbiciune care o luase ca o furtună ?

— **Ştiu** mai mult, da, dar eu vorbesc de sentimente, micuţo. Când am fost împreună, n-ai simţit decât o pură senzaţie fizică ? Rafael era neliniştit.

— Nu ! i-a zis Judith şi s-a ridicat ca să strângă masa, ignorând zâmbetul lui triumfător în timp ce a lăsat-o să schimbe subiectul la problema mult mai prozaică despre ce vor mânca la cină.

Când s-au aşezat la o masă simplă cu omletă şi salată ceva mai târziu în acea seară,

Judith a zis după o oarecare ezitare :

— Cât timp vei rămâne prizonier, Rafael ?

Rafael şi-a ridicat ochii din farfuria sa, cu ochii întrebător.

— Vrei să spui în casa asta ?

— Nu chiar, dar e în regulă pentru început.

El s-a încruntat.

— Cred că putem ieşi cu maşina, dacă vei vrea să faci pe şoferul, în micul tău Morris. Am făcut prostia să conduc în Lotus — anestezicul se pare că mi-a amorţit puterea de gândire. Nu mi-a trecut pur şi simplu prin cap că un vehicul mai puţin observabil ar fi mai potrivit odată ce mă aflam incognito aici. Am coborât cu Bryn în sat şi de atunci n-am mai fost. El a făcut toate cumpărăturile cât s-a aflat aici.

— Am auzit la Anchor.

— Crezi că a suspectat cineva că stăteam aici la el ?

Judith a scuturat din cap, strâmbând din nas.

— Nu vreau să-ţi afectez ego-ul, Rafael, dar am senzaţia că Brynnor Tudor e o celebritate mai mare pe aceste meleaguri decât ai fi fost tu vreodată.

Rafael a râs bine dispus.

— Şi aşa trebuie să fie. E produsul de baştină, nu ?

— Vrei să mergi mâine ? a insistat Judith.

Am putea să ne plimbăm puțin. Îți va face bine, trebuie să fii înnebunit să te miști puțin, după atâta claustrare.

— Pentru tine fac orice, **chica.** Există o pălărie veche de tweed în cuier, în spatele bucătăriei și un sacou cu adevărat anodin pe care și-l pune Bryn când se duce la pescuit. Mi-am adus cizmele mele și desigur voi purta ochelarii fumurii indispensabili. Rafael s-a aplecat înainte pentru a o săruta, apoi s-a apucat vesel să spele vasele în timp ce Judith a pregătit cafea, prevenindu-se mental cu severitate să nu fie atât de fericită, să-și amintească că asta însemna a se juca de-a căsnicia, și doar o mică diversiune pe care să nu o pună la inimă.

— Ai putea să-ți pui treningul negru și scufia aia îngrozitoare, i-a sugerat cu un zâmbet caustic. Probabil că vei speria de moarte jumătate din populația locală, dar cel puțin nimeni n-o să te recunoască.

El a râs în hohote și a apucat-o de după mijloc, sărutând-o cu patimă.

— Hai, a zis el imperios. O să jucăm o partidă de table din nou și în seara asta alege premiul cine câștigă.

Judith n-a reușit să câștige nici măcar o linie și a trebuit să se recunoască învinsă numai după două jocuri.

— Sunt furioasă, a spus ea supărată și s-a uitat la paharul ei de coniac cu ostilitate. Îmi

voi aminti să nu mai beau alcool în viitor — nu mă ajută să joc mai bine. Ori ăsta e motivul, ori tu ai trișat !

Rafael a întors niște ochi inocenți spre ea și și-a pus mâna pe inimă.

— Cum poți măcar să bănuiești așa ceva, **querida ?**

— Hmm. Judith nu era convinsă. Și ce premiu ai în vedere, totuși ?

— Cum mă acuzi că te-am trișat, i-a spus el cu aroganță, n-o să cer nimic.

Judith s-a holbat la el uimită, în timp ce el punea cutia de table deoparte, după care a făcut o reverență grațioasă și i-a spus noapte bună foarte serios.

Ea l-a privit cum pleacă din cameră cu o notă de mândrie, simțindu-se singură pe când strângea paharele și le ducea în bucătărie Nici nu-i venea să creadă că Rafael plecase în grabă, supărat de un asemenea lucru mărunt Când s-a dus sus, s-a uitat la ușa lui un moment apoi a trecut pe lângă ea cu bărbia ridicată. Dracu' să-l ia ! În camera ei s-a spălat pe față cu o vigoare care a făcut-o să strălucească puternic și și-a periat părul până ce a scârțâit și a scânteiat ca o prelungire a proastei ei dispoziții. Și-a pus cămașa de noapte și tocmai se culca când a văzut că ușa se deschide încet Hotărând că era unul din acele curente temporare despre care vorbise Rafael, s-a dus iri-

tată s-o închidă, aproape murind de frică la apariţia din hol, o siluetă în negru şi cu foarte familiara mască.

Judith a ţipat şi a trântit uşa într-o teroare puternică instinctivă, frica ei transformându-se într-o furie pură în timp ce Rafael a intrat în goană pe uşă, scoţându-şi scufia speriat când ea s-a întors spre el ca un înger răzbunător.

— Niciodată, niciodată, niciodată să nu mai faci aşa ceva, tu... tu... Aproape ieşită din minţi, îl lovea cu furie în pieptul larg fără respiraţie, cu dorinţa de a se dezlănţui asupra lui.

— Judith, **mi amor !** Îmi pare rău, îmi pare rău. A fost o glumă... Credeam că o să râzi. Cu un efort, Rafael i-a apucat pumnii care îi zburau prin aer şi a ţinut-o strâns, temperându-i eforturile sălbatice de a se elibera. Spre groaza lui, Judith a început să plângă şi Rafael a devenit foarte furios.

— Te rog ! Judith, **querida,** nu mai plânge, te implor, taci, mica mea copilă, **mi amor, mi corazon...** A îmbrăţişat-o la piept, turuind în spaniolă cu intenţia de a o alina şi consola. După un moment s-a calmat, sprijinindu-se fără putere de el.

— Am crezut că tu m-ai atacat, i-a spus ea cu o voce voalată, în cele din urmă, de aceea am fost luată prin surprindere. Am cre-

zut realmente că erai tu, dar a fost **el**...

Rafael a oftat adânc, cutremurându-se.

— Ce pot să spun, Judith ? Mă arunc la picioarele tale — uite ! Într-o mişcare fluidă, graţioasă. Rafael s-a lăsat pe genunchi, cu chipul spre ea într-o implorare pasionată şi, în ciuda lacrimilor care-i şiroiau, Judith a început să râdă.

— Doamne, eşti imposibil — ridică-te, melodramaticule. Ce rol mai joci iarăşi, pot să te întreb ?

El a sărit în picioare şi a rămas aşa uitându-se în jos la ea, cu o licărire în priviri pe care a recunoscut-o cu o emoţie bruscă. Mătasea netedă a cămăşii ei de noapte s-a desfăcut subit în dreptul sânilor, buzele ei s-au despărţit şi lacrimile i s-au uscat de arşiţa obrajilor.

— Te asigur că nu interpretez nici un rol, Judith. Vocea lui Rafael era dură şi scorţoasă, mai profundă în timp ce întindea o mână şi i-a atins buza de jos cu arătătorul şi ochii îi avea dilataţi. Întrebarea directă din ei i-a accelerat pulsul. Îmi yreau premiul, **querida.**

— Deşi m-ai trişat ? i-a spus ea cu o voce inconstantă.

— Aş face şi lucruri mult mai rele pentru a-mi atinge scopurile, **mi amor** — şi **tu** eşti cea pe care o **doresc.** Ştii prea bine, că aşa a fost de prima oară când ne-am întâlnit. Rafael a

tras-o încet în brațele lui, trecându-i o mână drăgăstoasă pe șira spinării, arcuindu-i bruse trupul cu patimă de corpul lui, cu cealaltă mână alunecându-i pe păr pentru a-i apropia buzele desfăcute de ale lui. Pe Judith au lăsat-o picioarele și s-a ținut de el ca o liană, cedând gurii și mâinilor lui Rafael complet, încât aproape fără să știe cum, s-au trezit amândoi înlănțuiți pe patul dublu într-o lume proprie lor, fără nici un gând despre trecut sau viitor, permițându-și să pătrundă în miracolul din acel moment.

În zilele care au urmat au călcat cu piciorul toate dealurile retrase de dincolo de Morfa, în cursul zilei, întorcându-se seara ca să stea în preajma focului și petrecând nopți lungi, fascinante în patul cel mare, ocupând o lume de vis proprie, un timp de încântare care se deosebea de orice experiență dinainte a lui Judith. Puținii oameni întâlniți pe drumurile pe care le parcurgeau nu le acordau atenție, cu excepția unui salut politicos și Judith făcea singură toate cumpărăturile necesare de la Cardigan, terminând rapid cu corvezile, minunându-se de orice secundă pe care o petrecea împreună cu Rafael. Câteva telefoane cifrate către Honor asigurând-o pe aceasta că totul e bine și o vedere de la plaja Morfa trimisă părinților ei au fost toate comunicările pe care le-a făcut Judith cu lumea exterioară.

Într-o seară, Rafael a venit lângă ea pe covorașul din fața șemineului, sărutând-o pe gură cu o tandrețe voluptuoasă.

— Sunt deplin conștient de datoria mea față de tine, **querida,** i-a murmurat el lângă pielea catifelată.

— Nu vorbi de datorii, Rafael. Ochii negri ai lui Judith erau luminoși când s-a uitat într-ai lui. Nu ai nici o obligație față de mine, de nici un fel. Am venit pentru că eram foarte îngrijorată de tine și pentru că mi-am dorit acest lucru la fel de mult. Nici nu mi-a trecut prin cap că lucrurile se vor desfășura așa după cum au luat turnura, trebuie să recunosc.

— Și regreți ?

— Cum aș putea regreta ? Aceste zile care au trecut au fost idilice, cele mai fericite din viața mea.

Rafael s-a așezat drept, punând-o puțin mai departe de el, astfel încât să se poată uita la ea.

— Atunci mărită-te cu mine, Judith !

Ea a rămas ca o stană de piatră, cu ochii măriți de șoc.

— **Să mă mărit cu tine,** Rafael ? Dar, dar..

— Dar ce ? În ochii lui apăruse o rugăminte stăruitoare. Nu ți-i suficient la mine ? Sunt prea bătrân ? Știu că nu mai pot cânta...

— Încetează, încetează, l-a implorat ea. Puţin îmi pasă dacă poţi să cânţi sau nu. Şi ştii foarte bine că ţin la tine. N-aş putea, adică n-aş face-o — nu mă mai privi astfel, Rafael. Dumnezeu ştie dacă aşa faci dragoste în faza avansată de experienţă, dar cred că e mai bine că nu te-am cunoscut când erai un armăsar tânăr, Rafael !

Restul protestului ei s-a pierdut în gura lui când a tras-o pe genunchi şi a sărutat-o până a gemut.

— Atunci spune **da,** a murmurat el cu gura circulând pe chipul ei, ronţăindu-i cu dinţii lobul urechii. Un cuvânt mic, **chica.** Nu-i uşor de spus, ce zici ? Spune-l, spune-l !

Judith s-a desprins de el cu un efort supraomenesc, dându-şi părul pe spate cu o scuturare a capului.

— Linişteşte-te puţin, Rafael. L-a ţinut la distanţă în timp ce el ar fi tras-o spre el. Nu, te rog. Nu pot judeca raţional când mă atingi Şi aş vrea să clarificăm nişte lucruri.

Rafael s-a îndreptat, încrucişându-şi mâinile pe piept.

— Vezi, sunt cuminte. Acum ce te îngrijorează ?

— Când vorbeşti de căsătorie, a început Judith ezitând, ce vrei precis să spui ?

El s-a încruntat, cu sprâncenele împreunate de surpriză.

— Înseamnă ceva diferit în această țară față de a mea ? Tu și cu mine. Împreună pe viață. O casă, o gospodărie și copii, dacă suntem norocoși. Lucrurile normale pe care oricine le așteaptă de la o căsătorie, nu ?

— Și unde o să locuim ? În casa din Spania ?

— Dacă dorești. Sau oriunde dorești tu...

— Și va trebui să renunț la serviciu ?

— Da, asta categoric. Figura lui s-a înnegurat. Nu-mi surâde ideea să atragi alți bărbați, oricât ar fi de bătrâni. Asta trebuie să înțelegi.

Gura lui Judith s-a încordat puțin.

— Înțeleg. Și ce vei face tu, Rafael ? Dacă nu poți să mai cânți, cum îți propui să-ți umpli viața ?

El a ridicat din umeri.

— Voi crește măslini, îmi voi scrie biografia, mă voi juca cu copiii, voi face dragoste cu tine. O idilă, nu ?

— Nu, a zis Judith hotărâtă.

S-au uitat o clipă unul la altul.

— Chiar vorbești serios ? a întrebat-o cu asprime.

Ea a dat din cap.

— Gândește-te, Rafael...

— Crezi că nu m-am gândit ? i-a replicat el cu amărăciune. De când am devenit sigur că vocea mea doar a fost, n-am făcut decât să mă gândesc. Eram aproape nebun de atâta gândit când ai sosit tu.

— Atunci cum poți să-ți imaginezi că viața pe care o conturezi va putea să te mulțumească, sau să mă mulțumească ? Judith a întins o mână implorând. Ești obișnuit cu o viață agitată, ocupată, publică și eu sunt obișnuită cu un serviciu destul de solicitant. Nici unul dintre noi nu e învățat cu inactivitatea. Deci cum să renunțăm și să ducem o viață de lenevie, o existență vegetativă în castelul tău din Spania, cu speranța că am putea fi fericiți ?

— Să fiu cu tine, pentru mine e fericire curată și suficientă, Judith. S-a uitat sumbru în focul care murea.

— Mulțumesc. În acest moment simt același lucru pentru tine, dar crezi că va dura ? O să te plictisești de mine. Nu am nici o pregătire muzicală, cât de cât, în timp ce pentru tine asta a însemnat toată viața ta. Odată ce atracția sexuală va pieri, ne va mai rămâne vreun interes comun, care să ne țină împreună ?

Rafael s-a sculat lent și a rămas uitându-se în jos la ea, cu ochii stinși și fără expresie.

— Dacă îți pui o asemenea întrebare, Judith, nu e necesar să-ți răspund. Știi deja.

Judith și-a luat genunchii în brațe în tăcere, uitându-se la el cu ochii tulburați. Doamne, cum își mai dorea să se arunce în brațele lui, să nu se mai gândească la nimic pe lumea asta să se ducă spre apusul soarelui și luna fericită de după aceea. Dar era prea devreme, prea

brusc. Nu exista nici o siguranță că va dura, că tovărășia ei va fi suficientă pentru a-l satisface pe acest bărbat talentat, cultivat, pe viață.

— Rafael, a ezitat ea, eu... .

— Nu mai spune nimic, Judith. Înțeleg. Mă așteptam la prea mult. Să uităm de cererea mea în căsătorie, să întoarcem ceasul cu o oră în urmă. Rafael a îngenuncheat pentru a umbla în tăciunii focului și s-a întors spre ea. Să mai pun o buturugă sau îl lăsăm să moară ?

Întrebarea suna amenințător de simbolic. Judith a reușit un zâmbet tremurat și s-a ridicat.

— E târziu. Poate că ar trebui să ne ducem să ne culcăm.

Au stins luminile în tăcere și au urcat scările împreună, Judith simțind cum tensiunea îi crește când au ajuns pe palier. Rafael a ezitat un moment, apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte cu gentilețe.

— Noapte bună, Judith. Somn ușor.

— Noapte bună.

Ca un robot, ea s-a întors pentru a se duce în camera ei, cu spatele drept și mândră, un control de fier reținându-i lacrimile când a tras draperiile și s-a dezbrăcat. Numai când a dat drumul la robinetele de la baie s-a descărcat, sunetul apei înăbușindu-i suspinele în timp ce plângea ca un copil pierdut. În cea mai mare parte a nopții a stat cu capul îngropat în

pernă, zgâlțâind-o suspinele spasmodic până ce, de oboseală, a ațipit în fine, până a se trezi din nou la sunetul unui bubuit afară. Împleticindu-se în grabă, s-a uitat printr-o crăpătură a draperiilor, exact cât să poată vedea conturul mașinii Lotus pe alee cu motorul trepidând în timp ce Rafael deschidea porțile. A trecut cu mașina dincolo de poartă după care a dispărut pe alee în jos și... din viața ei, s-a gândit ea cu spaimă.

Părea că nu are nici un rost să se întoarcă în pat. Judith s-a îmbrăcat și și-a făcut valiza, a aranjat prin cameră și a luat așternuturile de pe pat. Cu un oftat, le-a dus jos și le-a băgat în mașina de spălat. În timp ce își pregătea niște ceai a observat plicul sprijinit de cafetieră și l-a deschis cu mâinile tremurânde. Scrisoarea din plic era scurtă.

„Querida, începea ea, **se pare că e cel mai bine să o șterg noaptea, ca un laș. Te rog, iartă-mă. Dacă aș fi încercat să-mi iau rămas bun, n-aș fi avut puterea să te părăsesc. Se pare că trebuie totuși să plec. Nu am dreptul să-ți pretind să împarți viața cu mine acum, că nu mai are nici o țintă și nici un scop. Gratitudinea mea față de tine, Judith, pentru că m-ai căutat și pentru că m-ai readus la simțurile pe care le posed acum, e imensă. Amintirea zilelor minunate și a nopților splendide pe care le-am petrecut împreună va rămâne pentru veșnicie în inima mea. Adios.** Rafael.“

Judith s-a uitat la scrisoare şi gura îi tremura. Aşa e el, şi-a zis ea supărată. Sentimental, bombastic, exagerat în sentimente, ca unul din libretele lui preţioase ; cu fiece insultă a făcut bucăţele biletul şi l-a dus afară să-l arunce la cutia de gunoi, frecându-şi mâinile după aceea. S-a oprit un moment pentru a lua o gură de aer proaspăt şi rece, apoi a intrat în casă să treacă la atac asupra ei. A aşternut cearşafurile curate pe frânghia din grădină, puţin păsându-i că putea fi văzută acum — nu mai avea nici un rost să se ascundă, nimeni nu era interesat probabil de ea. Judith a reaprins focul în living, a şters praful, a dat cu aspiratorul, a măturat şi a frecat peste tot până au început s-o doară mâinile şi spatele, la concurenţă cu inima. Nu s-a mai gândit la ultima, cu violenţă şi hotărâre, spunându-şi că nu avea nici un motiv de a se plânge — ea fusese cea care-l respinsese pe Rafael şi nu invers.

Dar în timp ce călca cearşaful pilotei de puf şi celălalt cearşaf de pat, Judith s-a confruntat cu faptul care o durea cel mai tare. Nu-i trecuse prin minte că Rafael va pleca pur şi simplu pe neaşteptate, fără nici un cuvânt despre unde se ducea şi nici o aluzie despre ce avea de gând în viitor ; locul cel mai probabil unde să se ducă era Granada şi Judith a oftat tristă, întrebându-se dacă făcuse bine că refuzase propunerea lui neaşteptată. Ar fi putut fi împreună cu el acum, pe drum într-acolo... Dar...

nu, n-ar fi putut. Ar fi trebuit să renunțe la serviciul de la Hardwick Memorial dacă s-ar fi decis să plece și mai era și Honor, pentru a nu mai vorbi de părinții ei și oricum, nu avea rost să fie nemulțumită și să regrete. Totul era o chestiune de timp acum. Trebuia să-l uite pe Rafael, începând chiar din acel moment.

Judith a sunat-o pe Honor și i-a spus că va ajunge la Hardwick târziu în seara aceea, prevenind-o pe sora ei să n-o aștepte, apoi a încuiat casa imaculată, a pus cheile într-un plic în cutia de scrisori și a plecat cu Morris-ul ei, departe de Morfa, atât de repede cât îi permitea automobilul cel vechi. Viitoarea ei vacanță o va petrece undeva prin Maroc sau Islanda sau oriunde e altceva decât casa solidă cu interiorul zidurilor ei secrete și cenușii, sau deasupra Golfului Cardigan.

Trecuse de miezul nopții când Judith a ajuns la Hardwick și a încuiat Morris-ul în garaj. Obosită, și-a dus valiza și sacoșele pe aleea Vilei Chantry, bucuroasă că vede o lumină la fereastra salonului. Se pare că Honor tot a așteptat-o, deși era foarte târziu. În timp ce încerca să-și elibereze o mână ca să bage cheia în broască, ușa s-a deschis, lumina din vestibul conturând două siluete în loc de una. Pentru o clipă a crezut că bărbatul de lângă Honor e Rafael, apoi Honor a tras-o înăuntru și a luat-o în brațe și Judith a văzut că era numai Martin

Numai Martin ! Judith s-a uitat atentă la Honor după ce s-au terminat îmbrățișările și sora ei a împins-o în salon. Honor avea o expresie reținută și Martin își pierduse privirea destul de veselă care-l caracteriza.

— E ceva care ar trebui să știu ? a întrebat-o Judith surâzând.

Martin a luat-o pe Honor pe după umeri.

— Sper să fii la fel de fericită cum sunt și eu că sora ta a consimțit să se căsătorească cu mine, a spus el mândru. Deși nu-mi vine să cred. Trebuie să fiu cel mai fericit om din lume în seara asta.

Judith a îmbrățișat-o pe Honor cu dragoste și apoi pe Martin.

— Era și timpul, a spus ea scurt.

Honor a râs, înroșindu-se.

— Ei, Judith, nu mă face să mă jenez, te rog — Martin o să creadă că am umblat după el. Să-ți pun ceva de mâncare.

— Numai un sandvici, sau altceva ușor, draga mea. Nu mi-e foame.

Honor s-a uitat sever la ea.

— Trebuie să mănânci ceva, după ce ai condus atâta. Arăți vlăguită, extenuată. Te așteptam peste o zi, două.

— Nu. Lucrurile s-au schimbat, așa că am venit acasă. Chipul lui Judith era alb de oboseală și Honor n-a zis nimic, plecând în grabă să pregătească gustarea.

— Cum ţi-a plăcut la Morfa ? a întrebat Martin când el şi Judith au rămas singuri.

— Un locşor plăcut — trebuie să fie şi mai frumos când e vremea mai caldă. A fost ploaie şi puţin rece, din păcate.

Martin era prea bine crescut ca să mai întrebe şi altceva şi au urmat întrebările lui Judith referitoare la căsătorie. Era foarte fericit, surprinzând-o pe Judith cu vestea că nunta avea să fie cât mai curând posibil, fără să se apeleze la o permisiune specială, adăugând că părinţii ei erau şi ei bucuroşi de noutăţi.

— Bucuroşi ! a exclamat Judith. Pun pariu că mama nici n-a mai atins pământul cu picioarele de când a auzit.

Martin a surâs.

— Mătuşa Lavinia e şi ea destul de impresionată. Apropo, eu şi Honor ne repezim până la Abergavenny în weekend-ul ăsta, vii şi tu ?

— O, nu ! Vreau să spun că e foarte drăguţ din partea ta, dar nu, mulţumesc. Am nevoie de puţin timp ca să mă relaxez înainte de a mă reîntoarce la spital. Judith a căscat obosită.

Honor a apărut cu o tavă, aruncând o privire pătrunzătoare lui Judith.

— Arăţi terminată. Mănâncă sandviciurile astea şi îţi pun nişte cafea.

— N-ar trebui şampanie ?

— Am băut ceva cu domnişoara Greshom la un dineu sărbătoresc, i-a zis Honor fericită.

Aș fi dorit să vii mai devreme : am fi putut fi împreună.

Și am fi toastat pentru prietenii care nu sunt de față, s-a gândit Judith sumbră, apoi a clipit și i-a zâmbit strălucitor lui Honor:

— Ai tăcut mâlc când ți-am telefonat.

— Nu se întâmplase nimic până atunci. Honor și Martin au schimbat priviri încântate și o împunsătură de invidie a pătruns-o pe Judith. A abandonat sandviciurile pe jumătate mâncate.

— Îmi pare rău, scumpo, am mâncat o gustare pe drum, a mințit ea. Dar aș mai vrea cafea.

Honor i-a umplut din nou ceașca apoi i-a spus direct :

— Chiar așa, Judith. Cunoaștem toate preliminariile și că l-ai găsit pe Rafael. Așa că spune-ne ce s-a întâmplat.

— Dar numai dacă vrei cu adevărat, i-a spus Martin cu gentilețe.

Judith a surâs melancolică și le-a povestit, pe scurt, de perioada plăcută petrecută la vila de la țară, omițând orice mențiune despre cât de repede și de departe ajunseseră relațiile între ea și Rafael și lăsând deoparte motivul plecării ei.

— Era mai bine în momentul când a plecat, a încheiat ea, ceea ce a fost o satisfacție pentru mine. Se simțea cam deprimat când l-am găsit.

Martin era profund afectat de veştile că vocea aceea glorioasă nu va mai putea fi ascultată niciodată, decât pe înregistrări.

— Doamne, ce tragedie ! Bietul Raf. Mi-era teamă că se va întâmpla aşa ceva, desigur, dar tot speram că va ieşi bine. S-a uitat nefericit la Judith. S-a decis ce-o să facă ? Unde se ducea când a plecat ?

— Nu era sigur ; probabil în Granada, a răspuns vag ea. Nu cred că se decisese cum avea să-şi petreacă timpul.

— O să-l vezi din nou ? a întrebat-o Honor calmă.

— Nu, nu cred. Subit, Judith n-a mai putut suporta şi a sărit de pe scaun, cu ochii înceţoşaţi. Nu rămâne decât să spun iarăşi că vă iubesc şi să vă părăsesc, dragii mei, abia mă ţin pe picioare. Noapte bună şi felicitări din nou. Mă bucur atât de mult, nu putea să se întâmple ceva mai frumos unor oameni dragi mie.

— Ne vedem mâine dimineaţă, draga mea, i-a spus Honor repede, conştientă că sora ei mai mică era la capătul puterilor. Somn uşor.

Ce şansă, s-a gândit Judith nefericită în timp ce-şi căra valiza pe scări. Obosită cum era, simţea că noaptea, mai mult ca probabil, se va desfăşura blestemându-se că fusese atât de stupidă să-l refuze pe Rafael. Şi avea dreptate.

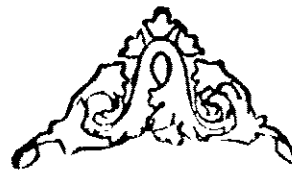

CAPITOLUL X

Se făcuse după-amiază înainte ca Judith s-o vadă din nou pe Honor, a doua zi. Sora ei fusese la bibliotecă toată dimineața și a revenit acasă la prânz cu un unul din ziarele de scandal în mână. Chipul îi era tulburat când i l-a întins lui Judith.

— L-am confiscat, i-a zis ea. M-am gândit că ar trebui să-l vezi. Uită-te la pagina cinci.

Ochii lui Judith s-au făcut cât cepele, când a văzut o fotografie estompată care o reprezenta pe ea întinzând rufele în grădina de la Brynmorfa. Fotograful reușise numai o vedere din spate și părul lung, răvășit de vânt și jeanșii negri puteau aparține oricărei fete înalte, cu picioare lungi, însă fotografia era oricum un șoc în sine : „O fată serioasă într-un peisaj galez", suna titlul. „Se zvonește că super-starul Rafael David s-a recuperat într-o ascunzătoare în Țara Galilor, o casă a camaradului său, cântărețul Brynnor Tudor. Întotdeauna un răsfățat al femeilor, convalescența lui Rafael a fost ajutată de **scumpetea** de mai

sus. Un schimb à la galezi ?“ Mai erau destule, dar Judith a aruncat ziarul dezgustată.

— Cum a reușit să facă instantaneul ăsta ? Zău că mă mir ! Probabil cu teleobiectivul. Uf !

Expresia lui Honor era adânc compătimitoare când a pus un braț în jurul umerilor lui Judith.

— S-a întâmplat ceva rău, dragă ?

Judith i-a zâmbit scurt și melancolic.

— Da, a fost foarte rău pentru o vreme, dar e în întregime greșeala mea, nu a lui Rafael, că totul a eșuat. Și acum a dispărut din nou și nu știu unde se află și o iau din nou de la zero. Numai că de data asta e de zece ori mai rău, Honor.

— De ce ?

— Pentru că mă gândesc că am făcut cea mai mare greșeală din viața mea și nu pot învinui pe nimeni altcineva, decât pe mine. Lui Judith îi secaseră lacrimile. S-a aplecat spre Honor cu ochii uscați. Îmi pare rău, draga mea, îți stric toată satisfacția. Hai să uităm de mine, s-a terminat definitiv. Punct și de la capăt. Spune-mi când ați fixat nunta.

Deși tânjea s-o consoleze, Honor era destul de înțeleaptă pentru a-și da seama că nu putea să-i spună nimic și nici să facă ceva și a început să-i vorbească despre aranjamentele de nuntă, ca o diversiune.

— O să vrei să vinzi şi vila Chantry, nu ? a zis patetică Judith. Nu-ţi face griji pentru mine, o să găsesc vreo cameră pe undeva.

— Martin a sugerat să te muţi la Greshom House cu noi, dar nu cred că are ecou propunerea asupra ta, aşa zic eu !

— Ce dreptate ai ! Să fiu o intrusă între doi tineri căsătoriţi ! Judith a râs strengăreşte. O să împart un apartament cu cineva, sau...

— Nu e nevoie. N-am să vând vila până ce... oricum, nu deocamdată. Poţi să-mi dai o chirie simbolică sau chiar să iei încă pe cineva, preferabil o femeie.

— Eşti sigură, Honor ? Nu ai nevoie de bani ? Mi-ar conveni mai mult ca orice, bineînţeles, dar sper să n-o faci numai de dragul meu.

— Martin e de acord cu mine, ceea ce se cunoaşte deja, aşa că nu ai avea nevoie de altă casă, nici de bani. A îmbrăţişat-o pe sora ei. Pe de altă parte, aş vrea să fii prin preajmă o vreme, cel puţin până ce, mda...

— Îmi revin puţin ? i-a zis Judith tristă. Mulţumesc, surioară, apreciez gestul tău.

Judith avea să fie domnişoară de onoare la nunta care urma să aibă loc la biserica de lângă casa familiei Russell. Kate Russell a venit să stea cu cele două fete înainte de a porni-o într-o goană nebună după cumpărături, cu multe cheltuieli, mai ales achiziţionarea unei pălării spectaculoase pentru ocazie.

— Îmi trebuie ceva să impresionez vecinii, a afirmat ea, examinându-se în oglindă cu pălăria, când a revenit la vilă. Pentru că scriu romane de groază și polițiste, lumea se așteaptă de la mine să fiu excentrică.

— Și chiar ești, i-a replicat prompt Judith.

— Prostii. Ce-am în gușă și-n căpușă, poate. Ceea ce e mai mult decât se poate spune despre tine, scumpul meu heruvim ; n-ai șoptit o vorbă despre vacanța ta în Țara Galilor.

— A fost foarte liniștită, a rostit Judith calmă, evitând privirea îngrijorată a lui Honor. Nu a fost o activitate cine știe ce la Morfa, într-un loc atât de retras.

— Atunci de ce te-ai dus acolo ? a întrebat-o mama ei.

— Martin i-a sugerat, a zis Honor inteligentă, așa că a făcut-o pe doamna Russell să tacă eficient.

Oricum, Judith ar fi dorit să nu fi ajuns niciodată la Morfa, iar timpul dinaintea nunții se târa încet. O obseda Rafael, făcându-i viața un chin, ceea ce îi era greu să disimuleze. Nu suferise niciodată de insomnie înainte, dar acum Judith a început să joace squash în fiecare seară, la capătul unei zile pline de muncă, în ideea de a se duce la culcare cât de obosită putea, pentru ca somnul să-i adoarmă melancolia pentru un scurt răstimp. S-a cufundat în treburile de serviciu și în pregătirile

de nuntă cu hotărâre, dar fără mult succes. Drăgăstoasă și sensibilă ca totdeauna, Honor era neliniștită.

— Te epuizezi la maximum, Judith, i-a spus ea în cele din urmă. Ca să fiu sinceră cu tine, o să arăți ca dracul gol la nuntă, dacă mai continui așa.

— La spectrul petrecerii, la asta faci aluzie ? Judith a zâmbit plină de remușcări și a căsçat. Îmi pare rău, Honor, știu că sunt ca un ghimpe — dar îți promit că nu voi mai fi, înaintea zilei celei mari.

Honor a ezitat, apoi a rostit ceea ce o interesa :

— Știu că nu vrei să abordezi subiectul, draga mea, dar cât de mult te-ai ambalat cu Rafael ?

Judith a privit-o pe sora ei mai mare drept în ochi.

— Dacă te întrebi dacă ne-am culcat împreună, atunci da, am făcut dragoste cu el, deși aceasta este, zău, un eufemism. Nu are nici o legătură cu ceea ce se întâmplă în pat între o femeie și un bărbat înainte de a se culca de fapt, dacă și când o săvârșesc. A zâmbit scuzându-se din ochi pe când obrajii lui Honor s-au pigmentat într-un roz aprins. Îmi pare rău — n-am vrut să te șochez, ci să-ți destăinui clar că nu regret nimic. Aș lua-o de la cap, chiar știind cum se va sfârși. Am avut câteva zile perfecte împreună. Mi le voi aminti

tot restul zilelor. Ea a surâs cu amărăciune Ascultă-mă puțin ! Sunt ca o eroină din operele lui Rafael, probabil că m-am molopsit.

Honor a oftat.

— M-am temut cumplit că o să suferi.

— Și eu. Dar a meritat. Nu poți să alegi întotdeauna varianta care nu te face să suferi. Judith i-a strâns mâna afectuos lui Honor. Îmi pare rău. Am să încerc cu adevărat să mă comport mai bine de acum încolo, îți promit. Ești mireasă, nu vreau să-ți stric atmosfera ca să te supăr. Voi fi bine, o să vezi.

Una era să promiți și alta... să duci promisiunile la îndeplinire. Uneori Judith nu mai suporta să audă toată vorbăria aceea despre nuntă, agonizant de conștientă că puteau fi aranjamentele ei de nuntă, dacă ar fi fost mai puțin furioasă, dacă ar fi avut o inimă mai puțin ezitantă. Nu mai conta ce voia Rafael să facă cu viața lui. Pe măsură ce treceau zilele, Judith știa cu tot mai multă certitudine că oriunde ar fi fost Rafael și orice făcea, ea voia să fie cu el, să-și împartă viețile pentru totdeauna, la bine și la rău, boală și sănătate, mereu și pe vecie, amin. Hotărâtă ca nici Honor, nici altcineva să nu bănuiască profunzimea nefericirii ei, Judith a petrecut o noapte de insomnie punându-și gândurile în ordine. Vinovăția nefericirii ei i se datora, fără tăgadă, și de această dată nu mai era nici o posibilitate de a-l găsi pe Rafael, oricât de mult ar fi dorit

ea să clarifice lucrurile între ei. Şi chiar dacă ar fi putut, în alcătuirea lui Rafael era prea mult din firea unui hidalgo pentru a putea fi sigură că el va reacţiona amical după ce fusese respins, orice fel de respingere. Pe scurt, aşa cum îşi aşternuse, aşa... şi acum nu avea altă soluţie decât să stea întinsă pe pat. Singură.

După acea noapte, Judith s-a aruncat cu toată inima în pregătirea nunţii, hotărâtă să-l alunge pe Rafael din gândurile ei. S-a dus cu Honor să aleagă rochia de mireasă şi în acelaşi timp a găsit ceea ce îşi dorea ea însăşi, un costum maron închis, sobru, cu o fustă plisată evazată, precum şi o bluză de mătase bej, extrem de-scumpă, cu o fundă-cravată din catifea pe sub gulerul alb. A cumpărat chiar şi o pălărie spectaculoasă din catifea cafenie pe care şi-o lăsa mai mult pe ochi, deşi pălăria nu se afla printre articolele din garderoba sa. Numai când se aflau în automobil, în drum spre Abergavenny cu două zile înainte de nuntă, Judith s-a gândit să întrebe cine era cavalerul de onoare.

— Un vechi prieten al lui Martin din armată, i-a zis Honor şi Judith s-a relaxat. Nu Rafael, era clar.

O nuntă liniştită sau nu, casa din Abergavenny era într-o stare de emoţie prenupţială când au ajuns. Gwyneth, purtătoarea tuturor

știrilor, era entuziasmată pentru că Honor devenea membră a unei familii nobile.

— Și tu ? a întrebat-o Judith direct. Mai ai multe de făcut, fata mea ? Honor se mărită pentru a doua oară și tu nici măcar o dată.

— Nici tu, i-a replicat, așa că nu mă mai întrepa. Gwyneth și-a aruncat buclele pe spate și a apucat un ciocan. Nu de dragul de a întreba, nu-ți face griji, dar voiam să știu.

Doamna Russell s-a uitat cu ostilitate la ciocan.

— Și ce intenționezi să faci cu el ?

— O să bat un cui în gaura din gardul viu din grădină, nu vreau să se prăbușească pe oaspeți, nu, tu vrei ?

Honor și Judith au chicotit în timp ce silueta înaltă, agitată a lui Gwyneth a dispărut pe lângă fereastra bucătăriei, spre camera ei. Doamna Russell a mormăit dojenitor :

— Tatăl tău e totdeauna pe față și repară nenorocirea aia. Nu știu de ce i-a intrat ei ideea asta fixă în cap că nu se poate avea încredere în el să facă ceva ca lumea. A oftat exasperată. Dacă s-ar putea s-o conving pe Gwyneth să se limiteze la gospodărie !

— O, mamă, e simpatică, protestă Honor cu un chicotit. Și pe deasupra ține și casa curată ca un pahar.

— Sunt de acord cu tine, a consimțit Kate, mai ales când e vorba de săpun și apă — jur că Gwyneth are ceva senzual când e cu o perie

și o găleată de săpun în mână. Acum, să-mi spuneți când sosește Martin.

— Nu înainte de ceremonie. El și domnișoara Greshom ! stau la o prietenă veche în Chepstow peste noapte și vin de acolo de dimineață. Honor a zâmbit radioasă. Spune că nu riscă să mă vadă înainte, din cauză de ghinion și toate astea. Trebuie să ne conformăm regulilor.

— Așa faci mereu, a zis Judith, îmbrățișând-o. Tu și Martin formați o pereche perfectă.

— Sigur că da, a spus Kate, apoi a izbucnit, cu fața îngrozită : Doamne, Dumnezeule, ce și-a mai făcut tatăl tău, **acum ?**

Don Russell a intrat cu o figură spășită și dintr-un deget îi șiroia sângele.

— A alunecat ciocanul lui Gwyneth — e vreun plasture în casa asta ?

Nici un alt incident nu a mai umbrit pregătirile de nuntă și ziua a început luminoasă și răcoroasă.

Familia Russell a făcut scurta călătorie spre sat într-o mașină Rolls-Royce închiriată și când Kate i-a părăsit pe ceilalți ca să ia loc în micuța biserică în timp ce acordurile familiare ale orgii anunțau sosirea miresei, Don Russell i-a oferit brațul fiicei lui mai mari și Honor, într-o rochie sidefie de lână și o pălărioară de catifea mergea mândră alături de el pentru a-și întâlni mirele. Judith o urma la câțiva

paşi. Schimbarea bruscă de la lumina strălucitoare a soarelui la cea întunecată a lumânărilor o orbise momentan, nemaiputând vedea decât spatele costumului tatălui ei şi volanele lui Honor care fluturau. Apoi Martin s-a întors cu un zâmbet tandru pentru a o săruta pe mireasa lui şi Judith a văzut şocată că bărbatul care se afla alături de el, înalt şi puţin mai retras, într-o redingotă gri cu dungi, era Rafael. Timp de o clipă, încărcată de tensiune, ochii lor s-au întâlnit, apoi Rafael s-a întors cu faţa la altar, spre Martin, lăsând-o pe Judith ca o statuie, privind în gol în faţa ei, fără să mai audă nimic din ceremonia religioasă sau smiorcăiturile mamei ei, din spate. Şi-a revenit cu o tresărire în timp ce Honor şi Martin s-au îndreptat spre altar cu vicarul, dându-şi seama că cea mai mare parte a ceremoniei se terminase. Conştientă cu fiece fibră a ei de silueta înaltă, elegantă care se afla atât de aproape, Judith a simţit brusc un junghi de mânie că a fost ţinută în necunoştinţă de cauză, dar şi-a revenit imediat, presupunând că Honor trebuia să fi considerat că era mai uşor pentru ea în felul acesta. A aruncat o privire scurtă, devastatoare profilului sumbru al lui Rafael, apoi şi-a ţinut ochii într-o parte până ce toţi au fost chemaţi pentru sărutările rituale şi felicitări, odată ce mirii semnaseră în registru.

Kate Russell a fost extrem de impresionată să descopere că „vechiul prieten" al lui Martin era Rafael David, bucuria ei era sinceră în timp ce el şi Judith s-au salutat. Conştientă de expresia de îndemn de pe chipul lui Honor, Judith i-a dat mâna lui Rafael, cu inima tresărind la atingerea degetelor lui.

— Ce mai faci, Judith ? a întrebat-o el delicat, sub acoperirea bâzâitului conversaţiei care se auzea în jurul lor.

— Totul e în regulă, i-a spus ea sec. Şi tu ?

— La mine nu, nu este în regulă. Ochii lui Rafael ardeau când s-a uitat la ea un moment înainte de a se întoarce să vorbească cu tatăl lui Judith. Ea a tras aer în piept ezitând şi a întâlnit figura vicleană a domnişoarei Greshom.

— Judith, draga mea, să zic că eşti bine ? În ochii ei blânzi se citea simpatie.

Judith a zâmbit cu bravură.

— Sunt bine, domnişoară Greshom. Nu e o zi frumoasă ?

— O ocazie foarte fericită, mă simt atât de încântată încât n-am cuvinte să mă exprim, că Honor face acum parte din familie — nu l-am mai văzut niciodată pe Martin atât de bine dispus şi, da, bucuros e cuvântul, cred eu.

— Şi Honor e la fel. Se potrivesc unul cu altul. Judith a continuat să converseze veselă, fără să-şi dea seama de ceea ce spunea, bucuroasă când tatăl le-a condus din sacristie după ceilalţi, afară din biserică, pentru câteva fo-

tografii înainte de a se duce cu mașinile la familia Russell acasă unde o fermă locală asigura gustarea de nuntă, sau mai bine-zis micul dejun nupțial.

Judith nu știa dacă să fie supărată sau bucuroasă când ea și Rafael s-au trezit unul lângă altul la masa mare ovală din sufragerie și, cu un murmur de scuză, și-a scos pălăria înainte de a începe să mănânce, capul durând-o de tensiune.

— E mult mai bine așa, a zis Rafael grav. Acum pot să-ți văd chipul încântător.

Deloc sigură că făcuse un lucru bun, Judith a aruncat o privire pe furiș în jurul ei, însă tatăl ei era prins până peste cap într-o conversație cu domnișoara Greshom pe de o parte, și vizavi, Kate Russell conversa simultan cu noul ei ginere și urmărea cu un ochi de vultur pe cei ce serveau. Judith s-a destins o secundă.

— Ce-ți face gâtul, Rafael ? a întrebat ea calmă.

— Gâtul e bine și corpul la fel. Tot ce-mi lipsește e o voce și o inimă. Vorbea cu o voce atât de anodină și monotonă încât Judith l-a privit uimită înainte de a da din cap amețită spre chelnerul care îi oferea șampanie.

— Nu... a început ea chinuit după ce chelnerul plecase.

Rafael i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— De ce nu ? Îţi spun purul adevăr. Şi-a îndreptat atenţia spre Honor şi Judith a înghiţit nişte şampanie din obligaţie, crispându-se când i-a întâlnit privirea peste masă. Inima i s-a oprit. Răul fusese, oricum, făcut. Mintea lui Kate nu era genul care să aibă nevoie de mai mult de o aluzie, după cum Judith ştia prea bine.

A apărut mâncarea şi Judith a mâncat somon afumat şi fazan la tavă, a mai băut şampanie, a participat la toasturi şi chiar a purtat un gen de conversaţie politicoasă cu Rafael. Ceea ce şi-au spus nu era deloc important. Dincolo de vorbele uşoare, convenţionale, se afla cu totul altă conversaţie şi Judith spera cu disperare că nimeni nu era conştient de asta, decât ea însăşi. Un zâmbet mic implorator de la Honor şi Judith i-a surâs, asigurând-o de dragostea ei, reînnoindu-şi eforturile de a-şi juca rolul de invitată fericită la nuntă. După masă, Rafael s-a ridicat în picioare şi a ţinut o scurtă alocuţiune fluentă, încântătoare ca toast pentru perechea căsătorită, căreia i-a răspuns destul de modest Martin, care era evident foarte emoţionat când s-a aşezat şi i-a strâns din nou mâna lui Honor, încât doamna Russell şi-a şters sincer o lacrimă şi chiar domnişoara Greshom a trebuit să recurgă la o batistă.

Nodul din gâtul lui Judith era atât de acut în acel moment încât orice gen de conversaţie

devenise imposibilă şi a fost recunoscătoare când s-a făcut timpul să scape cu Honor, s-o ajute să-şi schimbe rochia cu haine de călătorie.

— Eşti supărată, Judith ? a întrebat-o imediat în timp ce Judith îi deschidea fermoarul rochiei.

— Nu, nu sunt supărată. Puţin zdruncinată, presupun — nici nu-mi dau seama cum sunt, pe cuvânt. Judith i-a dat fusta noului costum lui Honor şi a luat bluza de pe umeraş.

— Domnişoara Greshom a spus că ar fi trebuit să te previn, dar m-am gândit să nu-ţi stric plăcerea.

— Hai ! E nunta **ta**, nu a mea. Judith a reuşit un râs credibil. A bucurat-o mult pe mama să-l aibă ca ginere pe Martin, dar să-l aibă pe Rafael la nuntă a fost ca o îngheţată la tort.

Honor şi-a pus jacheta şi s-a uitat la Judith atentă.

— Îl iubeşti, Judith ?

Judith a dat din cap în tăcere.

— Atunci spune-i-o ! De ce să pierzi timpul, ca mine ? Am stat opt ani singură de când a murit Simon şi îl ştiu pe Martin de aproape şase. Am fi putut fi căsătoriţi de mult dacă am fi fost mai puţin inhibaţi în a ne dezvălui sentimentele. Dacă-l vrei pe Rafael, „înhaţă-l", a sfătuit-o Honor cu o francheţe surprinzătoare.

Judith a râs şi a sărutat-o pe sora ei pe obraz.

— Poate că nu vrea să fie înhățat — oricum nu de mine.

— Prostii, a zis Honor cu energie. Ascultă ce-ți spun eu, că vrea.

Curând după aceea mireasa și mirele au plecat într-o frenezie de urări de fericire și bunăstare și ceilalți s-au întors în casă cu senzația evidentă de dezolare care urmează după plecarea miresei și a mirelui. Familia Russell o rugase pe domnișoara Greshom să rămână peste seară, promițându-i să o conducă după aceea la prietena ei din Chepstow.

— Și dumneata, domnule David, a zis doamna Russell zâmbind. Te putem convinge să rămâi, la fel ?

Rafael i-a surâs cuceritor ca răspuns.

— Vai mie, a răspuns el cu regret, nu pot Trebuie să plec foarte repede la o întâlnire.

Dispoziția lui Judith s-a prăbușit. Bolnavă în suflet de dezamăgire, s-a alăturat și ea regretelor celorlalți și ofertelor de a aduce noi sorturi de mâncare înainte de a pleca, dar Rafael a refuzat cu grație, mulțumind soților Russell pentru ospitalitatea lor și sărutând-o de rămas bun pe domnișoara Greshom. S-a întors spre Judith și i-a spus nonșalant :

— Poate ești amabilă să mergi cu mine până la mașină și să mă sfătuiești ce să-i iau drept cadou de nuntă surorii tale. N-am avut posibilitatea să aleg nimic până acum.

— Bineînțeles, a mormăit Judith politicoasă și ca răspuns la mâna lui sub cotul ei, l-a condus pe alee după ce și-a luat la revedere de la toată lumea. Au rămas în tăcere până au ajuns la automobilul lui Lotus, care era parcat pe aleea care ducea spre casă. Judith s-a uitat surprinsă la mașină.

— Cum a ajuns asta aici ?

— Am venit la biserică direct de la Londra ca să mă întâlnesc cu Martin. Unul din mecanicii de la garajul din sat a adus-o aici pe când noi ne aflam la biserică. S-a întors spre ea. Când te duci înapoi la Hardwick ?

Judith s-a uitat la el uluită.

— Ce ? O, de dimineață.

— Conduci mașina lui Honor ?

— Da.

— Atunci fii cu mare grijă, Judith. A făcut o pauză mai lungă, cu o expresie gânditoare în ochi. Pari obosită.

— Nunțile sunt obositoare, a rostit ea, ridicând din umeri.

El a ridicat o mână spre ea, apoi a lăsat-o jos.

— La revedere, Judith.

— La revedere, Rafael, i-a spus ea pierdută, urmărindu-l cu ochii pe când el, fără alt cuvânt, a descuiat mașina și a intrat în ea. Motorul a prins viață și cu un salut grav, el a pornit în jos pe aleea îngustă. Judith a rămas uitându-se cu ochii holbați după el, nevenin-

du-i să creadă că a plecat fără să-i spună ceva, orice, să restabilească puntea dintre ei. Ți-ai făcut-o cu mâna ta, și-a reamintit ea cu amărăciune, așa că acum suferă și taci. Sugestia lui Honor de a-l înhăța nu fusese, sau nu era deloc ușoară, la urma urmei. Nu prea mai era acum posibil să-l vezi pe Rafael drept bărbatul care își pierduse răsuflarea și gemuse sub mâinile ei iscoditoare... Inspirând scurt, Judith s-a răsucit pe călcâie și s-a dus în casă, cu privirea goală când mama ei a întrebat-o ce cadou îi sugerase lui Rafael. Judith a improvizat ceva la repezeală.

— I-am propus să aleagă oricē, de la niște prosoape de baie până la o nouă stație stereo, a mințit ea și s-a scuzat că se duce să se schimbe pentru a-și acorda puțin timp singură. Ce motiv avusese s-o ia să vorbească cu ea ? se întreba. Nu-i spusese practic nimic. Judith a stat întinsă pe pat puțin, încercând să se adune din nou după șocul de a-l fi văzut pe Rafael. Și el arăta obosit, s-a gândit ea, avea fața suptă, cu ochii și mai încercănați. Nu că lucrul acesta reducea puțin din impactul lui pur fizic, care aproape că o devastase pe Kate Russell, după cum a descoperit Judith, când bunele maniere au îndemnat-o să se ducă înapoi la ceilalți.

— L-am văzut la televizor, desigur, i-a spus mama ei, dar nici nu se compară cu ce vezi în realitate, în carne și oase.

Ceea ce era adevărat, și Judith era în măsură să știe mai bine ca oricine.

— Să-ți fac un ceai, mamă ? a întrebat-o ea repede, preferând o ocupație, decât să stea acolo și să discute despre personalitatea lui Rafael.

— Îl fac eu, a zis domnul Russell prompt. Tu stai aici, draga mea, arăți obosită.

Și așa ziceau cu toții, a reflectat Judith. Probabil că arăta ca naiba, dacă opinia era unanimă și a întâlnit o licărire de simpatie în ochii domnișoarei Greshom când s-a așezat din nou.

— Te muncesc mult la spital ? a întrebat-o ea cu bunăvoință.

— Aproape ca de obicei. Îmi iubesc munca, în cea mai mare parte, oricum. Judith a evitat privirea subtilă, luminoasă a mamei și a schimbat conversația spre ncii căsătoriți, chiar insinuând un gând despre niște posibili nepoți, ceea ce era un gând inspirat, având în vedere că ambele doamne găseau subiectul fascinant.

Judith n-a putut să scape de întrebările inchizitoare inevitabile. În momentul în care Don Russell a plecat la Chepstow cu domnișoara Greshom, Kate a fixat-o pe fiica ei cu ochi neliniștiți.

— Te-ai îndrăgostit de Rafael David, Judith ?

O clipă Judith s-a jucat cu ideea să nege acest lucru, dar s-a răzgândit. Mama ei ar fi aflat adevărul până la urmă.

— Da, mamă, mă tem că da. Eu și alte membre ale aceluiași sex, îmi închipui, așa că nu face din țânțar armăsar.

Kate Russell a întins o mână pentru a atinge obrazul îmbujorat al fiicei ei.

— Și ești nefericită ?

Judith a dat din cap.

— Dar o să-mi treacă. Nu mi s-a întâmplat înainte — am întârziat cu prima mea pasiune amoroasă adevărată, nu ? A surâs curajoasă și a început să-și scoată agrafele din părul răvășit. Ceea ce ai putea numi o dragoste întârziată — romantică, oricum. E păcat că am ales un personaj atât de aparte pentru devoțiunea mea de fetișcană, nu ?

— E adevărat că nu mai poate cânta ? a întrebat doamna Russell.

— Da. Spune că o să planteze măslini și o să-și scrie memoriile, a răspuns Judith, omițând restul planurilor lui Rafael. Înseamnă o reajustare serioasă pentru un bărbat cu talentul lui, nu-i așa ?

— Cred, pentru bietul băiat. E atât de atrăgător, dar nu trebuie să te conving eu pe tine, nu ? Judith, mă înșel eu oare sau am simțit o reacție din partea lui ?

— Cred că are această reacţie faţă de oricare fată atrăgătoare, e rezonabil, nu ? i-a spus evazivă Judith şi a căscat. Trebuie să dorm puţin dacă e să mă întorc mâine.

— Mănâncă ceva.

— Da, în regulă.

— Judith ?

— Da, mamă ?

— Dacă e vreo consolare, eşti cu mult mai mult decât o oarecare fată atrăgătoare. În realitate, arăţi seducătoare astăzi.

— De ce, mamă ? Judith a sărutat-o pe obraz. Desigur, ai putea fi părtinitoare. Ce spui tu de obicei ? O broască râioasă e minunată în ochii unei rătuşte.

— Ce curios. Eşti sigură că am spus aşa ceva ?

— Nu cunosc pe altcineva să rostească „nestemate" de genul ăsta, te asigur.

Să locuieşti singură la vila Chantry trebuia să te obişnuieşti mai întâi. Zile la rând după nuntă, Judith a fost încordată, cu o senzaţie de aşteptare când se întorcea de la spital. Creierul o lua peste picior şi-i zicea că Rafael nu avea nici o intenţie să stabilească vreun contact, dar inima ei refuza să asculte şi continua să spere. O speranţă care se reducea pe măsură ce zilele treceau fără nici o veste. În cele din urmă, ultima pâlpâiere s-a stins şi Judith l-a exclus, deprimată, pe Rafael din gândurile

ei, din inima și din toată viața ei, împreună cu muzica pe care o reprezenta, acceptând în cele din urmă că ceea ce fusese cândva între ei, se terminase.

Când Honor și Martin s-au întors din luna de miere, bronzați și fericiți, Judith s-a mai înveselit. Martin era mereu ocupat în diferite activități în oraș, cu obligațiile de societate și o includea și pe Judith la multele vizite pe care le făceau. Judith aprecia acest lucru foarte mult, uneori accepta, dar alteori și refuza, pentru că nu voia să fie prea mult o intrusă pe lângă noii căsătoriți, a căror fericire parcă o chinuia când o privea din când în când, căci contrasta cu goliciunea propriei vieți, oricât încerca să și-o umple.

Sensibilă față de nefericirea pe care Judith încerca s-o ascundă cu bravură, Honor venea des seara pe la vilă, singură, când Martin era ocupat cu unele întruniri la care participau numai bărbații. Într-o seară tocmai stătea la taclale cu Judith la o cafea, când s-a uitat direct peste marginea ceștii.

— Și cum mai stau lucrurile cu tine, surioară ? Pe bune, vreau să spun.

Prinsă descoperită, Judith a surâs melancolică.

— În regulă. În general, merge.

— Te simți singură aici acasă, în vila asta ? Ai prefera să stai altundeva ?

— Nu, pe cuvânt. Îmi place aici. Stând singură, am compensațiile mele. Pot să mă învârt în casă în capot dacă vreau, să privesc toate prostiile la televiziune, care ție nu ți-ar plăcea și... și...

— Și să meditezi ?

— Nu. Nu meditez. Adică nu mai meditez la nimic.

Honor părea că nu e convinsă.

— L-ai uitat pe Rafael, deci ? a întrebat-o direct.

Judith a strâmbat ușor din nas.

— N-aș merge atât de departe, să spun acest lucru, surioară, a spus ea slab. Nu e genul de persoană pe care s-o uiți ușor, nu ? Hai să spunem că m-am obișnuit să trăiesc fără să-l uit.

— Tot îl mai iubești ?

— Mi-e teamă că da. Se pare că e un sentiment de care te dezbari greu odată ce ai început să... dar mă străduiesc să-l uit. Judith s-a ridicat neliniștită. Hai să discutăm despre altceva !

— În regulă, a ripostat Honor prompt. Cum te-ai simți să fii mătușă ?

Judith a privit-o cu ochii măriți de uimire.

— Vrei să spui că deja ? Ai rămas ?

— Nu e chiar sigur încă, i-a răspuns Honor râzând. Dar suntem căsătoriți de mai bine de două luni, o lună dublă de miere...

Judith a îmbrățișat-o surescitată.

— Cine-i fată deșteaptă, atunci ? N-ai prea pierdut timpul, nu ?

— La vârsta mea nu-ți poți permite... Honor i-a întors îmbrățișarea, apoi a îndepărtat-o puțin pe Judith. Ceea ce aducea în discuție cel de-al doilea subiect... Martin și cu mine trebuie să fim la Londra la un concert de binefacere pentru Fondul de Caritate, știi cât de implicat este în asemenea gen de acțiuni. Un prieten de-al lui ne pune la dispoziție apartamentul din Cadogan Square pentru o noapte și Martin s-a gândit că ți-ar plăcea să vii și tu în călătoria asta, să mă susții puțin în caz că nu mă voi simți bine. Mă simt cam rău azi și probabil că și în zilele care vor urma va fi la fel.

Judith a privit-o sceptică pe Honor care avea un chip senin.

— Mi se pare că ești remarcabil de sănătoasă, Honor Greshom. Ești sigură că toată campania asta nu e intenționată, ca să abată gândurile surorii tale de la necazurile ei ?

— E, în parte. Dar Martin are înclinația de a intra în panică numai dacă mi se zbate un ochi, și de ce să petreci o duminică solitară aici la Hardwick când ai putea merge la Londra cu noi, gata să mă ții de mână dacă e necesar, ceea ce îi va permite lui Martin să se ocupe de treburile lui cu mintea „limpede".

— Nu știu, a zis Judith în dubiu. Nu pot să nu-mi aduc aminte de ultima oară când am

fost la un concert cu tine — un adevărat dezastru, într-un fel. În plus, știi că nu prea mă omor după muzică, nu de genul ăsta, oricum.

— Va fi numai ceva ușor, o să-ți placă, i-a zis Honor ferm. O să fie o schimbare pentru tine și mă bucur dacă mă însoțești când Martin se îngroapă în treburi.

Judith a cedat, nu pentru că ar fi vrut foarte mult să meargă.

O să fie o schimbare pentru ea, dar știa că Honor își va face griji. Acum că era însărcinată trebuia să-i mențină buna dispoziție, așă că atunci când Honor a plecat acasă, toate detaliile se stabiliseră, chiar și ce rochie va purta Judith și cine o va înlocui la spital.

— Apropo, știe mama de noul eveniment în perspectivă ? a întrebat-o Judith, când a condus-o pe Honor la mașină.

— Nu. Am simțit nevoia să depășesc greturile de dimineață înainte de a face vreo comunicare publică, îți poți închipui cum ar primi vestea... O să fiu copleșită cu sfaturi până în gât înainte de a avea șansa să-mi trag sufletul.

— Și Martin cum se comportă ?

— E în extaz !

Judith era convinsă și i-a făcut semn de la revedere cu mâna lui Honor, surprinsă să constate că o invidia. Nu se gândise deloc să aibă

copiii ei până acum, însă gândul de a purta un copil al lui Rafael a ţinut-o cu ochii deschişi cea mai mare parte a nopţii.

Concertul de binefacere avea să fie o gală şi a fost necesar ca Judith să-şi pună unica rochie neagră lungă, un material de crep negru, sobră, cu mâneci lungi şi partea de jos colantă, cu şliţ de la genunchi în jos. O purtase numai o dată, la un bal de la spital şi se dovedise puţin cam largă când a încercat-o pentru ca s-o aprobe Honor, însă aceasta a conchis că era perfectă pentru ocazie.

— E o sală impresionantă, unde va avea loc acest concert ? a întrebat-o Judith privindu-şi reflexia din oglindă cu îndoială.

La Sala **Festival,** draga mea, din câte ştiu, şi arăţi minunat. Pune-ţi nişte mărgele sau altceva care să te înveselească puţin, arăţi cam palidă.

— Numai pentru că nu am luat cine ştie ce aer proaspăt în ultimele zile — o să dau cu puţin fard roşu dacă asta te face mai fericită

Când Martin a venit după ea duminică dimineaţa, Judith a trebuit să recunoască faptul că era destul de plăcut să plece într-o mică plimbare. Duminicile petrecute acasă aveau darul ca abia să se târască şi în acea dimineaţă vremea era luminoasă şi însorită, aşa că era un lucru minunat să pornească la drum, să se dis-

treze din plin într-o excursie inopinată. Judith a sărutat-o pe Honor pe obraz când a intrat în mașină, zâmbindu-i.

— Arăți ca o fetișcană care merge într-un picnic, doamnă Greshom.

Martin a râs silit când s-a strecurat la volan, aruncând o privire drăgăstoasă spre figura radioasă a soției sale.

— Maternitatea o prinde, nu ?

— Am crezut că nu te simți bine de dimineață, Honor, i-a zis Judith sec.

— Numai în unele dimineți, draga mea !

Nu s-au grăbit deloc în drumul lor, oprindu-se la Oxford să mănânce la prânz și au ajuns la casa din Cadogan Square la ora ceaiului. Martin le-a introdus pe cele două femei într-un salon mare, frumos mobilat și Judith s-a uitat în jurul ei cu apreciere, emițând un fluierat slab.

— Zău că e frumos. Prietenul tău trebuie că e bine dotat cu bani, Martin.

— Nu cred că duce lipsă de bani, i-a răspuns Martin amabil. Deocamdată nu e aici, așa că mi-a spus că pot să-i folosesc apartamentul Drăguț din partea lui, Honor, toate ustensilele de ceai se află în bucătărie, draga mea, a adăugat el. Pui ibricul pe foc și eu o să-i arăt lui Judith unde o să doarmă.

Existau numai două dormitoare, ambele mari și amândouă mobilate cu același lux și gust ca living-ul.

Judith l-a examinat pe al ei cu interes, după ce Martin a lăsat-o singură, apoi şi-a despachetat sacoşa şi şi-a agăţat rochia înainte de a se alătura celorlalţi doi pentru ceai.

Martin trebuia să ajungă devreme la teatru şi le-a părăsit pe cele două surori care urmau să plece mai târziu, pentru a nu le face să aştepte prea mult până începea concertul.

— Nu vreau să te plictiseşti, i-a spus el lui Judith cu un zâmbet silit, când a sărutat-o de rămas-bun pe Honor.

— Nu-ţi face griji, îţi promit că nu voi căsca, l-a spus ea, şi voi avea grijă şi de soţia ta până te vei elibera tu.

— Nu pot spune că am nevoie de cineva să aibă grijă de mine astă-seară, a zis Honor, bătându-l uşor cu palma pe obraz pe soţul ei. Pe curând, soţiorul meu.

Dar au ajuns cu mult mai târziu decât se aşteptau ambele fete, puţin nervoase în timp ce taxiul lor era oprit într-un şir lung de maşini din cauza traficului în drum spre teatru.

— Doamne, Dumnezeule, sper să nu întârziem ! a spus Judith neliniştită.

Honor s-a destins când au început să se mişte din nou.

— Slavă Cerului ! Abia ajungem la timp.

Judith nu mai asculta. Era prea preocupată să se uite pe fereastră, încercând să afle unde se găseau.

— Honor, ești sigură că i-ai spus șoferului adresa exactă ? Chiar și eu știu că **Sala Festival** e pe partea cealaltă a Tamisei.

— Da, dragă, e în regulă. De fapt, concertul nu e acolo. Am înțeles eu greșit.

Judith s-a încruntat la profilul senin al surorii ei, apoi a scos o exclamație când taxiul s-a oprit în fața frontispiciului de neconfundat al **Royal Opera House.** S-a întors acuzatoare spre sora ei.

— Ai știut tot timpul că e la **Covent Garden.** Pui ceva la cale ?

Honor n-a ținut cont de ea, ocupată să achite taxiul și grăbind-o pe Judith, care protesta, prin ușile faimosului foaier, unde le-a întâmpinat Martin. Acesta era înnebunit.

— Unde naiba ați stat atât ? le-a întrebat el, nedându-le timp să-i mai explice. E aproape opt, mișcați-vă mai repede, amândouă.

Când toți trei erau instalați pe locurile lor, în fotoliile de orchestră, n-a mai fost timp de reproșuri cu sufletul la gură, înainte ca dirijorul să pășească pe scenă în fața orchestrei, întâmpinat cu aplauze furtunoase. După ce Imnul Național a fost intonat, a început să le vină respirația la loc, în acordurile uverturii. După aceasta cortina grea de catifea cu chiparoși mari s-a dat la o parte pentru a dezvălui fundalul **Lacului Lebedelor,** doi dintre soliști aflându-se pe scenă cu corpul de balet, pentru a dansa pe muzica celebră a lui Ceaikovski.

Judith s-a relaxat imediat. Aceasta, cel puțin, era ceva care îi plăcea într-adevăr, o măiestrie fizică și artistică, pe care o putea lega de ceva și a o aprecia, în timp ce s-a lăsat pe spate în fotoliu, cu un oftat de plăcere. Chiar când intermezzo-ul de balet a fost urmat de un solo de violoncel și un solo al unei soprane care a cântat o arie din **Faust,** Judith a putut să-i acorde lui Honor un surâs care s-o liniștească, indicând că îi plăcea și restul serii, doritoare ca sora ei să fie fericită.

În pauză, Martin le-a condus pe cele două femei pe care le avea în grijă la **Crush Bar** să bea șampanie și să se întâlnească cu ceilalți organizatori. Judith sporovăia și râdea cu oameni al căror nume îi era dificil de reținut în vociferările care se auzeau în jurul ei, observând că trei oameni se împingeau prin mulțime cu scuzele de rigoare, evident îndreptându-se în direcția lui Martin. Bărbatul era subțire și chel, cu niște ochi inteligenți, pătrunzători în spatele unor rame închise, aproape negre, iar cele două femei care se aflau în compania lui erau îmbrăcate luxos, dar cu gust, și cu o asemănare fizică frapantă.

— Martin ! Bărbatul a surâs larg când l-a bătut pe Martin pe umăr.

— Ți-ai găsit doamnele în cele din urmă, grozav ! Nu e minunat ? Toată lumea parcă are febra anticipării. Nu pot să-ți spun cât de mult înseamnă seara asta pentru mine.

— Şi pentru mine, i-a replicat Martin şi a făcut în grabă prezentările. Soţia mea, Honor şi cumnata mea, Judith Russell.

— Bănuiesc că Robin ar fi trebuit să spună **snap**, a surâs cea mai în vârstă dintre cele două femei. Sunt Holly Mellor şi aceasta este **sora** mea Leonore. Leonore Kramer.

Judith a simţit un junghi de durere din cauza coincidenţei, dar s-a alăturat discuţiei generale. Deci aceştia erau Mellor-ii, agenţii lui Rafael şi prieteni atât de buni, încât îl cunoşteau cu mult mai mult decât putea ea să spere acum.

— Nu e colosal !? a exclamat Leonore Kramer cu un accent transatlantic tărăgănat care nu lăsa nici o îndoială în privinţa originii ei, accentul ei fiind mult mai pronunţat decât al surorii ei naturalizate în Anglia. Şi-a petrecut degetele subţiri prin părul strălucitor, cu unghiile lăcuite în nuanţa exactă a coafurii şi celorlalte accesorii, roşcat-aurii, ochii ei mari, aproape felini, licărind de excitare. Când Holly mi-a dat vestea cea fericită am sărit în următorul avion **Concorde** — nimic nu m-a mai putut opri.

Judith i-a surâs deschis şi a privit-o pe Honor care trepida jenată.

— Ce s-a întâmplat, iubito ?

— Nimic, a răspuns Honor în grabă şi s-a retras sub braţul protector al bărbatului ei.

— Cred că ai fost la **ultima** reprezentație a lui Rafael, domnișoară Russell, i-a spus Holly Mellor, așa că ești una din acele persoane norocoase care i-a ascultat cântecul de lebădă. Probabil că ești foarte emoționată să participi acum și la **comeback-ul** lui !

Cuvintele i-au tăiat răsuflarea lui Judith. Le-a aruncat o privire surprinsă, furioasă lui Honor și Martin, înainte de a zâmbi orbitor celorlalți.

— O, da, a zis ea cu dulceață în glas, prea emoționată ca să mai poată rosti ceva.

— Cât te invidiez ! i-a spus teatral Leonore. Am până la ultimele înregistrări ale lui Rafael și numai ascultându-i vocea mi se fac genunchii de gelatină, dar de fapt când îl vedeai interpretând în carne și oase era cu totul altceva.

Martin a tușit, chipul lui îmbujorându-se de stânjeneală.

— Mi-e teamă că mi-ai stricat surpriza. A aruncat o privire hăituită chipului de piatră al cumnatei sale. Nu-i spusesem lui Judith că Rafael va cânta în astă-seară.

— Vrei să spui că n-ai știut ? a întrebat Robin neîncrezător.

— Te miră, nu ? a ripostat Judith. Probabil că sunt singura din Londra care nu știu, sau poate din toată țara. Nu-i curios că părinții mei din Țara Galilor sunt la curent cu noutățile de ultimă oră ? Clarifică-mi însă un lucru,

totuşi. Doar dacă cineva n-a descoperit un medicament-miracol la Viena sau în Elveţia, sau în altă parte, probabil că Rafael n-ar mai fi cântat ; aşa că ce va face, mai exact, va dansa ?

Au râs cu toţii, amuzaţi de glumă.

— Aici e medicamentul, a zis Robin Mellor tamponându-şi fruntea cu o batistă albă, Martin a jucat tare, Rafael îşi dirijează propriul poem simfonic, domnişoară Russell. N-ai văzut programul ? Caută singură.

Judith a studiat programul mare, lucios pe care-l aruncase în maşină, inconştientă de degetele împăciuitoare ale lui Honor pe braţul ei. Ea s-a uitat la rubrica din finalul concertului ; un poem simfonic cu titlul **Idilă Celtică,** compus şi dirijat de Rafael David.

— Judith — i-a spus Honor, dar Judith abia a auzit-o în conversaţia animată care a izbucnit între ceilalţi. Cuvintele erau scrise negru pe alb pe hârtie, oricât părea de necrezut. Aceasta era cea mai amarnică lovitură dintre toate şi efortul de a-şi menţine masca politicoasă i-a secătuit şi ultimul fir de voinţă pe care-l mai avea când i-a întors programul înapoi lui Robin Mellor şi i-a ascultat pe ceilalţi continuând să discute despre marea aventură, chiar fiind de acord cu ideea că tăria lui de caracter găsise o supapă pentru abilitatea sa artistică.

— Ce om, ce artist ! s-a entuziasmat Leonore. A zâmbit şi şi-a netezit mătasea colantă de culoarea jadului de pe şolduri.

— Desigur, l-am auzit pe Raf cântând în cele mai mari săli de operă în Europa şi America de Nord, ştii.

— Ce entuziasm, doamnă Kramer. Trebuie să fii îndrăgostită de muzică, i-a zis Judith.

— Numai când tenorul e sexi ca Rafael, i-a zis Holly cu viclenie. Dar dumneata trebuie să fii îndrăgostită de muzică, domnişoară Russell !

— Nu e deloc, a intervenit Honor repede. De fapt a venit cu noi ca să fie cu ochii pe mine în timp ce Martin era ocupat cu Fondul de întrajutorare împotriva foametei. Sunt însărcinată, a anunţat ea prosteşte, îmbujorându-se în timp ce ceilalţi au exclamat şi au felicitat-o, Leonore gângurind spre ea cu extravaganţă.

Judith stătea deoparte, ofilită de o suferinţă foarte aproape de mânie la gândul că transformarea lui Rafael în compozitor se produsese fără să fi făcut nici o aluzie. Trebuia, evident, să însemne că nu mai simţea nimic pentru ea, nemaiincluzând-o în planurile lui viitoare în nici un fel, pentru că sigur ar fi scris sau telefonat, chiar şi o garoafă stupidă ar fi fost mai bună decât nimic. S-a dus înapoi la locul ei cu Honor şi Martin, abia conştientă de explicaţiile lor şoptite, înlăturându-le cu un surâs luminos când s-a aşezat pentru cea de-a

doua parte a programului. A fost un **pas de deux** cu două stele de balet în afirmare, urmați de un tenor care cânta ceva din Puccini și un bariton cântând Mozart, dar Judith ședea ca o statuie de ceară, sobră și surdă la orice, dar cu o mânie care creștea treptat în ea. Aproape cu detașare, s-a gândit la ideea de a se ridica pur și simplu și a ieși din sală, dar a respins ideea cu regret când a simțit mâna lui Honor aproape de a ei în timp ce aplauzele pentru bariton s-au stins și peste marea sală s-a așternut o tăcere apăsătoare pe când spectatorii așteptau cu sufletul la gură să iasă dirijorul pentru care, neștiut până atunci de Judith, majoritatea audienței plătise să-l vadă.

Când silueta înaltă, familiară, într-un frac neobișnuit, a apărut în cele din urmă, croindu-și drum printre membrii orchestrei pentru a se urca pe podium, aplauzele care l-au întâmpinat au fost asurzitoare. Judith a înghițit din greu, privindu-l fix pe Rafael cu figura lui gravă pentru un moment, când s-a înclinat și a mulțumit pentru aplauzele tumultuoase. S-a făcut mică pe locul ei, dorind din instinct să se ascundă, știind că era ridicolă, dar sigură totuși că pentru o clipă ochii lui o găsiseră înainte de a se întoarce și a ridica bagheta. Într-o tăcere tensionată, audiența a așteptat înainte ca primul sunet melancolic al oboiului să răspundă baghetei convingătoare, care a făcut semn celorlalte instrumente să-i urmeze exem-

plul, apoi corzile şi alămurile, toate împreună ca într-o ţesătură în emoţia crescândă a temei de deschidere, până ce în final timpanele au anunţat o schimbare de dispoziţie, întreaga orchestră răspunzând mâinilor expresive ale lui Rafael, şi corpului lui suplu care se mişca precum o expresie fizică a muzicii pe care o obţinea de la instrumentişti, o melodie de o seninătate obsedantă, crescând gradat spre un cântec de triumf şi bucurie care se ridica la o culme ce oprea inima de senzualitatea sunetelor. Apoi s-a stins încet, încet, până ce oboiul posomorât a rămas singur să tremure în tăcerea care a durat cinci secunde pline, înainte ca audienţa să erupă în aplauze nebune şi strigăte de bravo în toată sala.

Judith a dat drumul la respiraţia pe care o reţinuse, stând perfect nemişcată în timp ce se uita fix la Rafael. El răsufla dificil în timp ce se înclina, apoi a ridicat orchestra în picioare ca să fie aplaudată şi ea. Ea îl privea cu o ironie tristă, simţindu-se ca o muritoare umilă uitându-se la un zeu pe înălţimile Muntelui Olimp. Figura de acolo de sus era a unui străin dintr-o altă lume, nu avea nimic de a face cu Judith Russell. Făcând efortul unui zâmbet, s-a întors spre Honor şi Martin după ce Rafael a părăsit pupitrul.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus, i-a zis ea simplu, simţind fiecare cuvânt. N-aş fi vrut să pierd piesa asta pentru nimic în lume.

— Îmi pare rău de toate subterfugiile, i-a spus Martin stânjenit.

— Știu că n-ai fi venit altfel, a adăugat Honor.

Judith a reușit un zâmbet.

— Pe cuvânt că n-aș fi venit. Și uite că aș fi pierdut, dar acum aș vrea să ies de aici, dacă nu ai nimic împotrivă și te întorci cumva la apartament.

— Dar nu pot face așa ceva ! Honor a arătat îngrozită. Se organizează un supeu, Judith, cu Rafael ca oaspete de onoare și tu, invitată să...

— Honor, i-a zis Judith cu o ezitare în voce, ce încerci să-mi faci ? Nu sunt bolnavă, știi doar. Sunt destul de sigură că am reținut mesajul lui Rafael, tare și clar și asta spune „s-a terminat cu desăvârșire" așa că lasă-mă să mă duc, te rog !

Martin și Honor nu-i mai puteau spune nimic care s-o miște și nici ea nu-i lăsă s-o însoțească. Locul lui Martin era la serată oricum, în calitatea lui de membru al Comitetului, și locul lui Honor era cu el, încât nu a mai fost nici o discuție, cu excepția faptului că Martin și-a luat măsurile de siguranță s-o instaleze pe Judith într-un taxi înainte de a-i da drumul să se întoarcă singură la apartament.

Rămasă singură în cele din urmă, Judith abia mai putu să-și rețină lacrimile pe drum. A scrâșnit din dinți și s-a uitat pe fereastra

automobilului la lumini, până ce a ajuns la Piaţa Cadogan şi în cele din urmă s-a adăpostit în liniştea apartamentului. S-a dus direct în dormitor şi şi-a aruncat îmbrăcămintea de catifea pe pat, aproape tentată să se arunce şi ea pe pat, dar a rezistat impulsului şi s-a îndreptat spre baie pentru a-şi da cu apă pe obrajii îmbujoraţi. Şi-a privit figura răvăşită în oglindă, ameţită de excesul de emoţie prin care trecuse în timpul serii, o gelozie ruşinoasă din partea ei şi tot ce reprezenta, luptându-se cu suferinţa adusă de Rafael din cauza tăcerii lui despre noua carieră. Fără îndoială, Leonore Kramer se afla oriunde se afla Rafael, dornică să producă orice formă de diversiune pe care el o pretindea — Rafael însuşi admisese că nu fusese deloc neglijat, la urma urmei. Ce proastă fusese numai să-şi imagineze că putea să concureze în seara aceea. Leonore Kramer şi Holly Mellor purtaseră amândouă rochii unicat, probabil create de designeri ca Bill Bloss sau Bruce Oldfield. Judith a râs uşor, cu ironie. Rochia ei mică, sobră, neagră, fusese cumpărată de pe un umeraş dintr-un super-magazin din Birmingham, destul de scump de fapt, dar cu siguranţă nu luxos. A clătinat din cap, uimită de motivele lui Martin şi ale lui Honor de a o duce la Londra la un concert. Cunoscându-i pe amândoi, ei avuseseră intenţii bune, dar, Doamne, ce experienţă s-a dovedit până la urmă ! Extrem de chinuitoare, dar edifica-

toare. Cel puțin acum știa la ce să se aștepte. În Țara Galilor, departe de toate, Judith și Rafael fuseseră doi oameni care erau egali, singura diferență dintre ei fiind cea de sex. Acum erau din nou, fiecare, la locul lui. Judith, fizioterapeuta dintr-un orășel, și Rafael, starul internațional, indiferent dacă el cânta, compunea, dirija sau făcea orice altceva. Și niciodată cei doi nu se vor mai întâlni din nou.

Judith și-a frecat tâmplele obosită, năzărindu-i-se că aproape putea să audă muzica lui Rafael în gând. S-a crispat subit. Putea s-o audă, foarte clar, dar de undeva de aproape, nu în interiorul ei. Apoi muzica s-a oprit și ea s-a scuturat iritată. Halucinații care o zăpăceau. Cafea! Acesta era răspunsul. Judith a traversat holul spre bucătărie, dar s-a oprit în fața ușii închise a salonului. Muzica începuse din nou, ridicându-i părul de pe ceafă, și nu era bucata auzită la Operă.

Ce ignorantă muzicală putea fi, dar această melodie era ceva ce recunoștea cu o tresărire de readucere aminte, deși o auzise numai o dată. Era din **La Rondine** și-l auzise pe Rafael cântând-o pe scenă la Teatrul William Greshom într-o seară de neuitat, nu de mult.

Judith a strâns din dinți și s-a uitat spre ușa închisă. Bunul simț asigurând-o că un spărgător cu intenția de a pătrunde prin efracție nu s-ar opri să asculte cu plăcere un disc la stația stereo a gazdei sale. Apoi, fără nici un

avertisment, simți că leșină, în timp ce o voce de neconfundat se ridica deasupra orchestrei, sunetul pur aducând nu lacrimi lichide în ochii lui Judith, ci note impresionante șiroiau, implorând. Deși implorarea era în italiană, știa foarte bine ce însemnau cuvintele, nu numai datorită dicției perfecte a lui Rafael, ci dintr-o analiză secretă a libretului tradus, în zilele neliniștite după prima întâlnire cu el.

— **No. Rimani ! Non lasciarmi solo !** implora vocea, repetând expresia cu o cadență de o asemenea disperare, încât o sfâșia pe Judith. Apoi, abrupt, s-a așternut liniștea, și ea și-a mobilizat forțele, deschizând ușa și dând brusc drumul la lumină în timp ce năvălea în cameră.

— Ce naiba faci... Judith s-a trezit vorbind singură în tăcere. Camera era goală, singurul semn de viață fiind luminița roșie pe stația stereo. Încruntată, Judith a aruncat o privire stânjenită peste umăr, apoi iritată a traversat camera largă pentru a închide aparatul, tresărind puternic atunci când muzica a început din nou. Banda se redeclanșase singură. De data asta, Judith a așteptat, încruntându-se, piciorul bătându-i cu enervare cadența muzicii și pauzele își urmau lungimile lor, ca și înainte, cu vocea lui Rafael care o implora să stea și să nu-l părăsească. Întunecată, Judith l-a as-

cultat până la sfârşit, apoi a stins staţia şi a scos-o din priză, pentru a descoperi că era ataşată la un mic computer pe podea.

— Da, da, da, a murmurat Judith. Miracolele ştiinţei moderne. Şi cum naiba a ajuns acolo, mă întreb ?

— Eu l-am pus, a spus o voce amuzată din spatele ei şi Judith s-a răsucit pentru a-l vedea pe Rafael, sprijinindu-se indolent de tocul uşii, cu un inel de chei atârnându-i de deget.

Un val mare de mânie i-a colorat figura lui Judith şi apoi s-a retras, lăsând-o palidă de o furie nemaipomenită.

— Ce faci aici ? l-a întrebat ea, consumată de o dorinţă feroce să se năpustească asupra lui în timp ce el stătea degajat acolo, nici pe departe străinul oficial în ţinuta de seară, ci ca un bărbat pe care-l ştia, nonşalant într-un jerseu şi pantaloni şi cu un sacou de piele aruncat peste umeri.

— Aici locuiesc, i-a spus el nonşalant... când vin la Londra, adică. E apartamentul meu.

Judith a ridicat din umeri pentru a-şi păstra controlul nervilor.

— Martin mi-a spus că aparţine unui prieten, i-a replicat ea.

— Şi eu nu sunt prietenul lui ?

— Mi-a spus că prietenul este plecat.

— Vai, a fost obligat să mintă. Nu sunt plecat. Sunt aici, i-a zis Rafael, licărirea din ochi dezminţindu-i seriozitatea.

Judith s-a uitat fix la el.

— Şi ai fost aici tot timpul ?

— Nu. După... după ce am plecat de la tine, Judith, m-am dus cu maşina în Granada. Nu ştiam unde să mă duc în altă parte. Şi tot timpul cât am condus până acolo am auzit această muzică în capul meu. S-a mişcat din cadrul uşii, înaintând puţin spre ea, cu ochii fără să clipească în timp ce îi ţintuia pe ai ei. Am fost dezolat, Judith. Această muzică pe care o auzeam nu era fericită şi totuşi părea să-mi uşureze melancolia puţin, exprimând-o, şi când în cele din urmă am ajuns la Casa de las Flores m-am aşezat la pian şi am cântat melodia în gând şi aceasta s-a dezvoltat. A devenit expresia timpului scurt pe care l-am petrecut împreună la Morfa, toată tristeţea şi marea fericire arzătoare pe care am încercat-o când erai acolo cu mine. N-ai auzit toate astea în muzica de ascară, Judith ?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Muzica a fost foarte expresivă, dar m-am putut gândi doar că tu ai scris-o fără să-mi spui. Pentru mine a părut că era străină nicidecum o parte a acestei vieţi noi pe care o duci.

— Tot ce înţelegi este că te voiam când lucrurile erau dificile pentru mine, apoi când m-am consolat m-am descotorosit de tine. Ochii lui Rafael au fulgerat un moment, până ce pleoapele i-au ascuns.

Judith a ridicat din umeri indiferentă.

— N-ar trebui să fii la petrecere acum ? Am reţinut că erai oaspetele de onoare.

— Va merge şi fără mine, a spus el calm. Voiam să fim împreună acolo. Dar tu n-ai vrut, aşa că m-am retras aici.

— Doamna Kramer va fi dezamăgită, i-a zis Judith.

— Leonore ? Ochii lui Rafael s-au mijit. Ai întrebat-o asta aseară ?

— Da. Bărbia lui Judith s-a ridicat. Spunea că sunteţi prieteni de demult.

— O ştiu de multă vreme, da. E firesc, e rudă cu unul din agenţii mei. Cunosc multă lume de multă vreme. Şi pe tine de puţin timp. Are vreo importanţă ?

— Nu. Cred că nu. Ochii lui Judith au privit în lături, pentru a-i evita pe ai lui. Şi care e rolul lui Honor şi Martin în chestia asta de aseară ?

— I-am rugat să te aducă la Londra, să te târască la concert cu forţa, dacă e nevoie. Vocea lui Rafael era aspră. Credeam că vei fi bucuroasă. Eu eram. Martin însă spusese că erai nefericită fără mine. Se pare că toţi au greşit — în toate privinţele.

Judith tăcea. La colţurile ochilor se formau lacrimi care au început să-i curgă pe obraji.

— Nu greşeau, i-a spus ea în cele din urmă cu o voce sugrumată. Nu ştiam, nu mi-am dat seama...

— Că muzica mea era un cadou pentru tine, Judith ? Voiam să fac ceva care să-ţi merite dragostea, să demonstreze că ne-am câştigat viaţa împreună. Dar, fiind performerul care sunt, am vrut să organizez un spectacol pentru tine.

Rafael nu s-a mişcat, dar vocea lui s-a redus şi a devenit răguşită şi Judith s-a uitat la el, strâmbând din nas, încă mânioasă pentru săptămânile de tăcere şi de nefericire ; dar, ca un firicel de aur, luminos, era convingerea că acolo în faţa ei, cu ochii scânteindu-i ca nişte tăciuni sub sprâncenele oblice, se afla singurul bărbat pe care-l voise vreodată, dincolo de orice dubiu. Însă imboldul de a-l pedepsi persista, şi ea a rezistat dorinţei de a se arunca în braţele lui, vrând să-l facă să sufere pentru tăcerea lui, dar şi pentru că-i sfâşiase emoţiile cu o reamintire atât de emoţionantă a vocii lui superbe.

— M-ai speriat, i-a spus ea direct, privindu-l cu resentiment în timp ce-i arăta spre staţia stereo. Dispozitivul tău m-a scos din minţi.

— Te-ai speriat de puţină muzică ? Tu, Judith ? Râdea deschis spre ea. Nu cred !

— Am crezut că a pătruns cineva în casă, până ţi-am descoperit computerul.

— Ingenios, nu ? Am un prieten în branşă care mi-a arătat cum să procedez.

— Lasă-mă cu tehnica, Rafael. Judith s-a așezat pe sofa. Cred că ai pregătit totul înainte de sosirea mea aici.

Rafael s-a apropiat și se uită în jos la ea.

— Da, așa am făcut. Apoi i-a dat drumul Martin. Planul meu a fost să apar la petrecere cu tine și apoi să te aduc aici și dacă competența mea drept compozitor și dirijor nu te-ar fi convins, am sperat că cuvintele de pe bandă vor reuși acest lucru. De aceea l-am instalat — pentru cuvinte. Le-ai înțeles ?

— O, da, a admis ea, întorcându-se. Știu ce voiau să spună.

— Ca să fiu cinstit, am avut speranța că dacă totul va eșua ai putea să te îndulcești auzindu-mi vocea pe care am avut-o odată. Rafael s-a așezat lângă ea, dar n-a făcut nici o mișcare de a o atrage. Ți-a atins vreo coardă, Judith ? Știi că ziceam „stai, nu mă părăsi".

— A, dar cum e singur-singurel, Rafael ? I-a aruncat o privire lungă piezișă. Astă-seară am căpătat o idee clară despre cât de multă consolare poți avea la dispoziție.

El a ridicat expresiv un umăr.

— Te rog să-ți împarți viața cu mine, Judith, nu numai patul. I-a prins bărbia într-o mână și i-a întors fața spre el. Ce mai trebuie să fac înainte ca să spui da, chica ? Dios, ești rea cu mine !

— Eu sunt rea cu tine ? a strigat ea cu pasiune. Cum crezi că m-am simțit în tot acest

timp fără nici o veste ? Şi că tot ne aflăm la acest subiect, de ce ai fost atât de distant la nunta lui Honor ? Chiar şi după ce ne-am dus la maşină împreună ?

— Pentru că atunci, **querida**, nu eram sigur că voi avea succes drept compozitor şi pentru că atunci nu eram sigur de succesul unui alt plan care e acum o certitudine. Subit, s-a întors şi a apucat-o de coate. Mă forţam foarte mult să mă autocontrolez tot timpul, să nu te iau în braţe şi să te sărut până să te las fără suflare, prostuţo. Dar în definitiv, era nunta surorii tale. Nu o ocazie pe care s-o stric cu o asemenea comportare necontrolată. A scuturat-o uşor. Şi nu uita, Judith Russell, că eu am fost cel respins !

Judith s-a uitat la el cu îndoială în priviri cu ochii ei negri.

— Ştiu, i-a zis ea cu dificultate şi a încercat fără voia ei să se desprindă.

— Nu. N-am să te las să pleci !

Rafael s-a apropiat, odată cu mirosul familiar care-i accelerase pulsul odinioară, simţindu-l în nări în timp ce o trăgea cu tandreţe spre el. Nu te depărta, am ceva important să-ţi spun.

Dintr-odată, Judith a devenit sătulă de cuvinte. A ridicat nişte ochi scânteietori de invitaţie spre el şi i-a spus cu o voce voalată :

— Îmi spui mai târziu. Şi ridică mâinile pentru a-i aduce faţa spre ea. Am fost o mi-

zerabilă, Rafael. Mă bucur mult că muzica ta a avut succes în seara asta, dar într-o anume privință nu mă interesează. Nimic nu mă interesează, ca să fiu cinstită, decât să fiu cu tine, oriunde ai fi, orice ai vrea să faci sau să nu faci. Dacă, dacă încă mă mai vrei, asta e...

Rafael și-a aruncat ochii în sus și a scuturat-o destul de violent.

— **Dios !** Ce altceva trebuie să fac să-ți dovedesc ?

Judith l-a cuprins în brațe și și-a ridicat gura.

— Ai putea să mă săruți.

Ochii lui Rafael s-au aprins și gura lui a întâlnit-o pe a ei într-o pasiune tandră și de ușurare care-l elibera când a ridicat-o pe genunchi și a ghemuit-o la pieptul lui, mângâind-o cu blândețe în timp ce gura lui se mișca peste trăsăturile chipului ei, ca și când ar fi dorit s-o memoreze din nou, prin atingere.

— A, **linda flor,** a oftat el în cele din urmă Cât am tânjit să te țin în brațe ca acum. Gândul și sufletul meu ți-au dus dorul.

Un chicotit inconfortabil a scuturat-o pe Judith și și-a ridicat o privire tachinatoare spre el.

— Am început să mă obișnuiesc cu folosirea lestul de extravagantă a limbii engleze.

El s-a uitat la ea cu superioritate.

— Spun numai ceea ce simt.

Ea a dat din cap cu drăgălăşenie şi a revenit în braţele lui.

— Da, încep să-mi dau seama. Dar să nu-ţi imaginezi că te-am iertat că m-ai speriat cu acea şmecherie răutăcioasă a ta. Am crezut că eram urmărită de vocea ta, cabotinule.

— Cabotin * ? Asta e ceva de mâncare, nu ?

— Mm... Cam aşa ceva. În mod delicat, a început să-şi plimbe buzele şi dinţii pe linia maxilarului, cu o încetineală chinuitoare până ce el s-a întors orbit pentru a-i găsi gura cu a lui şi nu s-a mai rostit nimic o vreme, până ce Rafael şi-a ridicat capul, cu un efort enorm.

— Nu, i-a zis el cu sufletul la gură şi s-a înroşit, dar era hotărât. În primul rând, trebuie să-ţi spun ce am făcut de când ne-am despărţit.

— De când m-ai părăsit, vrei să spui ?

— Crezi că mi-a fost uşor ? Figura lui Rafael fu tristă la această aducere aminte. Deşi după aceea, la Casa de las Flores din Granada, ţi-am fost aproape recunoscător.

— O, da !

— Am spun „aproape", **mi amor,** nu în întregime... Braţele lui s-au strâns în timp ce se uita cu un aer posesiv la ea care-şi lăsă faţa pe umărul lui. Dar ai avut dreptate. O viaţă vegetativă, după cum ai descris-o tu, nu ne-ar mulţumi pe nici unul din noi, nici pe tine, nici

---

* ham — şuncă, în limba engleză, aici, în sens argotic „cabotin".

pe mine. Nu numai că m-ai inspirat să compun **Idila Celtică,** dar după o vreme, m-am gândit la altceva cu care să-mi umplu timpul acum, când nu mai pot să cânt.

— O să dirijezi ! Judith s-a ridicat cu ochii strălucindu-i. Arăţi fantastic pe podium, cu toată experienţa ta scenică. Vei dirija opere, cu certitudine.

— M-am gândit la asta, a fost el de acord, cu un surâs strălucitor la entuziasmul ei. După ce am fost cântăreţ, simt că pot să dirijez o operă cu o simpatie specială pentru interpreţi şi muzicieni, dar mă abat de la subiect. Ideea mea cea bună este să înfiinţez o şcoală pentru tineri cântăreţi de operă, fie că aceştia pot plăti sau nu. Am casa. Am banii necesari şi am prieteni. De exemplu, Brynn Tudor doreşte să se asocieze şi el. Va acorda ceva timp pregătirii acestora şi va veni şi cu ceva bani. Sunt sigur că şi alţii îşi vor răpi din timpul lor pentru şcoala mea şi voi lua şi eu lecţii cu specialişti. Cred că o să-mi placă.

— E o idee minunată ! a exclamat Judith. Dar eu ?

— O să mă bucur de compania ta, **mi corazon,** i-a spus el răguşit şi a sărutat-o cu pasiune.

— Nu asta am avut în vedere. Cu figura roşie, ea s-a tras în lături. Tocmai mă întrebam dacă ai putea folosi un nou recrut ?

Rafael s-a uitat la ea atent, de sus până jos, pretinzând că reflectează.

— E posibil, desigur, să am nevoie de un fizioterapeut. Cred că mă pot gândi la un serviciu pentru tine.

Judith şi-a tras părul de pe figură.

— Şi salariul meu va fi bun ?

Rafael a ridicat din umeri, cu o licărire maliţioasă în ochi.

— Nu. Dar vor fi beneficii colosale, după cum spuneţi voi, englezii.

— O, da ? Ca de exemplu ?

— Va trebui să-l menţii fericit pe Maestru, să faci tot ce-ţi comandă.

— Comandă !

— Imploră ! Fără s-o prevină, Rafael s-a lăsat în genunchi în faţa lui Judith, cu mâinile împreunate într-o rugă extrem de dramatică. Spune-mi că vei fi pentru totdeauna a mea, querida, nu-mi distruge viaţa cu refuzurile tale, te implor...

— Pentru Dumnezeu, taci din gură, prostule !... Judith a aruncat cu o pernă în el cu o asemenea forţă, încât el a aterizat pe spate, râzând fără să se poată stăpâni... Dacă e un libret de operă, nu e de mirare că nu-l cântă prea des în engleză !

Rafael s-a ridicat şi şi-a apucat genunchii cu mâinile, din nou sobru, cu ochi interogatori.

— Vrei, Judith ? Dorești să-ți petreci viața cu muzicieni ? Nu pot face nimic altceva, toată viața mea a fost numai muzică.

— Mi-am dat deja seama ce posibilități reduse de alegere am, i-a spus ea sinceră. Fără tine, viața mea, oricum e destul de nesemnificativă. Acum, dacă voi simți nevoia să lucrez, îmi voi practica priceperea pe elevii tăi, îi voi face să capete o condiție fizică mai bună. Vei putea să construiești un gimnaziu unde aș putea să-i pregătesc fizic.

— Orice dorești, **amada.**

— Atunci, mă tem că ai rămas cu mine pe cap !

Zâmbetul i-a pierit lui Rafael.

— Mie îmi era teamă, Judith. Dar acum te am înapoi și n-o să mă mai tem de nimic.

Ochii lui Judith erau umezi de compasiune.

— De ce ți-era teamă, Rafael ? Că nu vei mai putea cânta ?

— Nu. Mă resemnasem cu asta înainte de a veni tu la Brynmorfa. Numai după ce am gustat viața cu tine alături, am descoperit că perspectiva vieții fără tine e atât de îngrozitoare.

S-au uitat unul la altul grav un moment, apoi Rafael a întins o mână pentru a o atinge pe cea a lui Judith.

— Ce s-a întâmplat ? i-a șoptit ea.

— E că fata mea și-a recăpătat strălucirea. Lumina arde în forul tău interior și nu mai e fata pe care am revăzut-o la nuntă — atât de

elegantă, dar fără viață. Cătuși de puțin făptura vioaie, zburdalnică pe care am întâlnit-o prima oară în parc.

— Pe care ai culcat-o la pământ, i-a replicat ea indignată, apoi a oftat. O, Rafael, a fost îngrozitor fără tine. Credeam că-ți pierduseși interesul față de mine, după căsătoria lui Honor.

— Doar știi că mă pricep să mă prefac. Mi-am câștigat viața prin talentul de a mă prefface, Judith. Rafael a rămas unde se afla pe podea, cu figura luminată de o sinceritate pasionată. Dar acum nu mă prefac defel, Judith. Te iubesc, te vreau și mă rog să simți și tu la fel față de mine. Ei, simți ceva, micuța mea ?

Judith a surâs cutremurată.

— Știi prea bine că simt.

Mut, Rafael a ridicat brațele și ea a venit între ele cu un oftat de pură fericire, abandonându-se gurii și mâinilor lui cu extaz, dar a tresărit, i s-a părut că a auzit ceva.

— Dă-mi drumul, Rafael, nu putem să stăm astfel aici. Honor și Martin vor sosi dintr-un minut în altul.

El a clătinat din cap, ochii dansându-i și a tras-o înapoi în brațe.

— Le-am reținut o cameră la **Savoy.**

— Da ? Judith s-a holbat uimită la el. S-a gândit la toate ! Dar ce extravagant !

— Vor considera că avem nevoie de timp să fim singuri. Martin înțelegea bine că dacă ar

fi fost după mine, te-aș fi luat de mult în căsătorie, la fel ca în situația lui cu Honor. Și știu că amândoi sunt de acord în privința asta. S-a ridicat într-un cot pentru a se uita în jos la chipul ei îmbujorat cu plăcere. În plus, cred că merită o răsplată pentru tot efortul de a te aduce la Londra, păstrând secretul despre mine, nu ? Biata Honor a considerat că va fi extrem de dificil — a vrut mult să-ți dezvăluie totul.

— Biata de ea, trebuie să fi fost cumplit pentru ea.

— Deci ești de acord că extravaganța mea a fost justificată. Din punctul meu de vedere, nici un preț nu e prea ridicat pentru o noapte în brațele tale, **amada.**

Judith a râs în hohote, fără să vrea.

— Nu poți spune așa ceva — îmi strici reputația !

Rafael a chicotit și el în timp ce se întindea alături de ea.

— Știi foarte bine ce vreau să spun, cicălitoare mică. Ai mare grijă, sau o să-mi scot pârleala când vei începe să înveți spaniola.

— O să-mi aduc aminte. Până atunci pot să te întreb ceva ?

— Orice, **querida !**

— Mă tot întreb de ce stăm întinși pe această podea acoperită de un covor ales cu gust dar atât de tare, când se află două paturi libere alături. I-a zâmbit cu sfială.

— O întrebare de milioane ! Rafael a sărit în picioare, râzând şi a săltat-o şi pe Judith în sus. Atâta timp cât te gândeşti ca unul dintre ele să rămână tot neocupat, desigur.

— Să fiu a naibii că mă gândesc, i-a zis Judith cu emfază, strângându-şi fusta lungă într-o mână. Te urmez.

— Nu, **chica.** A luat-o în braţe, sărutându-i gura care surâdea. Lasă-mă să te duc eu şi dacă reflectez, e mai bine, nu ?

Judith şi-a frecat obrazul de al lui într-un acord entuziast.

— E cu mult mai bine. Vreau să aud numai cuvântul „da", Rafael, da.

— SFÂRŞIT —

Deși făcea parte dintr-o familie cu afinități muzicale, Judith Russell, nu era în stare să fredoneze o melodie și nici nu o interesau operele „elevate". Putea, totuși să aprecieze charisma și magnetismul celebrului tenor Rafael David. Dar chiar când atracția lor fizică a dus la un crescendo gradat de pasiune reciproc împărtășită, Judith și-a dat seama că nu sunt făcuți unul pentru celălalt.

Judith s-a holbat la el, fără cuvinte, iar în ochii lui ardeau flăcări în timp ce se uita la ea. El s-a întors pe o parte, trăgând-o alături de el, iar prin bumbacul subțire care îi separa, motivul neliniștii lui era o prezență urgentă, vie.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9169-19-8

Lei 2000